

இன்ஜெமொரு சுவாசம்!

(சிறு
கைகள்)

ஏ.சு.நாஹ்ல்

— மணிகமகலைப் ப்ரசாரம்

இன்னுமொரு

சுவாசம்

(சிறுகதைகள்)

ஆசிரியர்
ஏ.சி.நாஹில்
(நிந்ததாசன்)

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447

4. தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர்,
சென்னை - 600 017.

தெலைபேசி : 4342926

தொலைநகல் 044-4346082

மின் அஞ்சல் E-Mail: [tambhi @ md2.vsnl.net in](mailto:tambhi@md2.vsnl.net.in) (MANIMEKALAI)

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	* இன்னுமொரு சுவாசம்
ஆசிரியர்	* ஏ.சி.நாஹில்
மொழி	* தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	* 2000
பதிப்பு விவரம்	* முதல் பதிப்பு
உரிமை	* ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	* 11.6
நூலின் அளவு	* கிரௌன் சைஸ் (12 ¹ / ₂ x 18 ¹ / ₂ செ.மீ)
அச்சு எழுத்து அளவு	* 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	* 160
<hr/>	
நூலின் விலை	* ரூ.30 00
<hr/>	
அட்டைப்பட ஓவியம்	* திரு.ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	* ஜெய் விக்னேஷ் எண்டர்பிரைசஸ், வடபழனி, சென்னை - 26.
அச்சிட்டோர்	* ஸ்கிரிப்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-94.
நூல் கட்டுமானம்	* தையல்
வெளியிட்டோர்	* மணிமேலைப் பிரசுரம், சென்னை-17.

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
1	முன்னுரை	5
2	அணிந்துரை	10
3	பதிப்புரை	14
4	வாசம் பற்றி பூ பேசுகிறது	15
5	இன்னுமொரு சுவாசம்	21
6	நரகம்	27
7	அம்மா	30
8	உணர்வுகள் எரிகின்றன	36
9	மிதி வெடி	44
10	கொழும்பு	48
11	மனிதம்	56
12	ஊர்கள்	61
13	முள்	67
14	மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்	74
15	கறுப்பு! ஆனால் வெள்ளை!	84
16	வெண்மல்லிகை	95
17	காதல் ஒரு கவிதை	101
18	முற்றுப்புள்ளி	108
19	அந்த நிலா	114
20	வெண்புறா	119
21	தங்கங்கள்	124
22	ஒரு புல்லாங்குழல் புகைகிறது	130
23	ராநு ! நீ எங்கே	144

மக்கள் நலம்

காணிக்கை !

இந்தச் சுவாசம்

என்னைக்

காற்றில்

கலை படைக்கும்

கலைஞனாக்கிய

திரு.வி.என். மதியழகனுக்கு !

முன்னுரை

நிந்ததாசனின் இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை யொன்று வழங்குவதில் நான் பெருமகிழ்ச்சியும், பெருமிதமும் அடைகின்றேன். நிந்ததாசன் என்ற புனைப் பெயருக்குள் மறைந்திருக்கும் றாஹில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனது அன்புக்குரிய மாணவரில் ஒருவராக விளங்கியவர் (இப்போதும் அவ்வாறே). படிக்கும் போதே தனது எழுத்தாற்றலை வளர்த்து வந்திருப்பவர். இப்போது கொழும்பு ஹமீட் அல்-ஹுசைனியாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக கடமையாற்றி வருகிறார். அதே வேளை, இலங்கை வானொலி வர்த்தக சேவையிலும் அறிவிப்பாளராகப் பணிபுரிகிறார். அவரின் வளர்ச்சி கண்டு, நான் எப்போதும் மகிழ்ச்சியடைந்து வந்துள்ளேன். கவிதை, சிறுகதை, நாவல் முதலான ஆக்க இலக்கியத் துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவராக மாத்திரமின்றி, தோழன் என்ற தரமான கலை இலக்கிய சஞ்சிகை யொன்றினையும் சிலகாலம் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்டு வந்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நிந்ததாசனின் சிறுகதைகள் தனித்துவமானவை. சிறு கதைகளைத் தமக்கே உரிய தனித்துவமான பாணியில் அவர் எழுதி வந்திருக்கின்றார். புதியதோர் அழகிய நடையை அவர் தமது சிறுகதைகளிற் கையாண்டு வருகின்றார். கவிஞராகவும் விளங்கும் அவரின் சிறு கதைகளில், கவிதைச்சாயல் மிக்க உரைநடை இலாவகமாக அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாகச்

சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். “குண்டு ஒன்று சுவாசித்ததினால் இருபத்தைந்து உயிர்கள் சுவாசம் இழந்தன. பல பேர்களின் மேனிகளில் இரத்தத் தடவல்”, “விழிகள் விழுங்கும் தூரத்தை அந்த மலை தடுத்து நிறுத்தியது”, “இனத்துவேஷம் மனித மனங்களில் கத்தரிக்க, இனக்கலவரம் பிரசவமானது”, “உள்ளக்கிடக்கையை வார்த்தைகளால் மொழிபெயர்த்தாள்”, “நிலவு நங்கை மட்டும் உளவு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்”, “ஆகாயத்தைப் போர் விமானம் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தது” என்பன போன்ற கவித்துவச்சுவை கொண்ட அழகிய தொடர்கள், அவரது சிறுகதைகள் முழுவதும் விரவிக்கிடக்கின்றன. இத்தகைய நடை தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் புதிய வளத்தைச் சேர்க்கிறது எனலாம்.

இத்தொகுதியிலுள்ள அநேக சிறுகதைகள், இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை, அதனால் ஏற்பட்ட போர்ச் சூழ்நிலை, அதன் விளைவான மனித அவலங்கள், இவற்றுக் கிடையிலும் மனிதத்துவம் தனது இருப்பினை இனங்காட்டிக் கொள்ளும் நிலை முதலானவற்றை உணர்த்துகின்றன. இலங்கையில் நிலவும் பேரினவாதமும், இன முரண்பாடுகளும், போர்ச் சூழலும் மூன்று இனங்களையுமே ஏதோவொரு விதத்திற் பாதித்துள்ளன. அத்தகைய பாதிப்பினை, ஒரு மனிதநேயம் மிக்க படைப்பாளி என்ற வகையில், நிந்ததாசன் தமது சிறுகதைகளுக்குள் கொண்டுவர முயன்றுள்ளார். அதிற் கணிசமான அளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளார்.

இலங்கையின் போர்ச் சூழ்நிலை காரணமாக ஏற்படும் புலப்பெயர்வுகளையும், மனித அவலங்களையும் “நரகம்” என்ற சிறுகதையின் வாயிலாக நிந்ததாசன் புலப்படுத்துகிறார். இதேபோன்று “அம்மா” என்ற சிறுகதையும் இத்தகைய சூழலின் பின்னணியிற் படைக்கப்பட்ட சிறந்த கதையாக விளங்குகின்றது. “உணர்வுகள் எரிகின்றன” என்ற கதை,

இனப்பிரச்சினை ஏற்படுத்திய போர்ச் சூழலால் அநியாயமாக உயிர்ப்பலிகள் நிகழ்ந்து, குடும்பங்கள் அனாதரவாவதைக் காட்டுகின்றது. “மிதிவெடி” என்ற கதையும் இத்தகைய சூழலைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. தனது மனைவியையும், இரண்டு பிள்ளைகளையும் “ஷெல்” தாக்குதலில் இழந்துவிட்ட குடும்பத்தலைவன், உயிர் தப்பிய தனது இளைய மகளும் மிதிவெடியில் ஒரு காலை இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும்போது படும் தவிப்பை இக்கதை உணர்த்துகின்றது. “நரகம்” என்ற சிறுகதையும் போர்ச் சூழலின் பிரதிபலிப்பாகும்.

இனப்பிரச்சினை ஏற்படுத்திய யுத்தச் சூழ்நிலையின் விளைவான மனித அவலங்களைக் காட்டும் கதைகளுள் ஒன்றாகக் “கொழும்பு” என்ற கதையும் விளங்குகிறது. யுத்தபூமியைத் தவிர, வெளியுலகம் தெரியாத ஒரு சிறு பையனின் புதிய அனுபவங்களையும், பேரினவாதத்தால் தமிழர்கள் அனைவரையும் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் நாட்டின் சீர்கேட்டையும் திறம்பட இச்சிறுகதை உணர்த்துகிறது. முதன் முதலாகத் தொடர்வண்டியில் (புகையிரதத்தில்) புறப்படும் சிறு பையன், தந்தையைப் பார்த்துக் கேட்கும் கேள்வி, அந்தப் பிஞ்சுள்ளத்தில் போர் ஏற்படுத்திய பாதிப்பினைத் துலாம்பரமாக்குகின்றது. “உதுவும் குண்டு போடுமா?” என்பதே அந்தச் சிறுவனின் கேள்வி.

தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளையும் நன்கு உணர்ந்தவராகவும், மனித நேயம் மிக்கவராகவும் விளங்குவதை, அவரது சிறுகதைகள் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஒரு மொழி பேசும் இலங்கையின் தமிழ், முஸ்லீம் மக்களிடையே அண்மைக் காலங்களில் ஏற்பட்டு வந்துள்ள இன முரண்பாடுகள் தொடர்பான பிரச்சனைகளை தாம் ஓர்

இலக்கியவாதி என்ற முறையில் ஆசிரியர் அணுகியுள்ளார். இரு இனங்களுக்கும் இடையிலான, பிரச்சினைகளை மேலும் மோசமாக்கும் வகையில் அரசியல்வாதிகள் குட்டையைக் குழப்பிவிடும் இவ்வேளையில், ஆசிரியர் ஓர் இலக்கிய வாதிக்குரிய மனிதாபிமான நோக்குடனும், உணர்வுடனும் பிரச்சினைகளை அலசியுள்ளார். “மனிதம்”, “ஊர்கள்”, “தங்கங்கள்” ஆகிய கதைகள் இன முரண்பாடுகள் ஏற்படுத்திய மனித அவலங்களுக்கிடையிலும் மனிதம் முற்றுமுழுதாக மரணித்து விடுவதில்லை என்பதனை உணர்த்துகின்றன.

நாட்டின் இனப்பிரச்சினை, சிங்கள-தமிழ் இனங்களுக்கிடையிலான தமிழ்மனித உறவுகளையும் எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை, “முள்” என்ற கதை உணர்த்துகின்றது. நாட்டின் இனப்பிரச்சினை இனங்களுக்கிடையே ஒரு முள்ளாக இருக்கிறது என்ற தொனியும் இக்கதையுள் உள்ளடக்கியுள்ளது.

பெண்மை மீதான ஆசிரியரின் பவித்திரமான நோக்கை, “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்” என்னும் சிறுகதை அழகாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. அகல்யா பாரதி வழிவந்த ஒரு புதுமைப்பெண்ணாகத் தோற்றமளிக்கின்றாள்.

இவை தவிர, தனிமனித உறவுகள் தொடர்பான கதைகளும் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. “கறுப்பு! ஆனால் வெள்ளை”, “வெண்மல்லிகை”, “ராநு! நீ எங்கே?”, “காதல் ஒரு கவிதை”, “ஒரு புல்லாங்குழல் புகைகிறது”, “முற்றுப்புள்ளி”, “அந்த நிலா” ஆகிய கதைகள் அத்தகையவையாகும்.

இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள இரண்டு சிறு கதைகளில் என்னையும் கதாசிரியர் இணைத்து எழுதியுள்ளார். “இன்னுமொரு சுவாசம்”, என்ற கதையில்

இலேசாகக் காட்டப்படுகிறேன். “வெண்புறா” என்ற கதையில் நானும் ஒரு பாத்திரமாக இடம்பெறுகிறேன். இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை அளிக்கும் நானே ஒரு கதையிற் பாத்திரமாக வருவது எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.

நிந்ததாசனின் இச்சிறுகதைகள், அவரின் சிறுகதை படைக்கும் ஆற்றலை நிரூபிப்பன மாத்திரமின்றி, இலங்கையின் சமகாலப் பிரச்சினைகள் தொடர்பான ஒருவகைப் பதிவேடுகளாகவும் விளங்குகின்றன. அவரின் எழுத்தாற்றல் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. நிந்ததாசனின் முழு ஆற்றலும் சிறுகதை, நாவல், கவிதை என இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகள் வாயிலாகவும் வெளி வர வேண்டும். அதற்குரிய ஆளுமை அவரிடம் உண்டு. அவரின் ஆளுமையினதும், ஆற்றலினதும் வளர்ச்சியை நான் மேலும் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

கலாநிதி திரு. துரை. மனோகரன்

**தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை, இலங்கை.**

அணிந்துரை

இலங்கையிலே தமிழ் படைப்பாற்றல்களைப் பொருத் தவரை அநேகர் இந்த மண்ணில் சிறந்த படைப் பாளிகளாகவே சிறந்து விளங்குகின்றனர். அந்தப் படைப் பாளிகளில் ஒருவரே இந்த “இன்னுமொரு சுவாசம்” சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியரான நிந்ததாசன் என அழைக்கப்படும் ஏ.சி.றாஹில் அவர்கள்.

இவர் தமிழ் மக்களுக்கு, தமிழுக்கு ஆற்றிய பல கலை இலக்கியச் சேவைகளை எழுத்திலும், வெறும் வார்த்தை களாலும் மட்டும் நான் கூறுவது பொருத்த மாகாது. இவர் தமிழ் இலக்கியத்துறைக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புகள் நிச்சயம் கல்வெட்டுக்களாகப் பொறிக்கப் படவேண்டியவை. எத்தனையோ இளம் எழுத்தாளர்கள் இருந்தாலும் ஆசிரியர் ஏ.சி.றாஹிலிடம் ஒரு தனித்துவம் இருக்கின்றது. அவரின் கதைகளைப் படித்ததும் எனக்கே பெருமையாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது.

இவர் தமிழ் கலை இலக்கியச் சேவைகளுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புகளை மேலோட்டமாகக் குறிப்பிடலாம். ‘தோழன்’ கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். ‘அல்-இன்ஷிறாஹ்’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். (பேராதனை பல்கலைக் கழக வெளியீடு) பத்துத் தொடர்கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

அவற்றில் “தாய்மை தெய்வீகமாகிறது”, “நித்தியா அவள் வித்தியாசமா”, ஆகிய இரண்டு நாவல்கள் தினகரனில் தொடராக வெளிவந்துள்ளன.

1996இல் தமிழ்நாட்டில் சந்தப்பா வேந்தர் இலக்கிய விருது, 1996 ஆம் ஆண்டு கவிதைக்கான சர்வதேச ஆசிரியர் தினவிருது, ‘ரத்தின தீப’ விருது ஆகிய விருதுகளைப் (1997) பெற்றுள்ளார். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் பல நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இளம் இசைப்புயல் ஏ.ஆர். ரஹ்மான் இவரின் பாடல்களைப் பாராட்டியதோடு மட்டுமல்லாமல் ஏ.ஆர். ரஹ்மானுக்காகப் பாடல்களை எழுதியுள்ளார். இவரின் இதுபோன்ற எண்ணற்ற திறமைகளைக் கூறிக்கொண்டே செல்லலாம்.

எல்லோருடனும் அன்பாகவும், பண்பாகவும், பொறுமையுடனும் பழகும்விதம்தான் அவரின் முன்னேற்றத்திற்குக்கூட காரணமாக இருக்கலாம். இவர் ஜனனி, தினமுரசு, தினகரன் போன்ற பத்திரிக்கைகளில் கரீமா, நாஹில், நிந்ததாசன் போன்ற புனைப்பெயர்களில் எழுதிய கதைகளை நான் தொடர்ந்து வாசித்து வந்திருக்கிறேன். இதைக் கூறுவதில் நான் மிகவும் பூரிப்படைகின்றேன்.

“இன்னுமொரு சுவாசம்” என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியில் அனைத்து கதைகளிலும் உணர்வுகளைத் தூண்டும் கரு இருக்கின்றது எல்லோருக்கும் புரியும் விதமாய் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார்.

நாட்டில் ஏற்பட்டு வரும் இனவாத பிரச்சினைகள், போர்க்கலவரங்களால் மனித நேயங்கள் படும்பாடு, உயிர் இழப்புகள், வளர் தேசங்கள், பாதுகாப்பின்மை போன்ற எத்தனையோ நிகழ்வுகளை ஆசிரியர் இச்சிறுகதைகள் சிலவற்றில் புதிய உரைநடையில் அளித்துள்ளார். இச்சிறுகதை இனிவரும் சமுதாயத்திற்கு ஒரு நல்ல முன்

மாதிரியாகவும் அமையும். மற்றும் அவரின் ஒவ்வொரு கதைகளையும் நோக்கும்போது யாழ் மக்களின் கஷ்டங்களை, துயரங்களை நாமும் சேர்ந்து அனுபவிப்பது போன்ற உணர்வினை ஏற்படுத்துகின்றது.

அந்த வகையில் “நரகம்” என்ற சிறுகதையில் போரின் விஷக்கொடுமையால் புலம்பெயரும் மக்களின் விதி எப்படியெல்லாம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதை அழகாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். வாழவேண்டிய பிறந்த குழந்தை இறந்தும், அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் பாம்பு கடித்து இறந்த முதியவரின் பரிதாப நிலையினைப் பார்த்து நெஞ்சம் கவலையடைகின்றது.

போரின் கொடுமையால் ஏற்பட்ட “ஷெல்” தாக்கு தலினால் தாயை இழந்த யாழினியைப் போல எத்தனை யாழினிகள் தாயை இழந்து தவிக்கின்றார்கள் என்பதை “அம்மா” என்ற கதை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

“உணர்வுகள் எரிகின்றன” என்னும் சிறுகதையில், “வண்டுகள் இப்பொழுதெல்லாம் தேன் குடிப்பதில்லை. அவை குருதி குடிக்கப் பழகியதால் துப்பாக்கிகளை யல்லவா காதலிக்கின்றன” என்ற இந்த உணர்ச்சி மிக்க வரிகள் வாசிக்கும் வாசகர்களை மெய்சிலிர்க்க வைத்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்தக் கதையில் வந்த ராசையாவைப் போல எத்தனையோ இளம் வாலிபர்களின் உணர்வுகளை இந்த வீணாகிப் போன போர் குழிதோண்டிப் புதைத்துள்ளது.

“மிதிவெடி”, “கொழும்பு”, போன்ற கதைகளில் மனிதனை ஒரு மிருகத்தை விட கொடியதாக நடத்தும் இன்றைய கொடூரத்தன்மை, ஐந்தறிவு மிருகங்களுக்குக் காட்டப்படும் மரியாதை கூட ஆற்றிவுள்ள மனிதனுக்குக் காட்டப்படுவதில்லை என்பதை ஆசிரியர் சித்தரித்துள்ளார்.

மற்றும் “ஊர்கள்,” “தங்கங்கள்,” “முள்” போன்ற கதைகள், மக்கள் தங்களது உடமை, உரிமை, வீடு வாசல்களை இழந்து அகதிகளாகித் துன்புறும் நிலைகளைக் கூறுகின்றன.

நாட்டின் போர்ச் சூழ்நிலைகளை மட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர் பெண்களை இழிவு செய்யும் எத்தனையேர் இளைஞர்களுக்கு ஒரு படிப்பினையை எடுத்துக்காட்டும் முகமாக “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்” எனும் கதையைச் சிறப்பாக எழுதியுள்ளார். இக்கதை யாதார்த்த வாழ்க்கையோடு பொருந்துவதாக உள்ளது.

“வெண்மல்லிகை,” “கறுப்பு ஆனால் வெள்ளை,” “ராநு! நீ எங்கே? “காதல் ஒரு கவிதை,” “ஒரு புல்லாங்குழல் புகைகிறது”, “முற்றுப்புள்ளி”, “அந்த நிலா”, போன்ற கதைகள் மிகவும் வித்தியாசமாகவும் சிறந்த புதியதொரு பாணியிலும் உரைநடையினை ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளமை பாராட்டத்தக்கது. இந்தக் கதைகளில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் வாழ்விலும் ஏற்படக்கூடிய இன்ப, துன்பங்கள், வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற திடீர் மாற்றங்கள் போன்றவற்றை ஆசிரியர் அனுபவித்து எழுதியுள்ளார்.

ஏ.சிறாஹில் அவர்கள் எழுதிய இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள அத்தனை சிறுகதைகளும் நிழலாக இல்லாமல் அத்தனையும் நிஜங்களாக உயிர்ப்பித்து எழுதப்பட்டுள்ளதே அவரின் வெற்றிக்குக் காரணம். மேலும் ஆசிரியர் இதுபோன்ற சிறந்த தரமான கதைகளைத் தொடர்ந்தும் வாசகர்களுக்கு வழங்குவார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பிரியதர்ஷினி சிவராமன்.

பதிப்புரை

மணிமேகலைப் பிரசுரம் பல சாதனைகளைச் செய்து வருகிறது. அவற்றில் ஒன்று புதிய தமிழ் எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்து ஊக்குவிப்பது. இந்தச் சாதனையில் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்வதிலும் முன்னணியில் நிற்கிறது. அந்த வகையில் அன்பிற்கும், பாசத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் அற்புத மனிதரான இலங்கை எழுத்தாளர் திரு. நிந்ததாசன் என்கின்ற ஏ.சி.றாஹில் அவர்களை, “இன்னுமொரு சுவாசம்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் மூலம் அறிமுகம் செய்வதில் பெருமை அடைகின்றோம்.

1996இல், சந்தப்பா வேந்தர் இலக்கிய விருது, 1996 ஆம் ஆண்டுக்கான சர்வதேச ஆசிரியர் தின விருது, ரத்தின தீப விருது என பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ள ஏ.சி.றாஹிலின் தமிழ் உரைநடை கவிதை நடையைப் போல் படிக்கப் படிக்க இன்பம் சேர்க்கும்.

கன்னித்தமிழ் - காவியத்தில் மணமுடித்து, கவிதையில் கற்புகாத்து, நாவலில் படிதாண்டிய பத்தினியாய்ப் போய் விட்டது என்று வருத்தப்படும் தமிழறிஞர்களுக்கு இவரது உரைநடை மனவருத்தம் நீக்கும் மருந்தாக அமையும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. அத்தனை அருமையாக அமைந்திருப்பதை வாசகர்கள் உணர்வார்கள்.

வழக்கம் போலவே எங்கள் பிரசுரம் மீது பிரியம் செலுத்தும் வாசகப் பெருமக்கள் இப்புத்தகத்தையும் வாங்கிப் படித்து - பயன் பெற்று - எங்களது முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டுகிறோம்.

பதிப்பாளர்.

வாசம் பற்றி பூ பேசுகிறது

இது என் அனுபவத்தின் சேமிப்பு. உணர்வுகளில் கீறல் விழுந்து இதயம் கிழிந்து சொட்டுச் சொட்டாக வடிந்த மைரத்தத்தின் வெளிப்பாடுகளே என் சிறுகதைகள்.

வலை பின்னுவது போலத்தான் சிறுகதை எழுதுவதும். உணர்ச்சி, நிகழ்ச்சி என்பவை சிறுகதைக்கு அத்திவாரமிடலாம்.

களம், சூழல், பாத்திரங்களின் தன்மை சிறுகதையின் தன்மையினைத் தீர்மானிக்கின்றன. அந்த வகையில் நான் சுவாசித்து என் மனதுக்குள் நடத்திய போராட்டங்களை, இந்த சமூகத்தின் அவல வெளிப்பாடுகளை, யுத்தம் தந்த ரத்தம் கசியும் பாடங்களை வலையாகப் பின்னியுள்ளேன்.

வரகனேரி வேங்கட சுப்ரமணிய ஐயரின் “குளத்தங் கரை அரசமரம்” முதலாக புதுமைப்பித்தன் ஊடாக சிறுகதை வந்திருக்கிறது.

தமிழுக்குக் கிடைத்த உரைநடை இலக்கியங்களில் சிறுகதை சிறப்பிடம் பெறுகிறது. அந்த வகையில் “இன்னு மொரு சுவாசம்” சிறுகதைக்கு புதிய பரிமாணம் கொடுக்கலாம்.

இந்த விடியலில் உருவம் மாறியிருக்கிறது. சிறுகதையின் வடிவம் மாறியிருக்கிறது. இன்னும் பல பரிசோதனை முயற்சிகள் சிறுகதைக்கு உரம் பாய்ச்சலாம்.

அதன் நிறம் வேறுபடலாம். இன்னுமொரு சுவாசம் அதற்கு முன்னோடியாகலாம். இதில் வாசம் பரப்பும் சிறுகதைகள் என்னோடு பேசியவைகள். என் இதயப்பசிக்கு உணவூட்டியவைகள். உணர்வு வேருக்கு நீர் பாய்ச்சி என் பேனாவை உயர்திணையாக்கியவைகள்.

காலம் கனவுகளை அழைத்து வருகிறது. கனவுகள் எம்மை அழைத்துச் செல்கின்றன. என்னை அழைத்துச் சென்ற பாதைதான் எனது சிறுகதைகள்.

அதில் என் முகவரியை வாசகர்கள் தரிசிக்கலாம் நம் சமூகத்தின் நிகழ்கால நிகழ்வுகளைச் சந்திக்கலாம்.

நான் பிரசவித்த “தாய்மை தெய்வீகமாகிறது” முதலாவது நாவல் தினகரனில் (1985) தொடராக வெளிவந்தபோது கதையின் சக்தியை நேரடியாக அனுபவித்தேன்.

அதற்குக் காரணமான தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த கலாகுரி ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்களை நன்றியோடு நேசிக்கின்றேன்.

நாவல்கள் எழுதும் அளவுக்கு என் பேனா வளர்ந்தது. அதற்கு சிறுகதை அனுபவங்கள் துணை நின்றன.

சிறுகதை வார்க்கப்படுகிறது என்பதை விட செதுக்கப்படுகிறது என்பதே பொருத்தமானது. தேவையற்றதைக் கழித்து உருவங்கொடுக்கும் ஒரு சிற்பியைப் போலத்தான் சிறுகதை ஆசிரியனும். இந்த சமூகத்தைச் செதுக்க அவன் இதயத்தை உளியாகப் பாவிக்கின்றான்.

எனது கதைகளில் நட்சத்திரங்களைப் பார்க்கலாம். பெளர்ணமியின் ரம்மியத்தை ரசிக்கலாம். வாசகர்கள் தென்றலாக மாறலாம். இதைவிட தீயாகவும் கதைகளைக் காணலாம்; புயலையும் அனுபவிக்கலாம்.

மொத்தத்தில் மானிட வாழ்க்கையின் பல்வேறு முகங்கள் இங்கே தெரிகின்றன. அந்த முகங்களுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் இதயங்கள் எரிகின்றன.

மானிட நேசம் மரியாதைக்குரியது. அது மேன்மைக்கு இலக்கணமானது. அந்த மானிட நேசம் இலக்கியமாகும் போது மனித இயக்கத்திற்கு பாடமாகிறது.

மானிட நேசத்தின் வாசத்தை நுகர்ந்த பல சிறுகதைகள் இந்த சுவாசத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

யுத்தம் சப்பித்துப்பிய எச்சிலாக மனிதர்கள். அவர்களின் நரக அவஸ்தைகளுக்கு விளக்கேற்றி வைத்துள்ளேன்.

கண்முன்னே சிதறிய எதிர்காலத்தின் கோலத்தை மொழிக்குள் சேமித்துள்ளேன். அந்த ஜீவன்களின் விடிவுக்காக எனது உணர்வுகள் அழுதிருக்கின்றன.

அவர்களின் சுமைகள் சுகமாக என் எழுத்துக்கள் இறைவனிடம் தொழுதிருக்கின்றன.

காதலின் புனிதம் சில கதைகளில் விதையாக்கப் பட்டுள்ளது. பூ மலரும் சத்தத்தைக் கூட அவற்றில் நீங்கள் கேட்கலாம்.

நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைப் பூக்கள் என் சோலைக்குள் புன்னகைத்த போதும், சிலவற்றைப் பார்த்துப் பறித்து இங்கே மாலையாக்கியுள்ளேன்.

சூரியனைக் கண்டு இருள் விலகுவது போல எமது சமூகத்தில் காணப்படும் இருள் மறைய வேண்டும் என்பதுதான் எனது நோக்கம்.

சிதைந்து கிடக்கும் மனிதம் புனிதமடைய வேண்டும்; புன்னகை பூசி வாழ்க்கை நகரவேண்டும்.

வதைகளால் புதைந்து போனவர்கள் அனுபவங்களை விதையாக்கி எழுந்து நிற்க வேண்டும்.

இலக்கியம் காலத்தின் கோலத்தை, அதன் ஆழத்தை, அவலத்தை, அழகைப் படம்பிடித்துக் காட்ட வேண்டும். தொலைந்துபோன எம் உதயம் இதயங்களில் உள்ளதை மானிடவர்க்கம் உணர வேண்டும்.

சமூகத்தைப் பற்றி சிந்திக்காத பேனாவுக்கு மை கிடையாது. மானிட வாழ்க்கை மகிழ்ச்சிக்குரித்தானதாக ஆக்கப்பட எழுத்தாளனின் பேனாவுக்கு வல்லமை நிச்சயமாக உண்டு.

அந்த வகையில் நானும் என் இதயத்திலிருந்து வடிந்த குருதியை என் பேனாவுக்குள் நிரப்பி கசிந்திருக்கின்றேன்.

சாக்கடையாகப் போயுள்ள மனங்களைப் பூக்கடையாக்கப் புறப்படுபவன்தான் எழுத்தாளன்.

இந்த மனித வர்க்கத்தின் வாழ்க்கையினைச் செலுத்தும் சாரதி போன்றவன் எழுத்தாளன்.

நியாயமான கோபத்தை முன் வைப்பவன். சுயநலத்தை தூர விலக்கி பொது நலத்துக்காகவே தன் வாழ்க்கையினை அர்ப்பணிப்பவன். அதனால்தான் உலகம் எழுத்தாளனைக் கௌரவப்படுத்துகிறது; கனம் பண்ணுகிறது.

உண்மையான எழுத்தாளன் மானிட நன்மைகளை மட்டும் எதிர்பார்க்கும் தன்மையுடையவன். மேன்மையினைக் கூவி அழைத்து உழைப்பவன்.

இங்கே எனது சிறுகதைகள் சிதைந்து போன சமாதானத்தின் அவசியத்தைப் பேசுகின்றன. இங்குள்ள யதார்த்தத்தினை நெஞ்சங்களில் பூசுகின்றது.

அன்பின் ஆழத்தை விளம்பரப்படுத்துகின்றது. துன்பத்தின் ஓலம் ஓவியமாக்கப்பட்டுள்ளது. மானிட வாழ்வின் மேன்மைக்கும் குரல் கொடுக்கின்றது.

இவ்வாறு இன்னுமின்னும் “இன்னுமொரு சுவாசம்” பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டே செல்லலாம்.

இனி;

எனது சிறுகதைக்குரிய நடை பற்றிப் பேசுவோம். ஒன்றின் மாற்றந்தான் அதன் வளர்ச்சி. அதுதான் புதிய தோற்றத்தின் வெளிப்பாடு. இந்த அடிப்படையில் ஆரம்பத்தில் பரிசோதனை முயற்சியாக வித்தியாசமான நடையைக் கையாண்டேன்.

பல்கலைக்கழக மட்டம், தொடக்கம் சாதாரண வாசகர்கள் வரை நேசித்தார்கள், வாசித்தார்கள், வரவேற்று ஊக்கம் தந்தார்கள்.

தேசிய பத்திரிக்கைகள் எழுதிய வேகத்திலேயே எனது சிறுகதைகளை அச்சடித்தன.

சிக்கலில்லாத நடை இது இதயம் சிக்கிக் கொள்ளும் நடையென்று பலபேர் கைதட்டினார்கள். பூ வீசினார்கள். அதனால் எனது வித்தியாசமான நடை இன்னும் தொடர்கிறது. இன்னுமொரு சுவாசத்தில் படர்ந்திருக்கிறது.

நான் கதைகளுக்குரிய கருப்பொருளைத் தேடி
ஓடவில்லை. சூழல் நிறையவே கருப்பொருள் விருந்து
வைக்கின்றது. சுற்றியிருப்பவர்களிடமிருந்தும் விதையெடுத்து
விதைத்து என்பேனா உழுகின்றது.

இறுதியாக, என் வளர்ச்சியில் துணை நிற்கும்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைக்கும், குறிப்பாக
பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன், பேராசிரியர் க.
அருணாச்சலம், கலாநிதி துரை மனோகரன், என்
இன்னுமொரு பெற்றோர் எஸ். சிவராமன், திருமதி
மீனாம்பாள் சிவராமன் ஆகியோருக்கும்,

என்றும் எனக்குள் என்னோடு சுவாசிக்கும் கரீமா
றாஹிலுக்கும் நெஞ்சம் வெளியீடு சார்பில் பிரியதர்ஷினி
சிவராமன், பிரகாஷினி சிவராமன், சுஹாசினி சிவராமன்
ஆகியோர்க்கும் இந்தப் பூக்களை சோலையாக்கித் தந்த
மணிமேகலைப் பிரசுர உரிமையாளருக்கும் என் நன்றிப்
பூத்தாவல்கள்.

இன்னுமொரு தொகுதியில் உங்களைச் சந்திக்கும்
வரை உங்கள் அகச்சோலையில் மகிழ்ச்சிப் பூக்கள் பூத்துக்
குலுங்க வாழ்த்திட விடை பெறுவது உங்கள் அன்பின்,

ஏ.சி. நாஹில்
A-2, F-10,
ஆமர்வீதி தொடர்மாடி,
கொழும்பு -12.
ஸ்ரீலங்கா.

A.C. Rahil
A-2, F-10,
Armar Sheet Flats
Colombo - 12.
Sri Lanka.

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

மணிபர்ஸில் ஒரு போட்டோ, ராமசுப்பிரமணியன்	32.50
அவர்கள் வெறும் மனிதர்கள் -சுமங்கலி	57.00
ஒரு குமரி குழந்தையாகிறாள் - கமலா கந்தசாமி	27.00
மகாத்மா காந்திக்கு ஜே ! பூவை எஸ்.ஆறுமுகம்	33.00
விவரம் தெரியாத வெள்ளாடு - வில்லவன்	24.00
ஒரு தொடர்கதை முற்றுப்பெறுகிறது- சரோஜா பாண்டியன். . .	35.00
மனம்நெளிப் பாம்புகள் - பூதுகன்	33.00
இன்னமும் கங்கை- பிருதிவிராஜ்	23.00
வயலைத் தாண்டாத பயிர்கள் - அரசு மணிமேகலை	45.00
சிற்பிக்குள்ளே சின்னத் தீ - மகிழ்நன்	23.00
நெருப்பில் நீராடி -ஜி.எஸ்.பாலகிருஷ்ணன்	32.00
தணல் -க.ஜெய்புன்னிஸா	28.00
வடக்கு வீதி - அ.முத்துலிங்கம்	40.00
தெருவில் அலையும் தெய்வங்கள்- விமல் குழந்தைவேல் . . .	22.00
ஒரு கை சோழி - ஜி.நாராயணன்	27.00
பொறாவிட்டாலும் பிள்ளைகள்தாம் - எஸ்.வீ.ரமணி	18.00
எங்கே என் தேவதை - அருண்குமார்	30.00
கொடுத்து வச்சவ - அருண்குமார்	28.00
ஏன் அழைத்தாள்? - எம்.கே.நாதன்	30.00
பெகளுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் சிறுகதைகள்	
- செந்தமிழ்க்கிழார்	24.00

இன்னுமொரு சுவாசம்

இதயம் —

இதமானது

இறுக்கமானது

மென்மையானது

வன்மையானது

புதுமையானது

புனிதமானது

நெகிழ்வானது என்பதெல்லாம் அனுபவம் அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த பாடங்கள். அவனின் இரண்டு வாழ்க்கை இருண்டு போனது.

அப்துல் ரகுமான் - ராசிதா

குழந்தைகள் இரண்டும் மரித்துப்போனதால் அவனின் இதயம் எரிந்துதான் கிடந்தது. அந்த சோகத்தில் விழுந்த அவன் எழுந்திருக்க நீண்ட காலம் தேவைப்பட்டது.

“இன்னுமொரு குழந்தை வேணும்!”

“.....”

“புள்ளைகளக் காணும் போது.....”

“.....”

மனைவியின் விண்ணப்பம்.

அவனால் நிராகரிக்க முடியவில்லை.

நிறைவேற்றவும் முடியவில்லை. “நீ..... கஷ்டப் படுறத என்னால தாங்க முடியல்ல!”

இரண்டு குழந்தைகளுக்காக அவள் மரணத்தின் மடிவரை சென்று வந்தவள். மீண்டும் அந்த விஷப் பரீட்சைக்கு அவன் தயாரில்லை.

“நானென்ன மலடியர்? இல்ல நீங்கதான் மலடா? இல்லையே!”

“இன்னும் ஒருதரம் நான் செத்துப் பிறக்க விரும்பல்ல.”

“கஷ்டம் எல்லாம் எனக்குத்தானே?”

“சுமக்கிறவளும் பெத்தெடுக்கிறவளும் நீதான். ஆனா.... நான் இதயம் இல்லாதவனில்லையே!”

மனைவியின் மீதுள்ள அன்பைக் கொட்டிக் காட்டினான்.

“கண்ணீர் வாழ்க்க எனக்கு வேணாம்.”

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத்தான் அவன் பயந்தான். தற்கொலை செய்து விடுவானோ என்ற அச்சம் அவனின் உள்ளத்தில் முதன் முதலாக எழுந்தது.

“எனக்கு மட்டும் ஆசையில்லையா.....?”

“.....”

“என்ர இதயம் இறந்து போச்சி ஆனா... நான் வாழ்றது உனக்காகத்தானே!”

“.....”

அவள் பிடிவாதமாக இருந்தாள். ஒரு முடிவாகவே மாறியிருந்தாள்.

இதயம் இறுக்கமானது. அது வன்மையானது. இதுபோல இன்னுமொரு சோகம் இனி வேண்டாம் என்ற முடிவில் அவன் குடிகொண்டிருந்தான். பெண்மை என்றும் மென்மைதான்.

அதனால்தான் அவனின் மனைவி மீண்டும் ஒரு குழந்தைக்கு ஆசைப்பட்டாள். அவளின் அந்த ஆசை அவனின் இதயத்தில் ஒலித்தபோதுதான் அவன் விழித்துக்கொண்டான்.

அவள் இறந்து வாழ்வதும், அவன் குழந்தை ஆசையைத் துறந்து வாழ்வதும் மீள் பரிசீலனைக்கு வந்தது.

“இதுபோல ரண்டும் தவறி மூண்டாவது சரி வந்திருக்கு.....”

“.....”

அவன் பேசவில்லை.

அவள் சொல்லுவதும் சரிதான். அவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமான மனோகரன் சேருக்கு இதுபோல நடந்து மூன்றாவது சரி வந்தது. உண்மைதான். நிம்மதி வேண்டும். அந்த நிம்மதிக்குத் தேவையானது என ஏற்கனவே அவர்கள் அவனிடம் சொன்னவைகள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அவர்கள் குறிப்பிட்ட வைத்தியரை நாடினான். இதற்கு முன் நடந்த அனைத்து வைத்தியக் குறிப்புக்களையும் வைத்தியரிடம் சமர்ப்பித்தான்.

மீண்டும்,

கருத்தரிப்பு —

ஆலோசனை —

கவனிப்பும் பாதுகாப்பும்.

அவனுக்கு இதயம் மிக வேகமாக வலித்தது.

இறைவன் மீது பாரத்தைச் சுமத்தினான். குழந்தை கிடைக்கும்வரை அவன் அவனாக இல்லை. அவனின் இதயம் அவனுக்கே அந்நியமாகத் தோன்றியது.

ஆனால்,

மனைவி எதிர்மாறாக இருந்தாள்.

சிரித்தாள், அழகாகப் பேசினாள், குர்-ஆன் ஓதினாள், இறைவனை மிகுதியாக நேசித்தாள்.

வணங்கினாள்.

ஃ ஃ ஃ

அவள் பேராதனை வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப் பட்டு இன்றோடு ஐந்து நாட்கள்.

அன்று வியாழக்கிழமை பகல் 12 மணி.

அவன் பிரசவ வார்டுக்குச் சென்றான்.

அந்தக் கட்டிலில் மனைவி இல்லை. அவனின் இதயம் கொஞ்சம் நின்று இயங்கியது. பக்கத்துக்கட்டில் அவனிடம் ஒரு காகிதத்தை நீட்டியது. லேப் ரூமில் இருப்பதாகவும், குழந்தை கிடைத்திருந்தால் பெயர்ப் பலகையில் பெயர் எழுதப்பட்டிருக்குமென்றும் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

பெயர்ப்பலகையை நோக்கி ஓடினான். அதில் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது. தாயையும், குழந்தையினையும் பார்க்கும் ஆவல். ஆனால் இருவரையும் பார்க்க முடிய வில்லை.

ஆணா? பெண்ணா? இதுவல்ல அவனுக்கு முக்கியம்.

ஆரோக்கியமான குழந்தை.

அது கிடைத்தால் உடைந்து சிதறிக் கிடக்கும் அவனின் எதிர்காலம் ஒன்றாகி ஒளியாகி வீசும். அப்போது ஸ்ட்ரெச்சரில் இருவரையும் வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

15 நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும்.

கட்டிலை நோக்கி ஓடினான்.

“என்ன புள்ள? சொல்லுங்க!”

“பொம்பளப்புள்ள.....”

அவன் சொன்னது சரியாக இருந்தது. அதே போல மனைவி சொன்னதும் சரியாக இருந்தது. மூன்றாவது சரி வரும் என்பது! ஏற்கனவே இறந்துபோன அவனின் இரண்டு குழந்தைகளும் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு பின்னர் இறந்தன.

“பேரு செலக்ட் பண்ணி வெச்சிருக்கீங்களா?”

“இல்ல..... இனித்தான்.....”

இதயம் இறுக்கமில்லை. வன்மை இல்லை. உள்ளத்தில் உள்ள அன்பை எல்லாம் சேர்த்து வைத்துக் கொட்டினால் மழையும் ஈடு கொடுக்காது.

அன்று மனைவியிடம் புதிதாகப் பேசினான். புதியவனாகப் பேசினான். புன்னகை கலந்து பேசினான்.

“நாளைக்கே ரிக்கட் வெட்டுவாங்க..... நல்ல பேராப் பார்த்து.....”

அவன் சென்றுவிட்டான்.

இதயம் நிரம்பிக்கிடக்கும் உணர்வு சாப்பிட முடியவில்லை., தூங்க முடியவில்லை. குழந்தையைப் பற்றிய நினைவு. மனைவியின் சந்தோசத்தைப் பற்றிய நினைவு. எழுந்தான். இதயத்தைத் திறந்தான். அப்படியே அவனின் இதயம் காகிதத்தில் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“ வெண்மேகம்

பஞ்சு மேனியில் கலந்து

தாமரை இதழ்களால் செய்த மழலையே

உன்

தரிசனத் தென்றல்பட்டு

நான்

தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறேன்.”

நரகம்

“உடன் வெளிக்கிடவேணும்.... அவங்களும் அறிவிச்சிப் போட்டினம்..... எங்க போட்டு..... இம்.....ம்”

ராஜரத்தினம் மூச்சிறைக்கக் கூறினார். அவரின் இதயம் சோகத்துள் வெந்தது. மனம் நொந்தது.

“அடப்பாவமே.....! என்ன பாவத்த.... உந்த மனுசங்கள்.... செய்தாங்கள்..... நாங்களும் எவ்விடம் போட்டு சீவனம் செய்யுறது.....?” பார்வதியும் தன் ஏக்கத்தையும் சோகத்தையும் போர் செய்யும் தாகத்தையும் வெளிப்படுத்தினாள். உள்ளக்கிடக்கையை வார்த்தைகளால் மொழி பெயர்த்தாள். அவளின் இதயம் வேர்த்தது. இன்னல்கள் தொடராகக் கோர்த்துக் கிடந்தன.

அரைவாசி ஆயுளைக் கடந்த நரை வயதிலும் ராஜரத்தினத்திற்கும் பார்வதிக்கும் ஏற்பட்ட நிலையால் நிலை குலைந்தாள்.

தன்னுடைய மகள் செல்லம் பிரசவத்திற்குக் காத்திருக்கும் வேளை. ஒரு பூ இன்னுமொரு பூவைப் பிரசவிக்கக் காத்திருக்கும் நிலை.

“எல்லோரும் வெளிக்கிட்டு போய்கிட்டிருக்கினம். எந்த சமான்கள எடுக்கிறது?!” “எத விடுறது..?” பார்வதி தடுமாறினாள். இடம் மாறச் சொன்னதால் தடம் புரண்டாள்.

“படுக்க, சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் எடுத்தால் போதும்.....” தேவையானவற்றை சுமக்கக்கூடியவற்றை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

மாலை மூன்று மணி. வெயிலும் கடுமையாக எரித்தது. எச்சரித்தது. “புள்ள..... செல்லம்..... நடக்க ஏலுமே.....?”

“ஓமம்.....மா.....”

அவர்கள் புறப்படும்போது கூட்டங்கூட்டமாகச் சனங்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். சைக்கிள், மாட்டு வண்டி வசதியுள்ளவர்கள் அதிகமான பொருட்களுடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அகதிகள் அந்தஸ்தோடு அவர்களின் பாதங்கள் இருகமைகளோடு நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. நரகம் இதுதான் என்பது போல வேதனைகளைச் சுமந்து கொண்டு சென்றார்கள். சாதிப்பாகுபாட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டு சாதியின் பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லி தங்களுக்குத் தேவையானவற்றைச் சாதித்தவர்கள் எல்லோரும் இப்போது எந்தப் பாகுபாடுமின்றிக் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக..!

இப்போது எல்லோரும் மனிதர்கள். அகதிகள். ஏற்றத்தாழ்வு சமப்பட்டது போல உணர்வு. ராஜரத்தினம் அந்த இன்னலுக்குள்ளும் இந்த மனிதர்களை நினைத்து சிரித்துக் கொண்டார்.

எத்தனை மைல்கள் கடந்து சென்றிருப்பார்கள் என்பது அவர்களுக்கே தெரியாது.

“அம்.....மா....ம்.....மாமா....ம்அம்...மா...”

“ஐயோ....கட...வு...ளே.....” செல்லம் வலிதாங்காமல் அழுதாள்.

“என்ன..... புள்ள செய்றது? உந்த நேரத்துல தான் தைரியமா இருக்க வேணும்.....”

“அம்...மா..... வயி..... வயி.... று.... நோகுதம்.....மா.....மா.....”

இரவு ஏழுமணி இருக்கும். அரைச் சந்திரன் மழை மேகங்களை ஊடுருவி சிறிதாய் வெளிச்சத்தை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சின்னச் சின்ன பற்றைகள் முட்பற்றைகள்.

ஆங்காங்கே பெரிதும் சிறிதுமான மரங்கள். ஒரு மரத்துக்குக் கீழே அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

உதவிக்கு இன்னும் இரண்டு பெண்கள் வந்தார்கள். ராஜரத்தினம் மகளின் நிலையினையும் இந்த மக்களின் நிலையினையும் நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்தார். ஒதுக்குப் புறமாக இருக்கும் பற்றைகள் சூழ்ந்திருக்கும் ஒரு மரத்தின் கீழே களைப்பால் அமர்ந்து கொண்டார்.

வானம் முழங்கியது. ஆங்காங்கே மின்னல் காற்று பலமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது.

செல்லம் பிரசவ வேதனை தாங்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருப்பது, அவரின் காதுகளில் ஈட்டியாகக் குத்திக் கொண்டிருந்தது. அவரின் உள்ளம் வேதனை தாங்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தது. இடி முழக்கம் மின்னல் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. மேகம் அறுந்து பூமியில் விழுவது போல் மழை. எல்லோரும் நனைந்தார்கள். எல்லாம் நனைந்தன. இயற்கைகூட அவர்களுக்குத் துரோகம் இழைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“உங்களைத்தான்.....”

பார்வதி குரல் கொடுத்தாள்...

“.....”

“குழந்தை இறந்துதான் பொறந்திருக்கு.....”

செல்லம் மயக்க நிலையில் கிடந்தாள்.

பார்வதி அவரிடம் வந்தாள்.

பாம்பு கடித்து இறந்து கிடந்தார் ராஜரத்தினம்.

அம்மா

“அம்மா...ம்...மா...ஓ...டியாங்.....கோ!” யாழினி குரலால்
பீதி எழுப்பினாள்.

“ச்....சே....அம்மாவுக்கு.....ஓடமுடியாதே.....”

அவளாகவே அம்மாவை இழுத்துக் கொண்டு குசினிக்குக்
கீழ் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அ....ப்.....ப்.....பா.....டா!

அவளின் மனம் ஆறுதல் அடைந்தது.

“உப்புடிக் கஷ்டத்துல இருக்கிறதப் பாக்கேக்க
செத்துடலாம் போல கிடக்கு.....”

அம்மாவின் வார்த்தைகள் விரக்தி சுமந்து வந்து
உமிழ்ந்தன; விழுந்தன.

யாழினி இதயத்தால் நொந்தாள்; எண்ணங்களால்
வெந்தாள்.

போர்விமானம் ஆகாயத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தது.
அது தாகத்தோடு வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“என்....ன....புள்...ள என்னால உனக்கும் பெரும் துன்பமாப் போச்சு....அத நெனச்சாத்தான் நெஞ்சு வெடிக்கும் போல கிடக்கு.....”

“அம்மா! அப்படியெல்லாம் பேசாதீங்கோவன்.....நாம சாகிறண்டாலும் ஒண்டாகவே சாவோம்.....”

யாழினி தன் பாசத்தை வார்த்தைகளால் வரைந்தாள். இதயம் துன்பத்தால் நிறைந்து கிடந்தது. உணர்வுகள் அறுந்து கிடந்தன. அவர்களின் சந்தோசம் இறந்து கிடந்தது.

“ஸ்.....ஸ்.....டும்டும்.....ம்.....ம்.....ஸ்.....டும்.....டும்.....ம்”

வீடு அதிர்ந்தது. இதயக்கூடு அறுந்தது. செவிப்பறை வெடிக்கும் முழக்கம்.

“அ....அ....ம்.....மா....மா.....

அ....ம்.....ம்.....மா.....மா”

“ஏ புள்ள, பயந்துட்டியே.....? வழக்கமானதுதானே!”

“ஓம்மா....நானும் பயந்துட்டன்எங்க வீட்லதான் குண்டு விழுகுதோ எண்டு....., எங்க போட்டானுகளோ?..... எத்தன பேரோ.....? கடவுளே!..... என்ன பாவம் பண்ணினம்....?” யாழினி வார்த்தைகளால் அழுதாள்.. மேனியெங்கும் வியர்வை. பயம் ஒரு புறம். காற்றோட்டம் போதாமை இன்னுமொரு புறம்.

அவளின் அக்கா, அண்ணன் இருவருக்கும் கனடா அடைக்கலம் கொடுத்திருந்தது.

“யாழினி...நீயும் கனடாவுக்கு வந்திடன்....இங்கேயே இருந்து சாகப் போறியே? இந்த நரகத்தில் என்னால இன்னமும் இருக்க முடியா.....”

அண்ணன் கனடாவுக்குச் செல்லும் போது
சொன்னவைகள் இன்னும் அவள் இதயத்தில்!

“யாழி அண்ணாவின்ர பேச்சு....கேளு! நீயும் எங்ககூட
வந்துட்டா எங்களுக்கும் நிம்மதியா இருக்கும்....”

அக்காவின் இறந்தகாலத்து வார்த்தைகள். உயிரில்லாத
வார்த்தைகளாகத் தான் யாழினிக்குப் பட்டது.

“ச்...சே....இவங்களும் மனுசர்களே.....?”

அவள் மனதுக்குள் தீர்மானம் நிறைவேற்றினாள். இது
பாலைவனமாக இருந்தாலும் இந்தத் தென்றல் இதைவிட்டுச்
செல்லாது.

‘இந்தப்பூ இங்குதான் மலரும்....கருகும்....உதிரும்....’
அவளாக அவளுக்குள் உரையாடினாள்- உறவாடினாள்.

“எ...ன்...ன விசர்க் கதை கதைக்கிறியள்? அம்மாவ
விட்டுட்டா.....?.....”

“அவ்வ கொழும்புல விடலாம்..... அம்மாவ அழைச்சிட்டுப்
போக முடியுமே.....?”

கொழும்பில் அம்மாவை தனியாகத் தங்க வைப்பதா?
ஈன்றவளைத் தனிமரமாகத் தவிக்க வைப்பதா?

யாழினி சிறுமியாக இருக்கும் போதே அப்பா இவ்வுலகத்
தொடர்பை துண்டித்துக் கொண்டார். அதன் பிறகு
அப்பாவாகவும் அவள் அம்மாவைத்தான் பார்த்தாள்; பூத்தாள்.

அம்மாவுக்கு அறுபதைத் தாண்டிய வயது. சீனி வியாதியும்
உண்டு. இந்த நிலையில், தான் மட்டும் சுவாசிப்பதை - கடல்
கடந்து வசிப்பதை முற்றாக வெறுத்தாள். அவர்களுடன் கூட

வர மறுத்தாள்; அவர்களின் அழைப்பை இதயத்தால் எரித்தாள். உடன் பிறப்புகளாக அவர்கள் யாழினியின் விழிகளுக்குத் தெரியவில்லை. சுயநலம் சவாரி செய்யும் குதிரைகளாகப்பட்டனர்.

‘ஓ’ வென்று அழ வேண்டும் போலிருக்கும். ‘மாதராய்ப் பிறப்பதற்கு நல்ல மாதவம் செய்திடல் வேண்டுமம்மா.....’ என்ற கவிமணி கவிதையோடு அவள் பழகியிருக்கிறாள்.

அந்தக் கவிதையைப் படிக்கும்போது அவளின் இதயம் பெருமையால் இளகும். இளமை இன்னும் பெருகுவது போல் உணர்வு பொங்கும். இப்போது பெண்ணாய்ப் பிறத்தல் பாவம், அதிலும் யுத்த தேசத்தில் பிறத்தல் பெரும் பாவம். உறவுகள், பிரிந்து தனித்து இன்னும் ஒன்றுக்காக வாழ்வது மாபெருங்கொடுமை. இவற்றைத்தான் யாழினி அனுபவித்தாள் – துன்பத்தை வாழ்வில் அனுமதித்தாள்.

இப்போதும் அவளின் இதயத்தில் செதுக்கியதுபோல் ஞாபகம் இருக்கிறது.

“இந்தக் கிழடு இன்னுமிருந்து கொண்டு..... எங்கட உயிர எடுக்குது..... மண்டையப் போட்டா எல்லாம் சரிப்பட்டிடும்.....”

அவளின் அக்கா அரங்கேற்றிய தீ இது. இந்த வார்த்தைகளை மேயும் போதெல்லாம் இதயம் குருதிக்குள் தோயும்.

“அம்மா சத்தம் கேட்கிறாப்ல கிடக்கு..... கொஞ்சம் இருங்கோவன்..... நான் போட்டுப் பாத்திட்டு வாறன்.....”

“யா.....ழி.....?”

“எனக்கு ஒண்டுமாகா.... பயப்புடாதீங்கே.....?”

விமானச் சத்தம் தேய்ந்து ஓய்ந்திருந்தது.

அந்த நிலா முற்றத்துக்கு வந்தாள். வீதியில் ஆட்கள் பரப்பரப்புடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ ஒன்று நடக்கிறது. மனதில் குறித்துக் கொண்டாள்; அல்லது நடக்கப்போகின்றது என்பதை உணர்ந்தாள்.

“அண்ணே.....என்ன....நடந்து போட்டுது.....?”

அடுத்த தெருவில் பத்து வீடுகள் சேதமாம் என்பதை அறிந்தாள். அவளின் உயிர் நின்று இயங்கியது.

“பத்து வீடுகளெண்டால்..... ஆட்கள்.....? குமார்.....?”

அவளின் இன்னுமொரு ஜீவன், அவளின் எதிர்காலத் துணைவன்; அவளின் வீடும் அந்தத் தெருவில்தான். போய்ப் பார்க்க வேண்டும் போல் இதயம் கூவியது. குமாரின் இதயம் தாவிக்கிடந்தது.

“அம்மா.....! வெளியே வாங்கோ!”

மெதுவாக அம்மா வந்தாள்.

“என்னவாம்.....?”

அவள் விசயத்தை அம்மாவில் விதைத்தாள்.

“அடப்பாவ.....மே.....? இப்படிச் செத்துச் செத்து எத்தன நளைக்குத்தான் பிழைக்கிறது.... புள்ள, குமார்வீடும் அந்தப் பக்கந்தானே.....?”

“ஓம்மா.... நான் போட்டு பார்த்திட்டு வாறன்...நீங்க இருங்கோவன்.....”

அவள் சென்று பார்த்தாள். இதயம் இலகுவானது. சோகத்துள்ளும் துள்ளியது ஒரு சுகம். அந்த விமானம் வீடுகளில் மட்டும் கவிதை எழுதிச் சென்றிருந்தது. உயிர்கள் எல்லாம் முன்னரே மண்ணுக்குள் தற்காலிகமாக இறந்திருந்ததனால் உயிர்ச்சேதம் இடம் பெறவில்லை. எதிர்காலத் தென்றலைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது, அந்தச் சோலை.

அக்கா கனடாக்காரன் ஒருவனோடு தொடர்பாகி அவனைத் திருமணம் செய்தது; அண்ணன் தனக்குரிய துணையை அங்கேயே தெரிவு செய்து கொண்டது எல்லாமே அவளின் மனதில் படமாக விரிந்தன.

“யாழி! அம்மா சௌக்கியமே....? உன்னப்பத்தியும் அம்மாவப்பத்தியும் தான் எனக்கு வருத்தம்.....” இறுதியாகக் கிடைத்த கடிதம் தந்த அறுவடை இவை. அந்த வரிகள் யாழியின் மனதில் மிதந்து அமிழ்ந்தன.

“அம்மா! நெனச்ச மாதிரி ஒண்டும் நடக்கேல்ல..... வீடுகள்தான் சேதமாகிக் கிடக்கு.....”

யாழினி வார்த்தைகளைத் தூவிக் கொண்டே வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

“அம்....மா.....அம்.....ம்.....மா ”

குசினிக்குள் சென்றாள். குண்டு விழுந்த அதிர்ச்சியில் சுவர் உடைந்து விழுந்திருந்தது. அதற்குள் நசுங்கி சுவாசம் தொலைத்து கிடந்தாள் அம்மா.

உணர்வுகள் எரிகின்றன

அக்கிராமமும் அவன் மனதைப்போல இருண்டு கிடக்கிறது. மனிதப் பாதங்கள் வீதியை மேயும் காலம் செத்துப்போய்விட்டது. இரவில் உலவும் உரிமை நிலவுக்கு மட்டுந்தான் உண்டு. மனிதச் சுவாசங்களின் சத்தம் கூட வீட்டுக்குள் தான் வசிக்க வேண்டும்..

நாய்களின் ஊனச் சத்தங்கள் இருந்த இடத்தில் துப்பாக்கி வெடிச் சத்தங்கள். ஊரெல்லாம் குண்டுகள் சுவாசிப்பதனால் உயிர்கள் இலவசமாக மண்ணுக்குள் சமீபாடடைகின்றன.

எத்தனை இரவுகள், எத்தனை பகல்கள், சித்ரவதைப் பட்டிருக்கும்? மோகன் இப்போது துறவி. ஆனந்தம் இழந்த துறவி. சமாதானத்தை நினைவில் எழுதும் குருவி அவன். மனதில் நினைவு அருவி பெருக்கெடுக்கின்றது. அதனால் உறக்கம் தூர விலகி நின்று தொந்தரவு செய்கின்றது.

வசந்தம் வீசும் அத்தியாயம் இளமை. வாழ்க்கைப் புத்தகத்தின் இனிமைப் பக்கம் அது. இளமை எழுதும் உணர்வுகள் அரங்கேறாமலே அவனுக்குள்ளேயே மரித்து விடுகின்றன. தேன்குரக்கும் இதயத்தில் விசம்வடிகிறது. நிலவு உலவும் மனதில் நிரந்தர இருள் குடிவந்திருக்கிறது. சந்தோசத்தைச் சந்திக்காத மனிதனாகி விட்டான் மோகன். பயம், ஆசனம் போட்டு அமர்ந்திருக்கிறது. இதயத்தில் உயிர்

தற்காலிகமாகக் கிடைத்த கொடைதான். அது இறைவனின் அற்புதங்களில் ஒன்று. ஆனால் அந்த உயிரைப் பறிக்கும் உரிமை துப்பாக்கிகளுக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது.

நேற்றைய விடியல் ஒளிக்கொடி ஏற்றத்தான் பிரசவமானது. அதனால் ஒளியைத்தான் கொடுக்க முடிந்தது. ஒரு துளிச்சந்தோசத்தைக் கொடுக்க முடியவில்லை.

“ராசையாவைச் சுட்டுப் போட்டான்கள்!”

“ராசையாவைச் சுட்டுப் போட்டான்கள்!”

நாய்கள் கூட சுதந்திரச் சின்னங்கள். மனிதர்களைச் சுற்றி சிறைக்கம்பிகள். விடுதலை இல்லாத ஜீவன்கள். இதயத்தின் சிறகைப் பறிகொடுத்த பறவைகள். ராசையாவின் மரணம் மோகனின் இதயத்தைத் துண்டு துண்டாக்கியது. கார் முகிலுக்குள் மூழ்கிப் போகும் நிலவைப் போல மோகனும் சோகத்திற்குள் கரைந்து போனான். அவனின் இதயம் இரையும் சத்தம் அந்த ஊரெல்லாம் கேட்டதுபோல ஒரு உணர்வு.

“ராசையா....!” மோகனின் இதயம் அவனின் நாமத்தை உச்சரிக்கிறது. மோகனின் வானத்தில் மின்னிய நட்சத்திரம் ராசையா. அந்த நட்சத்திரம் உதிர்ந்து விட்டதால் மோகனின் உள்ளம் அதிர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. இதயம் அக்கினியானது. அதில் மோகனின் உணர்வுகள் வெந்து கொண்டிருந்தது.

“ராசையா! ஏன் பேசாம இருக்காய்?”

“ஒண்டுமில்லடா! நம் கனவுகள், கற்பனைகள் எல்லாமே சிதறிப்போயிடும் போலிருக்கே!”

ஆம்! ராசையாவே சிதறிப் போய்விட்டான். அவனைக் கதறக்கதறச் சுட்டிருப்பார்கள்.

ராசையாவின் நேசத்தில் சுவாசித்தவன் மோகன். நட்புத் தென்றலில் உலாவச் சென்றவன். இன்று ஒரு கையை இழந்தவன் போலானான். ஒரு பட்டதாரி பட்டுப்போனான். நாட்டுக்குத் தேவையான ஒரு ஊட்டச்சத்து செத்துப் போய்விட்டது. இதைப்போல எத்தனை பேர் கருகிப் போய் இருப்பார்கள்.

“ஒரு அமாவாசை, பெளர்ணமிக்காக ஏங்குகிறது. ஒரு சோலை பாலைவனத்திடம் தஞ்சமானது. காலமே! காலைப் பொழுதைப் பிரசவி. இந்த நந்தவனம் வெந்துவிட முன்பு காலமே ஒரு வெண்புறாவை அழைக்கவா! எங்கள் சுவாசம் வற்றிட முன்பு வசந்தத்தைக் கைப்பற்றிவா!”

ராசையா இறுதியாக ஈன்ற குழந்தையிது. சமாதான தாகத்தோடு காத்துக் கிடந்தவன் அவன். அந்தக் கவிஞனின் கதையைத்தான் முடித்தார்கள். அந்தக் குயிலின் உயிரைத்தான் குடித்தார்கள். ஆனால் அவனின் உணர்வுகள் உலவிக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

“ராசையாவின் கவிதைகளை ஒரு புத்தகமாக்க வேண்டும். அதுதான் நான் அவனுக்குச் செய்யும் தொண்டு.”

மோகனின் மனதுக்குள் எழுந்த சத்தமிது.

“இன்னும் தூங்கல்லையா?” அம்மாவின் குரல் அவனுக்குள் நுழைந்தது.

“ராசையாவை நினைச்சா நித்திரை வராது. இம்! என்ன செய்ய அந்த புள்ளட விதி...”

பாமரத்தனம் கலந்திருந்தது தாயின் வார்த்தைகளில்! ராசையாவின் மரணத்தினால் அவனின் இதயம் வெடித்துச் சிதறியிருக்கும் என்பது அம்மாவுக்குத் தெரியும். இருந்தும் அவனின் அம்மா விதியின் முதுகில் பழியை ஏற்றுவதை நினைத்து வருந்தினான் மோகன்.

“அம்மா! இது விதியல்ல, சதி. நேற்று ராசையா நாளை....?”

கோபம் அவனைக் கைது செய்தது. இளமையின் துடிப்பு அரங்கேறியது. அவனின் வார்த்தைகளில் ஆவேசம் வேர்த்து நின்றது.

“ஏந்தான் பொறந்தமோ? வாழ்ந்தமோ? உன்ன நினைச்சா தான்.... பெரிய பயமா இருக்கு! கவலப்பட்டு உடம்பக் கெடுக்காமத் தூங்கு!”

பாசம் வாசம் பரப்பிச் சென்றது. அவன் எப்படி உறக்கத்தை அழைப்பான்.? அதனுடன் எப்படி நெருக்கத்தை ஏற்படுத்துவான். அமைதி தொலைந்த பின், இதயம் குலைந்த பின் சந்தோசம் என்பது வெறும் வார்த்தைகளில் மட்டுந்தான் இருக்கும். அது மனதை விட்டு வெகுதூரம் விலகிவிட்டது.

“ராசையா!” மீண்டும் அவனது நினைவின் முத்தம் மோகனின் உடலெங்கும் ராசைய்யா என்ற நாமத்தின் சத்தம் கேட்கிறது.

“நான் வெளிநாட்டுக்குப் போலாம் எண்டு.....”

“ஏன்? ஏன் ராசையா?”

“குடும்பத்த நான்தான் காப்பத்தனும். இவ்வளவு நாளும் படிச்சிப் பட்டமும் வாங்கிட்டன். இனியாவது நான் உழைச்சி குடும்பத்தக் காப்பாத்த வேணுந்தானே. தங்கச்சி ரெண்டு பேரையும் எப்படியாவது கரை சேர்க்கணும். அதோட வெளியில போனா எனக்கும் பாதுகாப்பாக இருக்குமே!”

ஆசையினைக் குரலோசையால் பிரகடனப்படுத்தினான். இலட்சியத்தைத் திறந்து வைத்தான் நண்பனிடம்.

“நியாயந்தான்.... அதுக்குப் பணம் வேணுமே! வெச்சிருக்கியா?”

“காணியில ஒரு துண்டை வெச்சிப் பணம் எடுக்கலாம் எண்டு அம்மா சொல்றா?”

பணத்திற்கான வழியையும் விளக்கிக் காட்டினான் ராசையா.

“அப்ப, சந்தோசமா போயிட்டுவா! திரும்பி நீ வரும்போது நானிருப்பேனா....?”

ஒரு கவலை மோகனின் வார்த்தைகளில் வழுவி விழுந்தது.

ராசையாவின் ஆசைகளில் நியாய வெளிச்சம் ஒளிர்ந்தது. வெளிநாடு செல்ல நினைத்தவன் இப்போது இல்லை என்பதை நினைக்கும் போது மோகனின் விழிகள் சோகத் துளிகளை உமிழ்ந்தன. அவனின் இதயமெங்கும் ராசையா வீற்றிருப்பது போன்ற உணர்வு.

நினைவுகள் அலைகளாக எழுந்து வியந்து கொண்டிருந்தன. அதில் அவனது சோகம் கலந்து கிடந்தது. நேரந்தான் கரைந்து கொண்டிருந்தது. இதயமோ அலைந்து கொண்டிருந்தது.

மோகன் எழுந்தான். அந்தப் பத்திரிகை அவனின் மேசையில் அனாதையாகக் கிடந்தது. அந்தப் பத்திரிக்கை பிறந்து இரண்டு வாரங்கள் சென்றுவிட்டன. அதில் ராசையாவின் கவிதை ஒன்றும் கண்சிமிட்டியது. அதில் ஒரு தரம் விழிகளை மேய விட்டான்.

“மனித மயானங்களிலே...!” என்ற மகுடம் தாங்கியிருந்தது அந்தக் கவிதை. “மலர்களிலே குருதி மணக்கிறது. நாளை அவை குண்டுகள் காய்க்கலாம். வண்டுகள் இப்பொழுதெல்லாம் தேன் குடிப்பதில்லை. அவை குருதி குடிக்கப் பழகியதால் துப்பாக்கிகளை யல்லவா காதலிக்கின்றன. காற்றில் உயிர்கள் மிதக்கின்றன. அவை பலாத்காரமாகப் பறிக்கப் பட்டதால் உரிய இடம் சேராமல் காற்றில் மிதந்து அலைகின்றன. நாளைகளில் ஊர்கள் இருக்கும். புல்பூண்டு, மிருகம், பறவைகள், எல்லாமே இருக்கும் மனிதனைத் தவிர!”

கவிதையைப் படித்தான். அதை உயிரால் குடித்தான். “ராசையா! நீ உண்மையில் கவிஞன் தானடா! உன் கெதியை அறிந்து தான் இந்தக் கவிதையை எழுதினாயடா! நீ மனிதனே இல்ல. புனிதன் ராசையா! நீ புனிதன்!” வாய்விட்டுச் சொன்னான் மோகன். அந்த இரவைக் கிழித்துக்கொண்டு தூரத்தில் துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டது. அவனின் இதயத் துடிப்பு அடித்தது. வெடித்தது. காதலியைப் பிரிந்து அழும் காதலனைப் போல அவன் கிடந்தான்.

அந்தக் காலையும் வெளிச்சத்தோடுதான் ஊர்வலம் வந்தது. “மகன்! இன்னும் எழும்பலையா?” அம்மாவின் குரலோசை அவனின் விழிகளை விலக்கி வைத்தது. நேரத்தைப் பார்த்தான் ஒன்பது மணியாகியிருந்தது.

“பத்து மணிக்கு இந்த ஊருல இருக்கிற வாலிபப் புள்ளைகளை ஸ்கூல் மைதானத்துக்கு வரட்டாம். ஊரைச் சோதிக்கப் போறாங்களாம். எழும்பிச் சாப்பிட்டு ஐடினரிகாட்டை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பு.” சோதனை வாசகத்தை அவனின் தாய் காதில் வாசித்து விட்டு நகர்ந்தாள். பத்து நிமிடங்களுக்குள் ஆயத்தமாகிவிட்டான் மோகன்.

“அப்பா எங்க?” என்று வினா வரையும்போது அவனுடைய அப்பா வந்து கொண்டிருந்தார்.

“மகன்! இனியும் இங்க நீ இருக்கப்படாது. எப்படியாவது வெளிநாட்டுக்குப் போயிடு. என்ர பென்சன் பணம் இருக்கு. அதவெச்சி உன்ற உசிரைக் காப்பாத்து. எங்களைப் பத்திக் கவலைப்படாதே.” வேதனை கலந்த வார்த்தைகளைத் தெளித்தார் அவர்.

“ராத்திரி மூண்டு பேரைச் சுட்டுட்டார்கள். உண்ட கூட்டாளிகள் தான் பாவங்கள். நானும் உன்ன இழக்கத் தயாரில்ல....” மோகனின் இதயத்தில் இடி இடம் பிடித்தது. அவன் வெடித்துச் சிதறியவன் போலானான்.

“ராசையாவின் இழப்பில் அரை உயிரானவன், அடுத்த நண்பர்களின் இழப்பை எப்படித் தாங்குவான்? அவனுடைய அப்பா சொல்வது போல நடப்பது புத்திசாலித்தனம் என்று நினைத்தான்.

“அம்மா... நான் போயிட்டு வாரன்...”

அவனின் பாதங்கள் பாதையை அளந்தன. ராசையாவின் வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கு சோகம் குடி கொண்டிருந்தது. ராசையாவின் தங்கை அவனைக் கண்டு அழுதே விட்டாள். அவள் விழிகளால் துயரம் எழுதினாள். சோகத்தை விழிகளால் விளக்கினாள். அவனின் முகம் சோகத்தால் செய்யப் பட்டிருந்தது.

“செவ்வந்தி! நான் வெளிநாட்டுக்குப் போலாம் எண்டு நினைச்சிருக்கன். இனியும் இந்த நாட்டில் என்னால வாழ முடியாது. ராசையாவின் நிலை எனக்கும் வந்திடக் கூடாது. ஏனென்டா நான் உனக்காகத்தான் இப்ப உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கன்.” அவன் மனதின் வாசலை அகலத் திறந்து காட்டினான். வார்த்தைகளால் எண்ணங்களைக் கொட்டினான்.

“செவ்வந்தி! ஆச்சரியமா இருக்கா! என்ர நண்பனுக்காக என்னால செய்யக்கூடிய உதவிதான் இது!. உனக்கு

விருப்பமென்டா சொல்லு! நான் வெளிநாட்டுக்குப் போய்
வரும்வரை எனக்காக காத்திரு! நான் உனக்காக
காத்திருப்பேன்.”

மனதை அழுத்திய வேதனை ஓரளவு இறங்கியது
போலிருந்தது அவனுக்கு. பாதுகாப்பும், வசதியும் இல்லாத
ராசையாவின் குடும்பத்திற்காக தன்னுடைய வாழ்க்கையை
அர்ப்பணிக்க எண்ணிவிட்டான் மோகன். அவனின்
வார்த்தைகளில் குளிர்த் தென்றல் வீசியது. செவ்வந்தி அந்தக்
குளிரை இதயத்தால் நுகர்ந்தாள்.

சமாதானத்திற்காக ஏங்கும் அந்த இளைய புறா
பாடசாலை மைதானம் நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தது.

மிதிவெடி

அந்தப் பயங்கர இரவை எப்போது நினைத்தாலும் இதயம் அறுந்து விழும் போலிருக்கும்.

அவனின் மனைவி—

இரண்டு பிள்ளைகள் —

“ஷெல்” அவர்களை விழுங்கிய நரக இரவு. அவனின் அறைக்குள்தான் சுபாசினி (அவனின் — கடைக்குட்டி) படுத்திருந்தாள். அதனால் இருவரும் பிழைத்துக் கொண்டார்கள்.

“அப்....பா....! அம்மா.....?”

அவளின் கேள்விக்குப் பதில் கூறமுடியவில்லை.

“.....”

“.....”

“அப்பா...! அண்ணா, அக்கா..... எங்கேயப்பா.....?”

“.....”

“.....”

அமுதான் உடலில் நீர் இருக்கும் வரை.

“நா என்ன பாவஞ் செஞ்சன்.... எனக்கு ஏ..... இந்த நில..... கட..... வுளே.....”

வாய்விட்டுக் கதற வேண்டும் போலிருந்தது.

“ஏ.....அப்.....பா..... அழறீங்க.....?”

“.....”

“.....”

குழந்தை மலரைப் போல மென்மையானது.

அதற்குத் துவேசம் தெரியாது. அது பாலைப் போல புனிதமானது. அதற்கு இனவெறி இல்லை. மதம்பற்றி அறியாது, போர்பற்றிப் புரியாது, துன்பம் வந்தால் அழும், சந்தோசம் வந்தால் துள்ளிக் குதிக்கும். தொடங்கிய அழுகையைத் தொடராமல் நிறுத்தினான். சுபாசினியும் அழுதுவிடுவாள் என்ற பயத்தை மனதில் இருத்தியதால்!

“இந்த நாட்டுல பொறந்ததுக்கு இதுவும் வேணும்.....”

..... இன்னமும் வேணும்.....” அவனின் இதயம் இரைந்தது. ஆறுதல் அவனுக்குள் எழுந்து நின்றது.

‘வேரையே தொலைத்து விட்ட இந்தக் கிளை அழுது என்ன இலாபம்....?’

அவனுக்குள் அவன் பேசினான்.

“அம்....மாவும்..... அண்ணணும்..... அக்காவும் எங்க.... போனாங்க.....ப்பா....ஏ.... சொல்ல மாட்டிங்.....க?”

சின்ன வயது, அவளின் கேள்விதான் பெரிது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவன் உண்மை சொல்ல நினைத்தான்.

“.....”

“.....” மௌனம் அதே மௌனம்.....

“சொல்லுங்கப்பா.....! அப்பதான் சோறு திம்பன்.....”

சொன்னான்.....

“செத்துப் போயிட்டாங்க..... மகள்.....”

இன்னும் குழந்தையை ஏமாற்ற அவன் விரும்பவில்லை. குழந்தையை ஏமாற்றுதல் தெய்வத்தை ஏமாற்றுதலுக்குச் சமம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

“எப்படி.... செத்தாங்க.....?”

அவளுக்கு விளங்குமோ இல்லையோ, அதைப்பற்றி அவனுக்குக் கவலை இல்லை. நடந்தவைகளை அவளின் காதில் ஊதினான், மனதில் எழுதினான்.

துப்பாக்கிச் சத்தம்....புகை.... விமானச் சத்தம்..... நெருப்பு..... கிடங்கு..... ஒடுதல்..... ஒளித்தல்.... படுத்தல்..... மீண்டும் வெளியே வருதல்.....

சுபாசினியின் கண்முன் வந்திருக்க வேண்டும்.

“அம்.....மா.....ம்.....மா.... அக்.....கா..... அம்.....மா.... அண்.....ணா” சுபாசினி அழுதாள்.

அன்று முழுவதும் அழுதாள். அவளுக்கு விளங்கி விட்டது என்று நினைத்தான் அவன்.

“ச்....சே.... புள்ளயின்ர மனசக் கெடுத்திட்டனே.... அவசரப்பட்டுட்டன்.....”

தன்னைத்தானே வார்த்தைகளால் தண்டித்தான்.

“இனிவாழ்ந்தென்ன.....? இறந்தென்ன.....? மனிசர் பொய் வாழ்க்க பொய்..... எல்லாமே..... பொய்.....பொய்.....

இந்த உலகமே பொய்.....ய்.....ய்.....”

மூச்சு நின்று போகும் வரை உரத்துக் கத்த வேண்டும்போல் இருந்தது.

விரக்தி திரண்டு மேகமானது. அது சோகமாகி மழையாகி விழியால் பெய்தது.

“இனி என்ர குழந்தை..... அதான்..... அதான் என்ர..... வாழ்க்கை.....”

இப்படி அவனுக்குள் இன்னுமொரு மனம் கூவும், பின் சோகத்துக்குள் தாவும்.

வறுமை ஒருபுறம். போர்க் கொடுமை மறுபுறம். இதன் நடுவில் நின்று எப்படி நீந்துவது? வழிதெரியாமல் திண்டாடினான். ஒளி தெரியாமல் மன்றாடினான்.

“சு....பா....சு....பா.....!”

மகளின் நினைவு. அழைத்தான். அவள் இல்லை.

‘குழந்தை விளையாடப் போயிருக்கும்..... வரட்டுமே.....’

தனக்குள் பேசிக் கொண்டான்.

மனம் சோர்வாக இருந்தது. அதனால் உடல் சோம்பலாகக் கிடந்தது. பாயை விரித்துப் போட்டு கொஞ்ச நேரம் உறங்க முயற்சித்தான் அவன்.

உறக்கம் வருமா....? இந்த நாட்டிலா....? அப்படி வந்தால் உலக சாதனைதான். மனதுக்குள் பேசிக் கொண்டான்.

அப்போது வெளியில் சத்தம் கேட்டது. அது சுபாசினியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தவர்களின் சத்தம். இரத்த வெள்ளத்தில் சுபாசினி.

“மிதி வெடியில் ஒரு....கால்.....”

அவனுக்கு உலகம் நின்றது போல், சுவாசம் நின்றது போல்.... மயங்கி விழுந்தான்... மனதால் அவன் இறந்தான்.

கொழும்பு

இதயத்தில் எத்தனை ரணங்கள்! சோக நெருப்பில் வெந்த வேதனை. வாழ்க்கை நோவுக்குள் வழக்கி விழுந்ததனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை! இதயமெல்லாம் புண்ணாக இருக்கும்போது எதையுமே அனுபவிக்க மனது விரும்புவதில்லை.

“அப்பா.... ! ப்....பா.....அப்....பா! என்னையும் அழைச்சிட்டுப் போங்கோ.... வன்... கொழும்பு பார்க்க எனக்கும் ஆசை.... அப்..பா... கொழும்பு வடிவா இருக்குமே?”

ராஜனின் மகன் திவ்யன் அவனின் ஆசையினையும் ஆர்வத்தினையும் தூவினான். பன்னிரண்டு வருடங்களைப் பார்த்த சிறுவன் அவன். அவன் கண்டதெல்லாம் அனுபவித்ததெல்லாம் போரின் கொடுமையைத்தான்.

குண்டுச் சத்தம் -

போர்விமானச் சத்தம் -

துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் இப்படி பயங்கர சத்தங்களுக்குள் யாழ்ப்பாணத்தில் விழுந்து முளைத்து எழுந்து நிற்கும் சிறுமரம் அவன்.

“ஏனப்பா.....! எங்களுக்கு அவையள் அடிக்கிறார்கள்?” அந்த சின்னப்பூ வார்த்தை வாசம் வீசும் போதெல்லாம் ராஜனின் இதயம் தீப்பற்றி எரியும்.

“அப்....பா....ப்பா.... நாங்கள் எங்கேயாவது போட்டு பேர்ந்து வருவமே.....?” திவ்யன் பொறுக்க முடியாமல் தன் இதயத்தைத் திறந்து கொட்டுவான்.

அன்று இரவு ராஜன் மனைவியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். திவ்யனும் பக்கத்தில் சுவாசித்துக் கொண்டிருந்தான். “எப்படி சரி கட்டாயம் கொழும்புக்கு ஒருக்கால் வந்திட்டுப் போகட்டாம். அக்கா நியூஸ் அனுப்பியிருக்கு.”

“வலு முக்கியமான விசயமாக் கிடக்கும் போலிருக்கு.... இந்தச் சூழ்நிலையில்...”

“இம்....”

மனைவி தயங்கினாள்.

“சரியில்ல.... நான் வெள்ளென போட்டு.... வாரனே!”

“அப்பா.... பப்பா.... அம்....மாம்.....மா..... நானும் அப்பாவோடு போட்டு வாரனே.....”

இருவரும் முகத்தை முகத்தை நோக்கினார்கள்.

“உவனும் ஆசப்படுறான்..... அழைச்சிட்டுப் போங்கோவன்.....” மனைவி அனுமதி வழங்கினாள்.

அடுத்தநாள் சூரியன் விழிக்கும் முன்னரே அவர்கள் விழித்துக் கொண்டார்கள். இருவரையும் மனைவி வழியனுப்பி வைத்தாள்.

“பத்திரம்..... மோன..... கொப்பருக்கு கஷ்டம் கொடுக்கப்படாது..... நல்ல பிள்ளையா போட்டு வா!”

அம்மாவுக்கு முத்தங் கொடுத்தான். கையசைத்துக் காட்டினான். அவனின் உள்ளமெல்லாம் பூக்கள்.

சந்தோஷம் அவனை அழைத்தது போல் காணப்பட்டான். திவ்யனின் செயல்களைப் பார்த்து ராஜன் ரசித்தாலும், அவனின் மனதுக்குள் பீதி குடிகொண்டிருப்பது தன் வாரிசுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

பாதங்கள் சக்கரங்கள் போல தொழிற்பட்டன. திவ்யனும் நடந்தும் ஓடியும் தொடர்ந்தான். அவன் களைப் பில்லாமல் நடந்தான். கொழும்பை விழிகளால் பருகும் ஆசை. இடையில் எத்தனையோ சோதனைகள்; எத்தனையோ வேதனைகள்.

இன்னுமொரு நாட்டுக்குச் செல்லும் உணர்வு அவனுக்கு என்றாலும் ஒரு நரகத்தில் இருந்து இன்னுமொரு நரகத்துக்கு இடம்மாறுவது போன்றதோர் தவிப்பு. வெறுப்பு, விரக்தி. துருவித் துருவிக் கேள்விகள்! சில கேள்விகள் விளங்கியும் பல கேள்விகள் அவனுக்கு விளங்காமலும்.....

கனவு போல ஒரு வழியாக வவுனியா வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்து புகையிரதத்தில் தான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு ராஜனுக்கு எழுந்தது.

“அ...ப்...ப்...பா.... உதுவென்ன.....? பாம்பு மாதிரி கிடக்கு.... உதுவ போட்டு வாறதுக்கு பயமில்லையே.....?” புகையிரதத்தை முதன்முதலாக திவ்யன் தரிசித்ததற்கு அடையாளமான கேள்வியது. ராஜனுக்கு சிரிப்பதா அமுவதா என்று புரியாத நிலை.

“உதான் ட்றெயின்..... உத நேற்றுத்தான் கண்டு புடிச்சிருக்கிறாங்கள்.....” அவன் இன்னும் இன்னும் கேள்வி கேட்டுவிடுவான் என்பதற்காக அப்படிச் சொன்னான் ராஜன்.

“உதுவும் குண்டு போடுமா.....?”

திவ்யனின் கேள்வி ராஜனை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியது. அவனின் தற்காலிக மகிழ்ச்சி அவதிக்குள்ளானது.

“அப்படி ஒண்டும் செய்யாது..... பேசாம நித்திர கொள்ளு!”

நேரம் இரவு பத்துமணி. பெளர்ணமி ஒளி கெட்டிக் கிடந்தது. திவ்யன் உறங்கவில்லை. புகையிரதம் வெறி பிடித்தவனைப் போல ஓடிக்கொண்டிருந்தது. திவ்யன் நிலா

ஒளியில் தெரிந்தும் தெரியாமலும் இருக்கும் காட்சிகளை ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தான். ராஜன் இமைகளால் போர்த்தினாலும் தன் இதயத்தைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். புகையிரதத்தின் வேகத்திற்கேற்ப இதயமும் இயங்கியது. ஈடு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“கோ.....! அய்டுன்ரி..... கோ.....”

இராணுவ வீரர்களின் கேள்வி. அவன் அடையாள அட்டையைக் காட்டினான். இன்னும் பல கேள்விகளால் அவனைத் துளைத்தார்கள். வெறுப்பை அவனின் இதயத்தில் நுழைத்தார்கள்.

“ஏனப்பா..... எங்களக் கண்டாலே..... அவங்களுக்குப் புடிக்கிறதில்ல.....?” திவ்யனின் கேள்விகளால் ராஜன் இதயத்தால் கண்ணீர் வடித்தான். உணர்வுகளால் வெந்நீர் வடித்தான்.

“கொல்ல மாட்டாங்கள்.....”

திவ்யனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியில்லை. அவனின் மகிழ்ச்சி உதிர்ந்து விழுந்துவிட்டது.

‘ச்.... சே.....! பெரிய தப்பு செய்திட்டன்.... திவ்யன் அழைச்சிட்டு வராமலே இருந்திருக்கலாம்.....’ தன் தவற்றைத் தனக்குள் ஒப்புக் கொண்டான் ராஜன்.

“கொழும்புலயும் உவையன் இருப்பினமே?”

“.....”

“அப்....பா..... சொல்லுங்கோவன்.....!”

“இல்லை.....”

ஆமென்றால் திவ்யன் அழுது விடுவான். அல்லது வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று அடம்பிடிப்பான். அதற்காகப் பொய் சொன்னான் ராஜன்.

திவ்யன் அமைதியை அழைத்துக் கொண்டான்.

அவனின் எண்ணங்கள் மீண்டும் சுவாசித்தன. ராஜன் நினைவுகளுக்குள் நீந்தினான்.

அவனின் அண்ணனை இலங்கை இராணுவம் அழைத்துச் சென்று மூன்று வருடங்கள் முடிந்துவிட்டன. இன்னும் அண்ணன் உயிருடனோ பிணமாகவோ திரும்ப வில்லை. அவனின் மூத்த அக்கா செண்பகம் அந்த வேதனை விரக்தியில் பைத்தியமாகித் திரிந்தது. பின்னர் அவளும் காணாமல் போனது; இந்த வேதனைகள் இதயத்தை மிதித்ததனால் - உணர்வுகளை உதைத்ததனால் தம்பி சுகுமார் போராளிகளோடு இணைந்தது; இப்படி ஒவ்வொரு குடும்பங்களுக்குள்ளும் புகம்பம். ஒவ்வொரு மனிதர்களுக்குள்ளும் சூறாவளி. ஒவ்வொருவரின் நினைவுகளுக்குள்ளும் காட்டாறு.....

ராஜனின் இரண்டாவது அக்கா இந்தப் பிரச்சினைகள் முளைக்கும் முன்னரே கொழும்பில் குடியேறியதனால் உறவுமட்டும் மிஞ்சியிருக்கிறது. மற்றும்படி அமைதி, நிம்மதி எதுவுமே இல்லை. வீட்டில் நிம்மதியாக உறவினர்கள் வந்து தங்க முடியாது. அடிக்கடி சோதனை, சந்தேகம், சுற்றிவளைப்பு போன்றவற்றால் அக்காவின் வாழ்க்கையும் களைத்துப்போனது. இதனால் அக்காவும் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தாள்.

“தம்பி! நாங்களும் யாழ்ப்பாணத்துக்கே வந்திடலாம் போல கிடக்கு. அங்கத்தை விட இங்கே நிலமை மோசமா கிடக்கு.”

அவனின் அக்கா வேதனை வார்த்தைகளால் விழுந்தாள். நாங்களும் கொழும்புக்கே போட்டு வீடு எடுத்துக்கொண்டு இருக்கலாமே.....?” அவனின் மனைவி ஒருமுறை வேதனையும் சோதனையும் தாங்காமல் வார்த்தைகளைக் காதில் வரைந்தாள்.

“அக்கா என்ன சொல்ற எண்டு தெரியுமே.....? கொழும்ப விட யாழ்ப்பாணம் பரவாயில்லையாம்..... நான் என்ன சொல்லுறன் எண்டா எங்களுக்கு இந்த நாட்டில் எங்குமே நிம்மதி இல்ல.....”

நடந்த நிகழ்வுகளைக் கத்தரித்தான். எழுந்தான். திவ்யனைப் பார்த்தான். அவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நள்ளிரவைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து நேரத்தைப் பார்த்து ஆமோதித்துக் கொண்டான் ராஜன்.

கென்ரீனுக்குச் சென்று சூடாகத் தேனீர் அருந்திவிட்டு திவ்யனுக்கும் பனிஸ் வாங்கி வந்தான். புகையிரதம் களைப்பாறுவதும் மீண்டும் பெருமூச்சுவிட்டு இயங்குவதுமாக இருந்தது.

காலை எட்டுமணி புறக்கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் புகையிரதம் நிம்மதியாக நின்றது.

“அப்பா! கொழும்பு வந்திட்டே.....?”

“ஓமோம்..... இறங்குவம்.....”

இறங்கி மொறட்டுவ பஸ் ஏறி வெள்ளவத்தை அக்கா வீட்டுக்கு வந்து சேருவதற்கு பத்தரை மணியாகி விட்டது. அக்காவின் வரவேற்பு வழமைபோல சந்தோசமாக இருந்தது. ஒரு நரகத்தை விட்டு வெளியேறி வந்த திருப்தி ராஜனுக்கு. “உதுதானே மகன்.....? திவ்யா..... வா.... மோன.....”

திவ்யனை அவர்களுக்குத் தெரிவதற்கு நியாயமில்லை. திவ்யனுக்கு அவர்களைத் தெரிவதற்கும் நியாயமில்லை. ஆனால் அவனின் பெயர் அவர்களுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகம். அந்தளவுக்கும் போர்க்காலச்சூழல் உறவுகளைச் சிதைத்திருந்தது. வதைத்திருந்தது.

அவர்களோடு இணைவதற்கு அந்தச் சின்னப் பூ தயங்கியது.

“ஊர் புதினங்கள் எப்படி.....?”

அவன் ஒரு பட்டியல் வெளியிட்டான்.

பிடிபட்டவர்கள் -

காணாமல் போனவர்கள் -

அகதிகளானோர் -

இறந்தவர்கள் -

பாலியல் பலாத்காரத்திற்குட்பட்டோர் -

உடல் உறுப்புக்களை இழந்தோர் -

இப்படி ஒரு கொடிய நரகத்தை அவளுக்கு விளக்கிக் காட்டினான்.

அக்கா பயந்தே போனாள்.

“அப்பா..... உது என்ன.....? உது..... உது..... என்னப்பா.....?” அவன், தொலைக்காட்சி, டேப் செற், குளிர்ச்சாதனப்பெட்டி போன்றவற்றைக் காட்டிக் கேட்டான்.

திவ்யனின் வாழ்க்கையில் விழிகளின் முதற் தரிசனம் அவை. ஆனால் கொழும்புப் பிள்ளைகள் கம்பியூட்டரோடு விளையாடும் காலம். எத்தனை வித்தியாசங்கள்.....! போர் யாழ்ப்பாணத்தை மட்டுமல்ல, சிறுவர்களை நாளைய உலகைச் செய்ய இருக்கும் சிறுவர்களையும் சிதைத்திருந்தது.

மகனுக்கு விளங்கப்படுத்தினான். இயக்கிக் காட்டினான்.

“மகளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்திருக்கிறோம். அடுத்த மாசம் வெடிங் எடுக்கத்தான் யோசன. ஊரில இருக்கிறவையாளுக்கும் சொல்லிப்புட வேணும். இங்கேயும் நிறைய வேல கிடக்கு. தம்பி,..... நீங்கள்தான்..... செய்து தர வேணும். ரெண்டுநாள் கழித்து போட்டு எல்லாருமாக வாங்கோவன்.....”

திவ்யன் பாவம்! எழுந்தவுடன் அப்பாவைத் தேடி
அழுவான்.

மனிதம்

சூரியன் முதல் முகங்காட்டும் கிழக்கு. விழிகளை இழுத்துச் செல்லும் கடல். அது தாளமிசைத்துக் கொண்டிருந்தது. சூரியன் தொலையும் திசையில் பசுமையின் அரசாட்சி. வயல்வெளிகள் தென்றலைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தன. பெரிய, சிறிய வீடுகள் ஊருக்கு முகவரி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சோலையூரின் இதயம் அந்த நகரந்தான். மனித நாவுகளுக்குச் சுவை தடவும் சந்தையது. மக்கள் பூக்களாக மலர்ந்த சோலையில் ஒரு பாலைவன வேளை.

காலை நழுவும் நேரம். பத்து மணி. குண்டு ஒன்று சுவாசித்ததினால் இருபத்தைந்து உயிர்கள் சுவாசம் இழந்தன. பல பேர்களின் மேனிகளில் இரத்தத் தடவல். அந்த முஸ்லிம் நகரம் சுடுகாடு! முகவரியை மாற்றிக் கொண்டது. இரத்த நதி உற்பத்தியாகியது. பட்டாசு வெடிபோலச் சிதறிய மக்கள் பீதியுடன் வீதிகளை முற்றுகையிட்டனர். ஊர் முழுவதும் 'ஒப்பாரி' ராகம்..." "இவனுகளை சும்மா உடப்படாது! ஈன இரக்கமற்ற நாய்கள்"! - கோபம் கொடிபிடித்தது. கவலை கருத்தரித்தது. "அவனுகளுக்கு நாடு வேணும்டா எங்களை ஏன் அழிக்கிறானுங்கள்? " - இளைஞர்களில் ஆவேசம் கோஷம் எழுப்பியது.

“அன்னா! அந்த பஸ் வந்து மறிங்கடா! ” - கோபத்தின் இறுதி வெளிப்பாடு! இளைஞர்கள் பஸ்ஸை மறித்து நிறுத்தினார்கள். பஸ்ஸில் இருந்தவர்கள் சுவாசித்துக்கொண்டே இறந்தவர்கள் போலானார்கள்.

“தம்முழன் இருந்தா இறங்குங்கடா! ” இரத்த வெறி உரத்துக் கூச்சலிட்டது. ஐந்து பேர்களைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களின் நிறத்தை பயம் மாற்றிவிட்டது.

“எங்கள் உட்டுடுங்க காக்கா! நாங்க என்ன செஞ்சோம்! என்ன பாவம் செஞ்சோம்! எங்கள், உங்கட அல்லாஹ்வுக்காக உட்டுடுங்க.....” ஒரு பெரியார் கெஞ்சல் கடிதத்தை வார்த்தைகளால் எழுதினார்.

“இவனுள்ளுரையைக் கட்டுங்க! ” ஒரு இளைஞன் அவசரத்தை முடுக்கி காரியத்தை முடித்தான்.

அந்த ஐந்து பேரையும் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

“இனித் தமிழனை வெக்கிறதில்ல! ” ஒரு இளைஞன் கர்ச்சித்துக் கொண்டே அவனின் பலத்தை அவர்களிடம் சமர்ப்பித்தான்.

“கடவுளுக்காக உட்டுடுங்க காக்கா! எங்கள் ஒண்டுமே செய்யாதீங்க..... ஐயா! கடவுளே.....!”

இரத்தக்கண்ணீர் இறுதிப்பயணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் செல்லும் வீதியில் மனித வாசம் மறைந்தே இருந்தது.

அப்போது பொலிஸ் ஜீப் வண்டி வேகத்தையே தாகமாகத் தீர்த்து வந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களைப் பிடித்துச் சென்ற உணர்ச்சி உடல்கள் சிதறி ஓடி மறைந்துவிட்டன. அந்தத் தமிழர்கள் சுவரில் ஏறிக்குதித்து பதுங்கிக் கொண்டனர்.

“அவனுக்கள் திரும்பவும் வருவான்கள், நாம் எப்படியாவது தப்பிக்க வேணும்!” மூச்சிரைக்க வார்த்தைகள் புறப்பட்டன. சத்தம் கேட்டு காசிம் போடியார் விழிகளை மேயவிட்டார். அவரைப் பயம் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டது. அவரின் மூளை இயந்திர வேகத்தில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. “அல்லாஹ்.....! ஐந்து உயிர்கள்!” அவரின் வாய் அவருக்குத் தெரியாமலேயே இரகசியம் பேசியது.

துணியைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார் காசிம் போடியார். அவர் அந்தத் தமிழர்களுக்கு முன்னாலே வெளிப்பட்டார். மீண்டும் பயம் கைப்பற்றியது.

“எங்கள் உட்டு.....காக்கா....உட்டுங்க • காக்கா!” அழுகையை அழைத்துக் கொண்டனர்.

“பயப்படாதீங்க! நான் மிருகமில்ல..... உங்களைப் போல மனிசன். அவசரமாக இப்படி வாங்க.....” அவருடைய வார்த்தைகள் மானுட நேசத்தின் சின்னங்களாயின. அவரின் இதயத்தினுடைய வண்ணங்களாயின. சென்ற உயிர் திரும்ப வந்து சேர்ந்தது போன்றிருந்தது. பிரிந்த காதலி வந்து இணைந்தது போன்ற திருப்தி அவர்களுக்கு!

“ஐயோ! பாவங்கள்! எவனோ குண்டு வெச்சத்துக்கு இந்த மனுசர்கள் என்ன பாவம் செய்தாங்க.....” காசிம் போடியாரின் மனைவி கூட பெண்மையின் மெல்லிய இதழ்களைத் திறந்து காட்டினாள். அதைக்கேட்டு மனம் நிறைந்து கொண்டார்கள் அவர்கள்.

“புள்ள! இப்ப இவர்கள் என்ன செய்றது?” காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற ஆவல்! ஆனால் வழியைத்தான் அவர்களால் தேட முடியவில்லை.

“கிணற்றுக்குள் இறக்குவோம். தண்ணியும் அவ்வளவு இல்லதானே?” அவருக்கு அது சிறப்பாகப் படவே, அவசரம் உயிரோடு இணைந்து செயற்பட்டது. அவர்கள் ஐந்து பேரும் கயிற்றின் உதவியுடன் கிணற்றுக்குள் இறங்கிக் கொண்டனர். கிணற்று வாழ்க்கை அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. அவர்களின் பார்வையில் விலைமதிக்க முடியாத நன்றி வழிந்தோடியது. காசிம் போடியார், அவர்களுக்குத் தெய்வமாகவே தெரிப்பட்டார்.

“காசீங்காக்கா! காசீங்காக்கா! ” இளைஞர்களின் முகவரி அவர்களின் குரலில் தெரிந்தது. அவர் கதவைத் திறந்தார்.

“இங்க அந்த தமிழன்கள் ஒழிச்சிருக்கான்களோ தெரியாது. தேடிப் பார்க்கவா?” உத்தரவு கேட்டார்கள்.

“எனக்கென்டாத் தெரியாது. தேடிப்பாருங்க! ” அவர் அனுமதியைத் திறந்து வைத்தார். எல்லா இடங்களிலும் அவர்களின் விழிகள் விழுந்தது. காசிம் போடியார் மௌனத்தை மரியாதைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

கிணற்றுப் பக்கம் யாராவது தலை காட்டுகின்றானா என்பதைக் கவனிப்பதே அவரின் நோக்கமாக இருந்தது. நல்ல வேளை, தண்ணீர் வழங்கித் தாகந்தீர்க்கும் அந்தக் கிணறு அவர்களிடமிருந்து தப்பிவிட்டது. அது ஐந்து உயிர்களைப் பாதுகாத்த வள்ளல்.

“அவனுக்கள் வேறெங்காவது ஓடி ஒழிஞ்சிருப்பான்கள் நாங்க வாரம்! ” அறிவைத் தொலைத்து உணர்ச்சியைச் சூடிக்கொண்ட அந்த இளைஞர்கள் சென்று விட்டார்கள்.

“யா அல்லாஹ்!” இறைவனுக்கு அவரின் நினைவுகள் சமர்ப்பணமாகின.

பகற் சாப்பாட்டு நேரம் யாரும் வருகிறார்களா? என்று விழிகளைத் தூரச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார் காசிம்

போடியாரின் மனைவி. காசிம் போடியார் வாளியைப் பரிமாறும் பாத்திரமாக்கி, அதில் சாப்பாட்டை வைத்து கிணற்றுக்குள் செலுத்தினார். ஆனால் அந்தத் தமிழர்களுக்கு பயம்தான் பசியாக இருந்தது. வயிற்றில் பசி ஒய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. என்றாலும் அன்பிற்கு மரியாதை செலுத்தி உணவை சாப்பிட்டார்கள்.

சூரியன் காணாமல் போய்விட்டான். எங்கும் இருளாட்சி. அந்த ஐந்து தமிழர்களையும் வெளியே எடுத்தார் காசிம் போடியார். அவரின் காலில் ஐந்து பேர்களும் விழுந்து விட்டார்கள்.

“இதெல்லாம் என்னப்பா?..... மனுசன் மனுசன் மதிக்கலாம். மதந்தான் வேறானதே தவிர, மற்றும்படி எல்லாம் ஒண்டுதான். மதங்களும் கொலைகளைக் கண்டிக்குது. அத உணர்ந்தா இந்த நாடே சுடுகாடா மாறாது. மதவெறியை உட்டுப்போட்டு மனுசநேயத்தை விரும்புவன்தானப்பா உண்மையான மனுசன்!” இதயத்தை அவர் வெளிச்சத்தில் வைத்தார்.

“இந்த ருமுக்குள்ள வந்து படுங்க.....” அன்பின் நாதமிசைக்கப்பட்டது.

அவர்களுக்கென்று இரவில் ஒரு அறையும், பகலில் கிணறும் ஒதுக்கப்பட்டன. இப்படி ஆறு நாட்கள் இழுபட்டே கழன்று சென்றன. ஏழாவது நாள் சுமுக நிலை சுகசெய்தி வாசித்தது. காசிம் போடியார் ஒரு வாகனத்தை ஏற்பாடு செய்யப் போயிருந்தார். அவரின் வரவை அவர்கள் ஆசையோடு நேசித்திருந்தார்கள்!.

ஊர்கள்

அண்ணனும் தம்பியும் போல அந்தக் கிராமங்கள். சோலையூரில் சுவாசப் பாசை பேசும் தமிழர்கள்! வயலூரில் சுவாச முகவரி எழுதும் முஸ்லிம்கள். சோலையூரைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்கள் அனைத்துமே முஸ்லிம்களைச் சுமந்திருந்தன. சோலையூர் மட்டுமே தமிழர்களைச் சுமந்திருந்தது.

இனவெறி விழித்திருக்கும் நேரமது. மக்களின் மனச்சாட்சி மயானம் சென்றவேளை. மனிதாபிமானம் மரித்துப் போன காலம். சுயநல சாக்கடைகளின் தூண்டுதலால் அந்த விடியலும் இனவெறியுடன் புறப்பட்டது. இனத் துவேசம் மனித மனங்களில் கருத்தரிக்க, இனக்கலவரம் பிரசவமானது. எங்கோ நடைபெற்ற கொலைகளுக்காக, யாரோ வெறியர்கள் குருதியாபிசேகம் செய்தமைக்காக சோலையூரைச்சுற்றி கலவர தீப்பிழம்புகள். மனங்களில் பூகம்பம். இதயங்களில் அக்கினி.

சோலையூர் தீக்குள் தீக்குளித்தது. பக்கத்திலிருந்த கிராமங்கள் சோலையூரின் ஜீவன்களான தமிழ் மக்களுக்கு துக்கம் கொடுத்தன. மூன்று பக்கங்களிலும் முற்றுகை. சொத்துக்கள் சோகமாகின. உயிர்களை மட்டும் பாதுகாக்க அந்த மக்கள் வயலூரை நாடினார்கள். வயலூர் துவேசத்தைத் தூக்கி எறிந்த நிலம். மனிதாபிமானத்தை மனங்களில் விதைத்த பூமி. சகோதரர்களாகவே தமிழர்களை மதித்த முஸ்லிம்கள் அந்த நிலத்தின் புதல்வர்களாக இருந்ததனால் தமிழர்களின் இதயமெங்கும் புன்னகை விதைத்தார்கள்.

சோலையூரின் வீடுகள் எங்கும் பலநூறு தமிழ்க் குடும்பங்கள், அகதி முத்திரை குத்தப்பட்ட தமிழர்களுக்காக அகதி முகாம் உருவானது. அவர்களின் தேவைகள் விசாரிக்கப்பட்டு உதவிகள் உயரமாகின. கபூரின் வீட்டிலும் மூன்று தமிழ்க்குடும்பங்கள் தஞ்சமடைந்திருந்தன. வயலூர் இதயங்களை அவனின் இதயத் துடிப்புப் போற்றியது. அவர்களின் பெருந்தன்மை அவனுக்குள் சூரியனாகப் பிறப்பெடுத்தது. இளைஞர்கள் தமிழ் மக்களுக்கு சந்தோசம் வழங்குவதில் தீவிரத்தை அமுல்படுத்தினார்கள். அவர்களின் இதயங்களில் படிந்த சோகக்கறைகளைக் கழுவும் நீரானார்கள்.

“உம்மா! நான் பொய்கைத்தீவுக்குப் போயிட்டு வரணும் ஏதும் வாங்கனுமா?”

தன்னை இந்த உலகத்திற்குள் உமிழ்ந்த உத்தமியிடம் கேட்டான்.

“இந்த நேரத்தில ஒருவரிடமும் போகவேணாம்.” கலவரம் கண் திறந்திருக்கும் வேளையை ஞாபகப்படுத்தித் தடுத்தாள் தாய்.

“முஸ்லிமாக்கள்தானே! நான் அவசரமாக பாறாக்சேரைச் சந்திக்கனும். என்ற வேல விசயமா வரச்சொன்னாரு.” அனுமதிக்காக மீண்டும் காரண மனுவைச் சமர்ப்பித்தான் கபூர்.

“கடைகள் துறந்திருந்தால் இந்த லிஸ்ட்ல இருக்கிற சாமான்களை வாங்கிட்டுவா. கவனம் மகன் ”

மகிழ்ச்சியோடு பிரதான வீதிக்குள் வந்தான். வாகனங்கள் வீதியை மேய்வது குறைவாகவே இருந்தது. பஸ்போக்குவரத்து காணப்பட்டது. மக்களும் சாதாரணமாகவே நடமாடினார்கள். முட்களுக்குள் இந்த மனிதர்கள் சாதாரணமாகவே வாழப்

பழகிவிட்டார்கள். புதைக்குள் பார்வையைத் தூதனுப்பவும் பழகிவிட்டார்கள். கபூரின் சிந்தனைக்குள் மலர்ந்த பூக்களிலை.

கலைப்பட்டதாரியான அவன் மானுடத்தின் நேசன். கலாசாலையில் படிப்பை உண்கின்ற காலங்களில் முஸ்லிம் நண்பர்களோடு எப்படியோ அப்படித்தான் தமிழ் நண்பர்களோடும். வேறுபாடு, துவேசம் அழுக்குகளைக் கழுவிய இதயம் அவனுடையது. தமிழர்களைக் குண்டுகள் உண்டு கொள்ளும்போதும் துடிப்பான்; முஸ்லீம்களைக் குண்டுகள் உண்டு கொள்ளும்போதும் துடிப்பான்.

“சே மனுசர்களை இப்படி அழிக்கிறார்களே! படுபாவிகள்!” அவனின் இதயம் அவனையே கடிக்கும். துடிதுடித்துப் போவான். “முதல்ல இந்த துவேசச் சக்தியை வளர்க்கிறவர்களைக் கொல்லணும்!”. கோபம் இவற்றைக் குட்டி போடும். அவனின் சிந்தனையோடு சேர்ந்து பஸ்ஸும் நான்கு மைல்களைச் சுருக்கின. பொய்கைத்தீவில் பாதங்களைப் பதித்தான். வழமைபோல் மக்களின் ஊர்வலங்கள்! அசம்பாவிதங்கள் நடந்த தடயங்கள் எதுவுமில்லை.

“இம்! ” பெருமூச்சோடு ஒரு நிம்மதி அவனுக்குள்! பாறாக் சேரின் வீட்டுக்கு வழிகாட்டும் பாதையை அவனது பாதங்கள் சுருக்கி எழுதிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு தேனீர்கடை தன் இமைகளை விலக்கி விழித்திருந்தது. நான்கு இளைஞர்களின் குரல்கள் கலந்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

“உஸ்.....! உஸ்....ஸ்!”

அழைப்பிற்கான அடையாளச் சத்தம். கபூர் திரும்பினான். அவனைத்தான் அவர்கள் அழைத்தார்கள். மெல்லிய பயம் அவன் இதயத்திடம் சொல்லியது.

அவர்களிடம் சென்றான்.

“ஊருக்குப் புதுசா இருக்கே?”

“எந்த ஊரு”

“என்ன பேரு?” அவர்கள் விசாரணைக் கடிதம் எழுதினார்கள்.

“அயடின்ரியைக் காட்டு” ஒருவனின் பலாத்காரத் தொனி. கபூர் அடையாள அட்டையைக் காட்டினான்.

“அடே ராஸ்கல்! எங்கிட ஊருக்குள்ள வர என்ன தைரியம்டா உனக்கு, வயலூர் நாயே!” அசிங்கமான வார்த்தைகளைச் சமர்ப்பித்தார்கள்.

“தமிழனைக் காப்பாத்துற நாய்கள். இவன இன்டக்கி சும்மா உடப்படாது.”

அவர்கள் கபூருக்கு அடித்தார்கள்; உதைத்தார்கள். இப்படி நடக்குமென்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. உம்மாவின் வார்த்தைகள் இதயத்தின் மேல் மிதந்தன.

“என்னது இப்படிப் போட்டு அடிக்கிறீங்க, யாரது?” பாறுக்கேர் கேட்டவாறு பார்வையைப் பதித்தார்.

“ஆ கபூரா? சேச்சே!”

நெற்றியில் குருதி வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏன் இப்படி அடிக்கிறீங்க?” பாறுக்கேர் கோபத்தைக் கக்கினார்.

“இவன் வயலூரான். தமிழன்களுக்கு சாப்பாடும் உடுபுடவையும் கொடுத்துக் காப்பாத்துறவன். இவனுக்கு அடிக்கிறது அந்த வயலூரான்களுக்கே அடிக்கிறது மாதிரி.” காரணத்தை வார்த்தைகளால் உமிழ்ந்தார்கள்.

“நீங்களெல்லாம் மனுசர்களா? சீ! மனுசன் எண்டா மிருகத்துக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் வித்தியாசமிருக்கணும்”. அவர் நியாயத்தை நிமிர்த்திக் காட்ட முயன்றார்.

“நீங்க ஏன் இதில தலையிடுறீங்க? உங்கட வேலயப் பாத்திட்டுப் போங்க” கோபத்தோடு குதித்தான் ஒருவன்.

“அடே! என்னத்தேடி வந்த ஆளை அடிச்சா நான் சும்மா இருப்பேனா? இம்! நீங்க முஸ்லிம்கள் தானே? முஹம்மது நபி இப்படிப் பழிவாங்கச் சொன்னாரா? இல்லையே! அந்நிய மதத்தவர்களை அவர்கள் மதித்தார்கள்!. அவர்களுடைய கோயில்களைப் பாதுகாத்தார்கள். தன்னைக் கொலை செய்ய வந்த எதிரியைக் கூட மன்னித்துக் கருணை காட்டினார்கள். இப்படிப் பட்ட நாயகத்தின் முன்மாதிரியை நாம் செய்கிறோமா இல்லை! பழிக்குப்பழி, வெட்டுக்கு வெட்டு எண்டு இப்படியே இருந்தா எப்படி மனுசர்கள் நிம்மதியா வாழ்றது? பாறாக் சேர் கோபத்தினால் கொதித்தார். அவரின் பொறுமை எல்லைதாண்டி எதிரொலித்தது. அவர் சிறிது நேரம் கபூரைப் பார்த்தார், அவர்களையும் பார்த்தார்.

“நீ தமிழாக்கள்ள வீட்டில சாப்புடல்லையா? சொல்லு!”

“நீ தமிழாக்கள்ள கல்யாணத்துக்குப் போகல்லையா. சொல்லு!”

“உண்ட வீட்டுக்கு இதுக்கு முந்தி தமிழாக்கள் வரல்லையா? நீ பழகல்லையா? சொல்லு!”

அவரின் கேள்விகள் அவர்களின் அறிவில் விழுந்தன. சிறிது மௌனம் கைப்பற்றியது. “ஏன் இப்ப மட்டும் அடிச்சிக்கணும்? நம்முட முதாதையர் தமிழர்களோட அண்ணன் தம்பி போல வாழல்லையா? என்ன? இப்படி விரோதிகளா நாமளும் தமிழர்களும் இருக்கிறதுக்குக் காரணம் என்ன? முதல்ல அதக் கண்டுபிடிங்க? சில சுயநலவாதிகளை இனங்கண்டு அவர்களை அடிச்ச ஒழியுங்க.”

ஆவேசம் பிரசங்கம் நிகழ்த்தியது. நியாயங்களையும் உண்மைகளையும் திரைநீக்கிக் காட்டியது. அவர்களின் வாய்கள் தைக்கப்பட்டது போலாகிவிட்டது.

“வயலூர் காரனாக நானில்லையே எண்டு எனக்குக் கவலை, ஏனெண்டா அவர்களும் அந்த விலை மதிக்க முடியாத உயிர்களுக்கு அடைக்கலம் குடுக்காட்டி வேறுயாரு தான் குடுப்பாங்க.”

இதயத்தில் இருக்கும் உணர்ச்சிகளை அவர்களிடம் விதைத்தார் பாறாக் சேர்.

“சேர் எங்கள் மன்னிச்சிடுங்க. தம்பி! நீங்களும் பெரிசிபடுத்தாதீங்க. உங்கட ஊருல போய் இதச் சொல்லாதீங்க.”

அறிவுக் கண்திறந்தார்கள் அவர்கள். “தம்பிமார்களே நடந்தது நடந்து போச்சு! இனிமேலாவது இரண்டு சமூகங்களும் ஒற்றுமையா வாழணும். அதற்கு உங்களால் ஆன உதவிகளைச் செய்யுங்க!”

அடுத்த நாட் காலையில் தமிழ் முஸ்லிம் இன ஒற்றுமை சம்பந்தமான துண்டுப் பிரசுரங்களும் சுவரொட்டிகளும் அந்த ஊரை முழுதாகக் கைது செய்திருந்தன.

முள்

“சே...! நான் அப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது. நானும் ஒரு இனவாதியா? நானும் இனவாதியா?” மீண்டும் மீண்டும் தயாரத்னாவின் உள்ளத்தில் வார்த்தைகள் வேர்த்துப் புறப்பட்டன. சோகம் அவரைக் கைது செய்து சித்திரவதைப்படுத்தியது. சுருட்டு ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்தபடி சாய்மானக் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார். அறுபது வருடங்களைத் தேக்கி வைத்த இதயம். இன்று வெந்து நொந்து சோர்ந்து கிடக்கிறது. அந்த அறை முழுவதும் சுருட்டின் புகை பரவிக் கொண்டிருந்தது. சுருட்டைப் போலவே தயாரத்னாவும் புகைந்து கொண்டிருந்தார்.

அவரின் இதயத்திற்கு நெருப்பு வைத்தவர்கள் யார்? கடவுளா? விதியா? இந்த மனிதர்களா? பூமி திறந்து கிடக்கிறது. மனிதர்களின் மனம்தான் மூடிக் கிடக்கிறது. சிந்தனைகளைத் துறந்து மனதைத் திறந்து போட நினைத்தும் அவரால் முடியவில்லை. காற்று கொஞ்சம் தலை கனத்தோடு ஜன்னலை மூடியது.

“படார்” என்று சத்தம். மீண்டும் ஜன்னலை விலக்கி விட்டார்.

“நந்தா...” என்று தன் மனைவியை அழைத்தவர், நிறுத்திக் கொண்டார். அவளும் தன் மகள் உமந்தாவும் விகாரைக்குச்

சென்றது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அப்போது வீட்டின் “பெல்” சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்தார். தபால்காரன் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான். வாங்கிக் கொண்டு கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தார். அழுகை அவரையும் மீறிவிட்டது.

சுப்ரமணியம் தான் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். சுப்ரமணியமும் தயாரத்னாவும் ஏறக்குறைய நாற்பது வருடங்கள் நட்புக் கொண்டவர்கள். கொடுக்கல், வாங்கல், வீட்டில் நடக்கும் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொள்பவர்கள். சுப்ரமணியம் பக்கத்து ஊராக இருந்தாலும் இருவரும் ஒரே பாடசாலையில் கல்வி கற்றதனாலும் இவர்களுக்கிடையே நட்பு மலர்ந்து வளர்ந்தது. சுப்ரமணியம் நன்றாகச் சிங்களம் பேசுவார். அதற்குக் காரணம் சிங்கள மொழியில் சிங்களப் பாடசாலையில் தான் அவர் படித்திருந்தார். அதே போல் தயாரத்னா நன்றாகத் தமிழ் பேசுவார். அந்தக் காலத்தில் சுப்ரமணியத்தின் தூண்டுதலிலும், தமிழின் இனிமையிலும் கவரப்பட்டு தமிழைக் கற்றுக் கொண்டார்.

எண்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு ஆடிக் கலவரத்தின் போது பல தமிழர்களைக் காப்பாற்றிய புண்ணியவான் தயாரத்னா. “வாழ்க்கங்கிறது மனிசன மனிசனே நேசிக்கறதுக்குத்தான். சாதி, பேதம்பாத்து நடக்கிறவன் மிருகம்.” பல பேரிடம் அடிக்கடி சொல்வார். அவரின் வார்த்தைகள் பூக்களாகத்தான் மலரும்.

“இந்தப் புலிகளால மக்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டம். அப்பாவிச் சனங்களைக் கொல்றாங்க! இதனால் வெளியில வாழ்ற தமிழர்களுக்குத்தான் பயமா இருக்கே? ஒவ்வொரு நிமிசமும் உயிரைக் கையில் புடிச்சுக் கொண்டுதான் வாழ வேண்டிக்கிடக்கு?” சுப்ரமணியம் ஒரு முறை தயாரத்னாவிடம் கூறினார்.

தயாரத்னா சிரித்துவிட்டு, “நீ சொல்றது சரிதான்! இந்த நிலமைக்குக் காரணம் என்ன? மனிசத் தன்மையோடு மனிசன் சிந்திக்கிற காலம் மறைஞ்சி போச்சி. இங்கே பாரு சுப்ரமணியம், நீ தமிழன், நான் சிங்களவன். இது நம்முட பேச்சற்றிபிக்கடல் தான் இருக்கு. நம்முட மனசில இல்லையே. சுப்ரமணியம் மனிசன்கள் மிச்சம் சுயநலக்காரர்கள்.”

ஒரு துளியும் துவேசம் அவரிடம் இல்லை. சுப்ரமணியம் தயாரத்னாவோடு மிகுந்த அன்பு செலுத்துவதற்கு தயாரத்னாவின் நல்ல சிந்தனைகளும் நடத்தைகளும் தான் காரணங்களாகும்.

இப்படிப்பட்ட நட்பை தயாரத்னா முறித்துக் கொண்டார். நாட்டின் சூழல் அவரை இனவாதியாக மாற்றி விட்டது. இதற்குக் காரணம் அவருடைய விஜே தான். அவன் படித்து விட்டு வீட்டிலேதான் இருந்தான். அவ்வப்போது தமிழர்களை இழிவாக அப்பாவிடம் கூறுவான்.

“தமிழர்கள் எல்லோருமே புலிகள்தான். நீங்களும் ஒரு புலியோடுதான் பழகுறீங்க” சிங்களத்தில் சொல்வான் விஜே.

“அடப்பாவி மகனே! நீ படிச்ச புள்ள. படிக்காதவன் மாதிரி பேசிறியே. இந்த நாட்டில் இந்தப் பிரச்சனைக்குரிய காரணம் என்ன தெரியுமா?” தயாரத்னா கோபத்தோடு சொல்வார்.

“அப்பா! நீங்க என்ன சொன்னாலும் என்னால ஏத்துக்க முடியாது. நீங்க எல்லாம் பழைய மனுசர்கள். அதுதான் இப்படிப் பேசுறீங்க” அவனும் பிடிவாதமாகச் சொன்னான்.

“அவசரப்படாதே! கொஞ்சம் பொறுமையா சொல்றதைக் கேளு. நாங்க பெரும்பான்மை. அவங்கெல்லாம் சிறுபான்மை. தொழில் விவசாயத்தில், உரிமையில், இப்படி எத்தனையோ

தொழில் விவசாயத்தில், உரிமையில், இப்படி எத்தனையோ விதங்களினால தமிழ் பேசுறவங்க இத்தனை காலமா புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்திருக்காங்க. எத்தனை நாளைக்குத் தான் இதப் பொறுத்துக்குவாங்க? இஞ்ச பாரு மகன்! நாம ஒரு பெரும்பான்மை இனத்துக் கீழே சிறுபான்மையாய் வாழ்றம் எண்டு வைச்சுக்கவும் எமது உரிமை எல்லாம் மறுக்கப்படுது, மறைக்கடிக்கப்படுது. நீ என்ன செய்வாய்?” பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல பக்குவமாக அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்.

“நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன்.” அவனே ஒப்புக்கொண்டான்.

“இனிமே தமிழ் பேசுறவங்களை தரக்குறைவா நினைக்காதே. மக்கள் சேர்ந்து தான் நாடு. அந்த மக்களே இல்லாட்டி நாடு இல்ல. சுடுகாடு. இதப் புரிஞ்சி நடந்துக்க. சுப்ரமணியம் சித்தப்பாவை தரக்குறைவாக இனிப் பேசினா... என்ன... நடக்குமெண்டு எனக்கே தெரியாது.”

எவ்வளவுதான் தன்மகனுக்கு அவர் புத்திமதி சொன்ன போதிலும் அவனுக்கு உறைக்கவில்லை. இளம் இரத்தம் சூடாகத்தான் இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் தன் மகனின் போக்குக்கே அவனை விட்டுவிட்டதுதான் பெரிய தப்பு என்பது அவருக்கு இப்போதுதான் புரிகிறது.

இப்போது விஜே இல்லை. அவரின் சுவாசமே நின்றுவிட்டது. போலிருக்கிறது. விஜே கொல்லப்பட்ட செய்தியோடு அன்று பொலிஸ் ஜீப் வண்டி வீட்டுக்கு முன் வந்து நின்றது. செய்தி கிடைத்த நேரம் சுப்ரமணியம் தயாரத்னாவின் வீட்டில் இருந்தார்.

“போடா வெளியே! நாயே! நீங்க தாண்டா என்ற மகனையும் கொண்டுட்டீங்க...” சத்தம் போட்டு கத்தினார் தயாரத்னா. அவரின் முகத்தில் ஏதோ வெறி. அறிவை இழந்துவிட்டார்.

“தயா...தயா... நீ...யா?” சுப்ரமணியம் திணறிப் போய்விட்டார். இத்தனை வருடங்களாகப் பழகியும் தன்னைப் புரியவில்லையே என வருந்தினார் சுப்ரமணியம்.

“இனிமே இங்க வராதே! என்ர புள்ளயக் கொண்டுட் டாங்களே!” அவரின் விழிகளில் இனவெறி வடிந்தது.

சுப்ரமணியம் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்து கொள்ள முயற்சிக்கையில் நாலைந்து பேர் சுப்ரமணியத்தைப் பிடித்து அடித்தார்கள்.

“ஐயோ! என்ன விடுங்கப்பா...நான் என்ன செய்தன்...?” சுப்ரமணியம் உயிர்ப்பிச்சை கேட்டார். பொலிசார் மீண்டும் அங்கு வந்ததனால் சுப்ரமணியம் தப்பிக் கொண்டார். அதன் பின்னர் தான் தயாரத்னாவும் சராசரி மனிதர் என்பதை சுப்ரமணியம் தெரிந்து கொண்டார். இத்தனை காலமும் அவர் பேசிய சத்தியம், உண்மை, நேர்மை எல்லாமே போலியாகத் தான் சுப்ரமணியத்திற்குப் பட்டது.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்தவைகளை நினைத்து இப்போது வருந்தினார் தயாரத்னா. தன்னுடைய மகன் இராணுவத்தில் சேரும்போதே அவர் வேண்டாம் என்று தடுத்தார்.

“நான் சாகப்போவது நிச்சயம். அது எனக்குத் தெரியும். நானும் நாலு புலியைக் கொல்லணும். அதான் என்ட லச்சியம்” இப்படிச் சொன்னவனை அவரால் தடுக்க முடியவில்லை.

இப்போது தயாரத்னா தனிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறார். மகன் இல்லை. உயிருக்குயிராகப் பழகிய தன் நண்பன் சுப்ரமணியமும் இல்லை.

“யாகாவாராயினும் நாகாக்க, காவாக்கால் சோகாப்பார் சொல்லிமுக்குப்பட்டு. வள்ளுவனின் பொய்யா மொழிபற்றி சுப்ரமணியமே தயாரத்னாவுக்கு எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். அந்தக் குறள்தான் அவரின் இதயத்தில் முள்ளாகக் குத்தியது.

தன்னுடைய மகன் விஜேயின் சடலம் வீட்டுக்கு வந்த பின்னர்தான் அவருக்கு பெரியதொரு உண்மை புரிந்தது. அதே நேரம் தான் செய்த மகாழுட்டாள்தனமும் விளங்கியது. விஜேயின் உடலில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக் காயங்கள் இல்லை. அப்போதுதான் ஆயி டிரக் குடை சாய்ந்து புரண்டதால் விஜேயோடு பயணம் செய்த ஐந்துபேர் செத்துப் போயிட்டாங்க. மற்றவர்களுக்குக் காயம்.... ” அந்த அதிகாரி சொன்னதும் இரு பக்கத் துன்பங்களுக்கிடையில் அகப்பட்ட புழுவாகத் துடித்தார் தயாரத்னா.

ஒரு வினாடியில் அறிவை இழந்ததனால் கண்ணாடி மீது கல் விழுந்தது போலானார். நட்பு, பாசம் இரண்டுக்கு மிடையில் நடந்த போராட்டத்தில் பாசம் அவரை வென்று விட்டது. நட்புக் கலைந்த மேகமானது. அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்தார். இருபதாயிரம் ரூபாவுக்கான காசோலையும் கடிதமும் இருந்தது. கடிதத்தைப் படித்தார்.

அன்புடன் தயா,

உன் சுகத்திற்குக் கடவுளை வேண்டுகின்றேன். நான் உன்னிடம் கடனாகப் பெற்ற பணத்திற்கான காசோலையினை இத்துடன் அனுப்பியுள்ளேன். அன்பு, ஒற்றுமை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் அனைத்திற்கும் இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவன் நீ. உன் மகன் இல்லை. என் மகன் விஜேயின் மரணத்தினால் உன்னைவிட நான் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டேன். என் தோளில் வளர்த்த விஜேயின் மரணத்தினால் நான்தான் மரணித்துப் போனேன். அதே நேரம் நான் அன்று உயிர் தப்பியது கடவுளின் செயல். எறக்குறைய நாற்பது வருட புனிதமான நட்பை ஒரு நொடியில் தூள் தூளாக்கிவிட்டாய்.

மதம், இனம், துவேசம், வேற்றுமை போன்ற சக்திகளுக்கு அப்பாற்பட்டுப் புனிதமாகத் திகழ்ந்தது நமது நட்பு. நட்பின் புனிதத்தைக் காப்பாற்றி வளர்ந்தவன் நீ. ஆனால் நீயும் ஒரு சராசரி மனிதன் என்பதை நிரூபித்து விட்டாய். எனது நிலையே இப்படி என்றால் நாட்டில் உள்ள அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் நிலையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

உன் நேர்மை, சத்தியம் இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக மனிதத்துவம் எல்லாமே போலிதானே? உன்னைப் பற்றி நான்

அறிந்து கொள்வதற்கு நாற்பது வருடங்கள் சென்றிருக்கின்றன. நீயும் ஒரு இனவாதி என்பதை நிரூபித்து விட்டாய். இருந்தாலும் பரவாயில்லை. என்னையும் என்னைப் போன்ற தமிழர்களையும் நீயும் உன் இனத்தவர்களும் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டீர்கள் என்றாலும் ஒரு நாள் எல்லாம் புரியும். இரவு நிலைத்து இருப்பதில்லை. கோடை தரித்திருப்பதில்லை. இதேபோல் தான் மனித உணர்வுகளும். இந்த யுத்த சூழலிலும், கொடிய உயிர்ப்பலிகளிலும் ரத்தக் கண்ணீர் வடித்தவனே! உன்னையும் சூழல் மாற்றியதா? தயா! சொல்லு என்னை பொருத்தவரைக்கும் உன்னைப் பிரிந்து என்னால வாழ முடியாது.

இப்படிக்கு.

**என்றும் உயிர் நண்பன்
சுப்ரமணியம்.**

“நீ வேணும் சுப்ரமணியம்! நீ வேணும். நான்தான் பாவி! கீழ்த்தரமாக நடந்து கொண்டவன் நான்தான். என்னை என்றும் மன்னித்திடாதே....” உணர்ச்சிப் பிழம்பாக வெடித்தார் தயாரத்னா.

மனதில் ஓர் உறுதி....!

“நான் இப்பவே சுப்ரமணியத்தைப் பார்க்கணும்! அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு சுத்தமானவனாக மாற வேணும்.” அவரின் மனதிற்குள் ஒரு ஆசையும் மலர்ந்தது, தன் மகள் உமந்தாவை சுப்ரமணியத்தின் வீட்டு மருமகளாக ஆக்க வேண்டுமென்று

தீர்மானத்தோடு தயாரத்னா புறப்பட்டார். அப்போது ஒரு வெண்புறா அவரின் தலைக்கு மேலாகப் பறந்து வட்டமிட்டிருந்தது.

மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்

அருண் அந்தக் கதவைத் தட்டினான். கதவு இமை திறந்தது. ஒளிபோன்ற அகல்யாவின் முகம் பளிச்சிட்டது. அவளின் முகத்தில் புன்னகை பிறந்து தவழ...

“அருண்! வாங்க....!” வார்த்தை அழைப்பிதழை அச்சடித்தாள். அருண் அந்த மண்டபத்தில் போட்டிருந்த சோபாவில் அமர்ந்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறீங்க?” மௌனத்தை விரட்டினாள் அகல்யா.

“உங்கட வீட்டை அழகா வெச்சிருக்கீங்க... வெரி நைஸ்.” அவனின் ரசனை சுரமீட்டியது.

“தைங்ஸ்.” அவளின் நன்றித் தென்றல்.

அவனின் மனநிலை குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. வார்த்தைகளெல்லாம் எங்கோ ஓடி ஒளிந்துவிட்டது போன்ற பிரமை. இதயம் பலமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்குள் ஒரு குறாவளி வீசிக்கொண்டிருப்பதை அகல்யா எப்படி உணர்வாள்?

“அருண் கொஞ்சம் இருங்க. நான் வாரன்...” அவள் குசினிக்குள் புகுந்தாள். அருண் மனதிற்குள் புகுந்து புதைந்து கிடந்தான். அகல்யாவின் நினைவில் புதைந்து கொண்டிருந்தான். சின்ன சின்ன வார்த்தைகள். சிம்பிளான ஆடை அலங்காரம், அகல்யாவின் வடிவம் சுமாரான அழகு;

இருந்தாலும் அவளின் விழிகள்தான் விலைமதிக்க முடியாத சொத்து. அது கடிதம் வரையும் விழிகளல்ல. ஆண்களின் இதயத்தைச் சுண்டியிழுக்கும் வண்டுகளுமல்ல அந்தக் கண்கள். கண்களும் புன்னகைப்பதை அருண் அவளிடந்தான் கண்டான். இலச்சியங்கள் கலந்த கூர்மையான கண்கள் அவை. ஒளிப்புதையல் இதயத்தின் அந்தப்புரத்தை விளக்கும் கண்களாகவும் அருணுக்குத் தோன்றவில்லை.

அவனது கண்கள் சுவரை மேய்ந்தன. கம்பி வேலிகளுக்குள் விலங்கு மாட்டப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் ஓவியம் அருணின் இதயத்தில் ஆசனம் போட்டு அமர்ந்து கொண்டது. அந்த ஓவியத்தின் பக்கத்தில் எழுத்துப் பூக்கள் பூத்து நின்றன. எழுந்தான்; பக்கத்தில் சென்று விழிகளால் விழுங்கினான். பாரதியின் போர்க்கவிதை பெண்களின் விடிவுக்காக விதையிட்டவரின் கவிதை

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்
மடமையைக் கொளுத்துவோம்
வைய வாழ்வு தன்னில் எந்த
வகையினும் நமக்குள்ளே
தாதர் என்ற நிலமை மாறி
ஆண்களோடு பெண்களும்
சரிநிகர் சமனாக

வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே!”

அந்தக் கவிதைகளைப் புத்தகம் படிப்பதுபோல படித்தான். எத்தனையோ தடவைகள் அந்தக் கவிதையை அவன் படித்தான். இன்று ஏதோ ஒரு அர்த்தம் கோலம் போடுகிறதே!

“அருண்!” அகல்யா குரல் கடிதம் வரைந்தாள். அருண் மீண்டான். “என்ன? அதையே பார்க்கிறீங்க?” அவளின் வினா அவனின் இதயத்தில் விழுந்தது.

“வெரி... வெரி பியூட்டிபுள்!” இதயத்தைத் திறந்தான். அந்த ஒவியத்திற்கு தனது கைதட்டல்களைச் சமர்ப்பித்தான். அகல்யா தேனீரைக் கொடுத்தாள். அவன் வாங்கிப் பருகினான். மௌனம் சிறிது நேரத்தை விழுங்கியது.

“அகல்யா நான் வாரன்”. அருண் விடைபெறும் நோக்கத்தில் சொன்னான்.

“அருண்! நீங்க... வந்த...?” காரணத்தைக் கண்டறிய வினா எழுப்பினாள்.

“சும்மா... பார்க்கலாம் எண்டுதான்....” சமாளிப்பு.

அருண் சென்றுவிட்டான். அகல்யாவின் இதயத்தில் பல கேள்விகள் முற்றுகையிட்டன. அருணைப் பற்றி அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அருண் அவள் விலாசத்திற்கு வந்த நேரத்திலிருந்து அகல்யாவின் மனதில் இனம் புரியாத ஒரு உணர்வு.

“அருண்! நீங்க இங்க வேல செய்யுறதினால எனக்கு வேலைக் கஷ்டம் இல்லை.” அருண் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவளுக்கு உதவி புரிவதனால் கூறிய வார்த்தைகள்!

“அருண்! நீங்க எனக்கு வித்தியசமானவராகத் தெரியுறீங்க?” இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் மலர்ந்த பூக்கள்.

இப்போது அவற்றை மீட்டிப் பார்க்கின்றாள்!

ராகம் வேறாக ஒலிப்பதைப் போல...

“அகல்யா! நீங்க ஏன் இன்னும் மெரி பண்ணிக்கல்ல...” அவளின் இதயத்தைத் திறந்து பார்ப்பதற்கான அருணின் ஆரம்ப முயற்சி. அவள் மௌனத்தை மரியாதைப் படுத்தினாள்.

“அகல்யா! உங்களுக்கு கணவனாக வருகிறவர் ரொம்பக் கொடுத்து வெச்சவர்”. உதிர்ந்தது வார்த்தைச் சிதறல்கள்.

இப்போது அகல்யா அசைபோட்டுப் பார்த்தாள். அவளின் தடுமாற்றம், முகத்தில் குடிகொண்டிருந்த பதட்டம் எல்லாம் அவளின் கண்முன் படமாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அகல்யா அருணைப் பற்றிப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் தன்னை விரும்புகிறான் என்று அவளுக்குத் தெரிந்தாலும் அவளால் அதை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

மூன்று அக்காமார்களுக்குள் மலர்ந்த இறுதி ரோஜா அவள். ஒரு லட்சத்தையே இலட்சியமாகக் கொண்டவன் மூத்தவளைக் கைப்பிடித்தான். விலையாக வாங்கப்பட்ட ஒரு மிருகம் அவன். விலையாக வாங்கிய அடிமைக்கே இல்லறத்தில் எஜமான் பாத்திரம். சொன்னதே சட்டம்! கீறிய கோட்டைத் தாண்ட முடியாது. ஆணாதிக்க கொடி அவனில் பறந்தது.

இரண்டாவது அக்கா, மூன்றாவது அக்கா, இவர்களின் தலைவர்களும் லகரங்கள் கொடுத்து வாங்கப் பட்டவர்கள்தான், பணத்தை மையமாக வைத்துப் பிணைக்கப்பட்ட உள்ளங்கள் அவை. அன்பின் ஆதிகத்திற்கு இடமில்லை. கணவன் அடித்தாலும் அவன் உதைத்தாலும் ஒரு மரம் போல பட வேண்டும். கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன். முதியோர்களின் இந்த வாக்கை வேதவாக்காகப் பிரகடனப்படுத்தியவர்கள். விழிகள் சோக நெய்யில் எரியும் விளக்காகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆசைகள், விருப்புகள், வெறுப்புகள் எல்லாம் தொலைந்துபோன ஜடங்களாகத்தான் பெண்களினம்

காலத்தைக் கண்ணீரால் தழுவிக் கொண்டிருந்தது. இதயத்தை நேசிக்கும் இதயங்களைத்தான் அகல்யா விரும்பினாள். புனிதமான இதயங்களை அவள் இதுவரை சந்திக்கவில்லை. அவளது அக்காமார்களின் இல்லறத்தைப் பார்த்து வேதனைப்பட்டாள் அகல்யா!

“அக்கா! அத்தான் எதுக்கெடுத்தாலும் உனக்கு ஏசுகிறதையும் பேசுகிறதையும் என்னால பொறுக்க முடியாது. நீங்க எப்படி அக்கா தாங்கிக் கொண்டிருக்கீங்க?”

பொறுமை இழந்து பொங்கினாள் அகல்யா.

“இம்! என்ன செய்யுறது... பொம்புளையாய் பொறந்தா இப்படித்தான்...”

அக்காவின் மன உணர்வுகள் வார்த்தைகளாக உதிர்ந்தன.

“சீ என்ன வாழ்க்கை இது.” வெறுப்பு வாசகம் வரைந்தாள் அகல்யா. “வாழ்வது ஒரே ஒரு தரம். சந்தோஷத்திற்காகத்தானே வாழ்றம். அது அந்த வாழ்க்கையில் கிடைக்காட்டி என்னத்துக்கு அந்த வாழ்க்கை? அதவிட வாழ்க்கைப் படாம இருக்கிறதே பெற்றர்”. அகல்யாவின் இதயமே வாய்திறந்து பேசியது.

இவற்றையெல்லாம் இதயத்தில் எழுதியவள் அவள். அனுபவத்தைப் பழகியவள். அதனால்தான் அவளின் இதயம் அருணைப் பற்றி அலசிக் கொண்டிருக்கிறது. இதயம் என்பது அருவி போன்றது. அதில் அன்பின் சலசலப்புச் சத்தந்தான் கேட்க வேண்டும். இடிமுழக்கம் கேட்கக்கூடாது. இதுதான் அகல்யாவின் எதிர்பார்ப்பு. இதயத்தில் ஆசைகளை அவள் விதைத்ததில்லை. காதல் வாசலைத் திறந்து வைத்ததில்லை. வீணான சோகங்களின் சொந்தமாகிட அவள் தயாரில்லை. அருணின் வார்த்தை நட்சத்திரங்கள் அவளின் இதயத்தில் அவ்வப்போது மின்னியதுண்டு. அவன் பழகும் விதம் ஒரு தென்றலைப் போல் அவளின் சோலையில் வீசியதுண்டு.

ஒரே அலுவலகத்தில் இருவரும் வேலை செய்த போதிலும் அதிகமாக அவள் வார்த்தைகளைக் கொட்டுவதில்லை. அருணின் உதவி மனப்பான்மை அவளை வசீகரித்ததுண்டு. ஆனால் அவள் இதயத்தை இழக்கவில்லை. இதயத்தைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்தாள் அகல்யா. எந்த ஆண்களுடனும் நெருங்கிப் பழகுவதில்லை அவள். ஆனால் அருணின் நடத்தை சந்தேகச் சித்திரம் வரைந்தது அவளில்.

அடுத்த விநாடியில் அகல்யா வேலைக்குப் புறப்பட்டாள். “குட்மோனிங்!” அருணின் தரிசனம். அவனின் காலை வந்தனம். “குட்மோனிங்” பதிலுக்காக பரிமாறிக் கொண்டாள். அதனை அவளின் இதயம் எழுதும் போது புது உணர்வு ஒன்று பிறப்பது போல உணர்ந்தாள்.

வேலையில் மூழ்கிய போதும் அருண் என்ற நாமம் அவளின் இதயத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஏன் இப்படி?” அவளால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. “இதுதான் காதலா?” அவளுக்குள் பேசினாள். இத்தனை நாளும் பாதுகாத்த இதயத்தில் ஒரு துளை விழுந்து அதனுள் ஏதோ ஒன்று நுழைவதை அகல்யா உணர்ந்து கொண்டாள். அவளின் இதயம் விழுந்து அலைந்து கொண்டிருந்தது.

“அகல்யா!” நிமிர்ந்தாள். எதிரே புன்னகை விதைத்து நின்றான் அருண். அவனின் விழிகளில் ஒரு கடிதம் குடி கொண்டிருந்தது. அது காதல் கொடி ஏற்றி நின்றது. அவள் விழிகளால் அவனை உழுதாள். இரு சோடிக் கண்களும் மோதின. ஒரு கோடி வசனங்கள் பேசின.

“நான் உங்களோட கொஞ்சம் பேசணும்!” அருண் சிக்குப்பட்ட வார்த்தைகளை ஒருவாறு உமிழ்ந்தான்.

“என்ன விசயம்?” வேண்டும் என்றே வினா தொடுத்தாள்.

“அகல்யா? என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க?” அவன் காதல் கேள்விக்குள் நின்று காதல் தவம் செய்தான்.

“உங்களைப் பத்தி நினைக்க ஒண்டுமில்லையே! நீங்க என்னோட வேலை செய்யுற ஸ்ராப்!” அவன் எதிர்பார்க்காத வார்த்தைகளை அகல்யா அச்சடித்தாள்.

“அவ்வளவுதானா?” கெஞ்சுவது போல அவனின் தொனி ஒலித்தது.

“ஏஸ்! அவ்வளவுதான்!” அவள் உறுதியாகச் சொன்னாள். இறுதியாகச் சொன்னாள்; அவளை அறியாமல் நுழைய முற்படும் ஆசைக்கு அணைக்கட்டுப் போட்டாள். அவளுக்குள் ஒலிக்கும் ஓசை வெளியில் கேட்காத வண்ணம் தடுத்தாள்.

“இதெல்லாம் ஏன் கேக்கிறீங்க?” அவன் எதிர்பார்க்காத சொற்கள்தான் கற்களாய் இதயத்தில் விழுந்தன. அவனின் இதயம் முட்களுக்குள் விழுந்தது.

“அகல்யா! ஐ லவ் யூ! பிலிவ் மீ!”

இதயத்தைப் பற்றிப் பிடித்திருந்த அந்த வார்த்தைகளை அவளில் இறங்கிவிட்டான் அவன். அவள் எதிர்பார்த்தவை அவனால் அரங்கேறின.

“அருண்! என்ன மன்னிக்கணும்! என்னை ஏன் விரும்புறீங்க?” அவள் புதிர் போட்டாள். அவனின் மனதைப் படிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் கேட்டாள்.

“உங்கட அழகு! நடத்தை எல்லாமே எனக்குப் புடிச்சிருக்கு! அதனால்தான்....!” காரணத்தை அவன் முன்வைத்தான்.

“இதெல்லாம் விட வேற என்ன எதிர்பார்க்கிறீங்க?” அவனின் இதயத்தின் அடித்தளத்தைத் தோண்ட முயற்சித்தாள்.

“அதப் பேரண்ஸ்தான் முடிவு செய்யணும்!”

அவனின் வார்த்தைகளில் விசம் வடிவது போலிருந்தது. அவளின் இதயம் உடைந்தது.

“அப்ப உங்கட பேரண்ஸ்கிட்டக் கேட்டுத்தானா என்ன இப்ப விரும்பினீங்க?”

“.....”

“ஏன் பேசாம இருக்கீங்க? சொல்லுங்க?” அவள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசினாள்.

“இப்ப லவ் எண்டு பின்னால சுத்துவீங்க! கல்யாணம் எண்டா இத்தன லட்சம் தந்தாத்தான் மெரி பண்ணுவன் எண்டு சொல்லுவீங்க! இல்லாட்டி உட்டுட்டு ஆள் மாறிடுவீங்க...? அப்படித்தானே....?” கோபத்தைக் கலந்து பேசினாள். அவளின் எதிர்பார்ப்புச் சரியாக இருந்தது. அதனால் சந்தோசத்தைத் தழுவிக் கொண்டாள். வர இருந்த சோகத்தை இனங்கண்டு தடுத்த திருப்திதான் அவளுக்குள்.

“அருண்! சீதனம், பணம் இதனால ஒண்டு சேர்ர வாழ்க்கையில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. தன்மானம் உள்ளவன் எவனும் பொம்புள பணத்தில் குடும்பம் நடத்த மாட்டான். நீங்க என்ன விரும்புறீங்க எண்டு எனக்குத் தெரியும். நீங்களாவது ஆண்மகனாக இருப்பீங்க எண்டு எதிர்பார்த்தன். ஆனா நீங்களும் ஒரு சராசரி ஆம்புளயா இருப்பீங்க எண்டு நான் எதிர்பார்க்கல்ல.”

மன உணர்ச்சிகளை வார்த்தைகளால் வடித்தாள். அவளின் இதயத்தின் ஓசையினை அவனுக்குப் படிப்பித்தாள்.

“அகல்யா... நான் உங்கட வீட்டுக்கு நேற்று வந்த போது கூட உங்கள ஓரளவு புரிஞ்சி கொண்டன். பாரதியாருடைய அந்தக் கவிதை, அங்கே வரையப்பட்டிருந்த ஓவியம் உங்கட மனநிலையையும், கொள்கைகளையும் எனக்கு உணர்த்தி விட்டன.”

அவளைப்பற்றி அவன் கதைத்தான். அவளின் கொள்கையின் தன்மைக்கு விளக்கம் கொடுத்தான்.

“அப்ப, ஏன் என்னை விரும்பினீங்க?” புதிரினைப் புரியும் நோக்கத்தில் கேட்டாள் அகல்யா.

“இதெல்லாத்தையும் விட வேற என்னத்த எதிர்பார்க்கீங்க எண்டு நீங்க கேட்டபோது அதப் பேரண்ஸ்தான் முடிவு செய்யனும் எண்டு நான் சொன்னன். அது உண்மைதான்!” அவன் உறுதிப்படுத்தினான்.

“அது உண்மையென்டா இனியும் ஏன் பேசிட்டு நிற்கிறீங்க?” வெறுப்பை அரங்கேற்றினாள் அகல்யா.

“அவசரப்படாதீங்க... அகல்யா! பேரண்ஸ் தீர்மானிக்க வேணும் எண்டு நான் சீதனத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லல்ல, நம்மட திருமண நாளைத் தீர்மானிக்கிறதை நினைச்சித்தான் நான் அப்படிச் சொன்னன்...!” உண்மைக்கு விளக்கேற்றி வைத்தான். அருண் அவனின் மனதைப் படம் பிடித்துக் காட்டினான். கருமேகத்தை விலக்கி நிலவை அழைத்தெடுத்தான்.

“அரு...ண்...!” அவள் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினாள்.

“அகல்யா! நான் உனக்கிட்ட இருந்து மனசைத்தான் எதிர்பார்த்தன். அன்பும், பண்புந்தான் ஒரு பெண்ணுக்கு நிறைஞ்ச செல்வம், பணமில்ல. பணத்தை எப்பவும் தேடிக்கலாம். எல்லா ஆண்களும் சீதனத்தை விரும்புறதில்ல. சீதனத்தை விரும்புவர்களால மத்தவர்களையும் பொம்புளைகள் அப்படி நோக்குறாங்க...” தன்னை ஒரு ஆண்மகனாகப் பிரகடனப்படுத்தினான். அதை வார்த்தைகளால் அவளுக்கு விளங்கப்படுத்தினான்.

“அருண் ஐயம் வெரி சாரி அருண்!” அவள் மன்னிப்பு விண்ணப்பம் செய்தாள்.

“பரவாயில்லை....!” பெருந்தன்மையை அவன் முன்வைத்தான்.

“அருண்! எங்கட அக்காமார் சீதனம் கொடுத்து மெரி பண்ணியும் அவங்க அத்தான்மார்களோட படுற துன்பத்தை நான் நேரடியாக அனுபவித்தவள். அடக்குமுறை, அடிமைத்தனம் போன்ற கொடுமைகளை என்னால தாங்கிக்க முடியாது. பொம்புளைகளும் மனிசர்கள்தானே! பூவைப் போன்றவர்கள், மென்மை இதயம் படைத்தவர்கள். அப்படியானவர்களுக்கிட்டயிருந்து பணத்தையும் வாங்கிட்டு கொடுமையும் படுத்துற எண்டால் மிருக வாழ்க்கைதானே! அந்த வாழ்க்கை எனக்கு வேண்டாம் எண்டுதான் நானிருந்தேன். ஆனா... நான் உங்கள நம்புறன்.... அருண் நம்புறன்....”

அகல்யா தன்நிலையை அவனுக்கு உணர்த்தினாள். பெண் நிலையைப் புலப்படுத்தினாள்.

“அகல்யா...! இந்த மாசத்துக்குள்ள பெண் பார்க்க எங்கட பேரண்ஸ் வருவாங்க... அவர்களும் சீதனத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசமாட்டாங்க...” அவன் வார்த்தைகளைக் கொட்டவில்லை. பொன்னைக் கொட்டினான். அன்பைக் கொட்டினான். அதைத் திறந்து காட்டினான்.

ஆனந்தம் அகல்யாவைக் கைப்பற்றியது. தென்றலாக அவளின் இதயம் மாறிவிட்டது. சோலைப் பூக்களாக அவளின் நினைவுகள் மலர்ந்தன. அவளின் இதயம் உதயமானது. அதில் அருண் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தான்.

கறுப்பு! ஆனால் வெள்ளை!

ரங்கசாமி சிகரெட்டை சுவாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரின் விழிகள் காற்றோடு காதல் கொள்ளும் புகையினை உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தன. சிந்தனைச் சங்கீதம் பாடலானது அவரிடம். மன மாளிகையில் கல்லெறிகள் விழுந்தது போலிருந்தது ரங்கசாமிக்கு. ஏதோ ஒரு சோதனை அவரை விசுவாசித்தது. பண விரிப்பில் படுத்துறங்கும் அவர் மன எரிவுக்கு மருந்தில்லாமல் தடுமாறினார்.

“அட ராஸ்கல்! உன்ன எவ்வளவு நல்லவன் எண்டு நினைச்சன். ஆனா.... நீ அயோக்கியனாகிட்டாயே! இனி உனக்கு இங்க இடமில்ல போடா வெளியே...” பணம் குரல் எழுப்பியதை, திமிர் நிமிர்ந்து நின்று பேசியதை ஒரு தரம் நினைவிற்குள் அழைத்து வந்தார் ரங்கசாமி.

மாரி அவரின் சேவகன். வயிற்றை நிரப்ப உடலை ரங்கசாமிக்காக வருத்துபவன் மாரி. ஐந்து வருடத்திற்கு முன்னே ரங்கசாமியிடம் தன் உடலை ஒப்படைத்தவன் அவன். அவருக்கு அவன் ஒரு மாடு. அவரின் கட்டளைகளுக்கு அவன் நிறைவேற்று அதிகாரி போல ரங்கசாமியின் கைதட்டலுக்கு

கைகட்டலைக் காணிக்கையாக்குபவன் மாரி. ஆனால் இந்த சூரியச் சிரிப்பில் மாரி ரங்கசாமிக்கு எதிரி போல. அவரின் மனதுக்கு இன்பம் தடவியவன், அவரின் வாழ்க்கைக்கு சுகம் தெளித்தவன் இப்போது வேண்டாதவன் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டான். திருட்டுப் பட்டத்தினைச் சுமத்தி அவனை இருட்டுக்குள் தள்ளிவிட்டார் ரங்கசாமி.

“முதலாளி... என்ன நம்புங்க முதலாளி. நான் உங்களுக்குத் துரோகம் செய்வேனா? என்ன நம்புங்க முதலாளி.” அவனின் மன்றாட்டம் மரியாதை பெறவில்லை. அலட்சியத்திற்குள் அள்ளி வீசப்பட்டான் மாரி.

“என்னங்க... சாப்பிட வாங்க. நடந்ததை நினைச்சா எனக்கும் வருத்தமாத்தான் இருக்கு. ஆனா மாரி அப்படிச் செய்யக் கூடியவனல்ல எண்டு தான் தோணுது.” ரங்கசாமியின் மனைவி பெண்மைக்கே உரிய மென்மையின் தூய்மையினைத் திறந்து வைத்தாள்.

“கமலா... இருபதாயிரம் பெறுமதியான தங்கச் சங்கிலியைத் திருடிருக்கான் மாரி. நீ அவனுக்காகப் பணிஞ்சு பேசாதே. எதே எங்கெங்க வெக்கிறதுண்டு உனக்குத் தெரியாதனால வந்த வினைதான் இது. ஊட்டு வேலைக்காரனை சுதந்திரமாக ஊட்டுக்குள்ளே உட்டா இப்படித்தான் நடக்கும்... ஆமா.” ரங்கசாமியின் உணர்ச்சி கோபத்தை ஏற்றிவந்து இறக்கி வைத்தது.

மனைவியின் பாடல்களின் அர்த்தங்களை ரங்கசாமி புரியவில்லை.

“இப்ப மாரி ரிமாண்டில் இருக்கான். இந்தப் பிச்சக்காரங்களுக்கு பாடம் படிப்பிச்சாத்தான் திருந்து வாங்க...” சந்தோஷம் சங்கீதம் பாடியது அவரிடம்.

ஏழைகள் ஏணிப்படிகள் அவருக்கு. உயரத்திற்குச் சென்ற பின் ஏழைகள் நடுத்தர அநாதைகள். ஐந்து வருட அன்பு அரை நொடிக்குள் அவருடன் கோபித்துக் கொண்டு

அகன்றது. பணம் செய்யும் விந்தையிது. அந்தப் பணம் நல்ல மனதையும் தீயால் நெய்துவிடும். ரங்கசாமியின் விழி கூட தீத்துளிகளாகத்தான் மாறியிருந்தன.

ரங்கசாமி சுவைக்காக நாவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பசிக்காக அவரின் வயிறு வரங் கேட்கவில்லை.

அப்பொழுது அவரின் இரத்தத்தின் ஒரு துளி ரகு சுவாசங்களைச் செலவு செய்தான். அவனின் முகம் கவலையின் மகுடமாக இருந்தது.

“ரகு, என்ன ஒரு மாதிரியிருக்காய்? என்ன விசயம்? மறைக்காமல் சொல்லு மகன்...” அம்மா அவனின் இதயத்தை அடையாளங்கண்டு கொண்டாள். அவனுடைய சோகத்தின் சரித்திரத்தைப் புரட்டும் நோக்கோடு வார்த்தைகளை மலரச் செய்தாள்.

“என்ன இவ்வளவு கெதியாச் சாப்புட்டுட்டங்க...” அன்பு விசாரணை. ஒரு புனிதப் புன்முறுவல் கணவனுக்காக. ரங்கசாமி மௌனத்தை துய்த்துக் கொண்டு தன் அறைக்குள் மறைந்து கொண்டார்.

“அம்மா, மாரி பாவம் அப்பா அப்படிச் செஞ்சிருக்கக் கூடாது. அது மட்டுமல்ல, மாரி சங்கிலியை எடுக்கல்ல. அது எனக்குத் தெரியும்.” கருணை ஆராதனை செய்தான் ரகு. உண்மைக்கு வெளிச்சம் பாய்ச்ச எத்தனித்தான் அவன்.

“அதெப்படி உனக்குத் தெரியும்?” உண்மையினை வெளிச்சத்தில் நுழைக்க வினாவைத் துணையாக்கினாள்.

அப்போது வெளியில் மாரியின் அடுத்த பாதி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா, மாரியினுடைய மனைவி ஒரு குரலைத் தூது விட்டாள்.

“ஓ....! நீயா? என்ன விசயம்?” விசயத்தின் ஓசை செவிகளில் தேங்குவதற்காக கேள்வி விழித்துக்கொண்டது?

“அம்மா... நீங்களே இப்படி பேசலாமா? இத்தனை வருசமும் என்ர புருஷன் ஒங்களுக்கு மாடாய் ஒழைச்சாரு. கடைசியில அவரப் பொலிசில புடிச்சி கொடுத்திட்டங்களே? அவரு ஒரு நாளுமே திருடியிருக்கமாட்டாரு. அப்படிச் செய்யக் கூடியவரல்ல என்ர புருஷன். அம்மா, நீங்களாவது மொசலாளிக்கிட்டச் சொல்லி அவரை உடச் சொல்லுங்கம்மா!” அழுகை வார்த்தைகளை அரவணைத்துக் கொண்டது. அவளின் துயரம் ஈரமாகிக் கொண்டிருந்தது. தன்னுடைய எதிர்காலம் இருளில் விழுந்ததால் நியாயம் கூண்டிற்குள் அடைபட்டதனால் சோகம் அவளின் ஆசனத்தை கைப்பற்றிக் கொண்டது.

“இஞ்ச, இவ்விடத்தில சத்தம் போடாம நீங்க பொலிசில போய்ச் சொல்லுங்க” ரங்கசாமியின் இல்லாள் சொற்களால் விரட்டினாள் அவளை.

“அம்மா, நீங்க செய்றது நியாயமே இல்ல. அரசன் அன்றறுப்பான் சாமி நின்றறுக்கும். இந்தப் பாவத்துக்கு நீங்க தண்டனை அனுபவிப்பீங்க... ஆமா... ஏழைங்க எண்டா கோழைங்க இல்ல. ஒழைச்சி சாப்பிடுறவங்க நெத்திவேருவ நிலத்தில கொட்ட ஒழைச்சிச் சாப்பிடுறவங்க. நீங்க ஒரு மனிசரா தூ....” அந்த வறுமை வாசத்தின் வார்த்தைகள் கற்களைச் சுமந்து வந்து விழுந்தன. ஏழைகளின் புனிதத்தைப் பார்வைக்கு வைத்தாள் அவள். பதில் வார்த்தைகளை அவள் நேசிக்காமலேயே சுவாசங்களைத் தூரமாக்கிக் கொண்டாள். சாபத்தின் வாசலை விலக்கி வைத்தாள் அவள்.

இத்தனையையும் ரகுவின் விழிகள் உருக்கத்தோடு பருகிக் கொண்டன. அவளின் வார்த்தைகளின் ஈரத்தில் வியர்த்துப் போனான் அவன். அவனின் சூடான பேச்சில் ரகுவின் நாடித்துடிப்பு தடங்கலைத் தழுவும் போலிருந்தது. அவளுடைய வேதனை வாக்கியங்களைப் போதனைகளாகப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டான் ரகு.

“அம்மா, மாரியிர பொம்புளையைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இல்லையா?” அவனின் இரக்கம் கதவு திறந்தது.

“பாவந்தான்! அதெ வெளியில காட்டிக் கொள்ளலாமா? சில இடங்களில மனசைக் கல்லாக்கிக்கணு மகன். அப்பதான் இந்த ஒலகத்துல நம்மால வாழ முடியும்”. தாயின் போதனை அவனுக்கு வேதனையின் பாதையைத் தான் இனங்காட்டியது.

“அம்மா இனி மறைக்கிறதில பயனில்ல, மாரி நல்லவன், அந்த சங்கிலியை எடுத்தவன் நான் தான்...”

உண்மை புதைந்து போகவில்லை. பொய்யின் கழுத்தை நசித்தான் ரகு. துணியை ஆணி வேராக்கினான் அவன். அவன் செய்த குற்றம் அவனின் மனச்சாட்சிக்குள் சத்தத்தை எழுப்பியதனால் நியாயம் ஒன்று அநியாயமாக்கப்படுவதனால் உண்மையின் உள்ளத்தில் குடியேறினான் ரகு.

அவனின் பேச்சு ஆச்சரிய வேதம் ஒதவில்லை அம்மாவுக்கு. அவளின் முகச் செடியில் மாறுதல் மலர்கள் பிறக்கவில்லை. அமைதிவாசம் வீசினாள் அவள்.

“அம்மா ஏன் மௌனமாயிட்டங்க? நான் சொன்னதை நீங்க நம்பல்லையா?” தாயின் மௌன யாத்திரைக்குத் தடை போட்டான் ரகு.

“ரகு அந்தச் சங்கிலியை நீதான் எடுத்தெண்டு எனக்குத் தெரியும்”.

ஆச்சரியம் அவனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது. தனது வேஷம் ஏற்கனவே கலைந்திருப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் அந்தரங்கமாய் போட்ட சப்தம் அன்னையின் காதில் ஊதியிருக்கிறது என்பதை அறிவின் பக்கத்தில் வைத்தான்.

“அப்ப மாரியை ஏன் பொலிசில பிடிச்சுக் கொடுத்தீங்க? உங்களுக்கு விசயம் தெரிஞ்சும்...” முடிச்சினை அவிழ்க்க முனைந்தான் ரகு.

“மாரியை சந்தேகப்பட்டு பொலிசில ஒப்படைச்சப் புறந்தான் நீதான் சங்கிலியை எடுத்தெண்டு தெரியவந்தது. அதுமட்டுமல்ல, இந்த விசயம் ஒங்க அப்புாவுக்குத் தெரிஞ்சா உன்ன ஊட்டை விட்டே துரத்திப் போட்டுவாரு எண்டு பேசாம இருந்திட்டன்.”

பெற்ற மனம் பித்து என்பதை நிரூபித்தாள் அவள். பாசம் பேச்சுக்குள் மூச்சு விட்டது. தாயின் மனப் புத்தகத்தைப் புரட்டினான் ரகு. அதன் பக்கங்களில் கொட்டிக் கிடக்கும் தத்துவத்தைத் திருடிக் கொண்டான் ரகு.

“அம்மா... நான் முன் யோசன இல்லாம அப்படிச் செஞ்சிட்டன். அதுக்காக மாரி தண்டிக்கப்படுறது அநியாயம். இதுக்கு இப்பவே ஒரு முடிவு எடுக்கணும்.” திருந்திய மனது திறந்து கிடந்தது. அப்போது தொலைபேசி தன் துக்கத்தைக் கலைத்தது. ரங்கசாமியின் குரலை உறிஞ்ச அது துடித்தது. ஆனால் ரங்கசாமி நித்திரையின் பசிக்கு இரையாகிக் கொண்டிருந்தார். உடலைத் தற்காலிகமாக மறந்திருந்தார். இந்த உலகத்தில் காற்றோடு மட்டுந்தான் தொடர்புற்றிருந்தார்.

“என்னங்க... எழும்புங்க... உங்களோடு பேசணுமாம்.” மனைவி அவரின் நித்திரைக்கு கத்தரிக்கோலானாள். இந்த உலகத்துக்குள் அவர் பர்ணமாகப் பிரவேசித்தார்.

“யாரது?” ரங்கசாமியின் குரல் கூவியது.

“ஓ... நீங்களா இன்ஸ்பெக்டர். என்ன விசேசம்?” பொலிஸ் அதிகாரியிடம் ரங்கசாமியின் குறுக்கு விசாரணை. பதில் அவரின் காதில் பூத்தது.

“கமலா! இஞ்ச வா. உங்கதி தெரியுமா உனக்கு? மாரியின்ர ஊட்டை பொலிசால சோதனை போட்டிருக்காங்க. அங்க நம்முட தங்கச் சங்கிலி அம்புட்டிருக்கு.” ரங்கசாமியின் வார்த்தைகள் போச்சுக்கோடு ஒலித்தன. மனைவி கமலாவின் காதில் வண்டுகள் பாதை போட்டது போல, மூச்சுக்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வது போலிருந்தது.

இந்தத் தீ வார்த்தைக் கற்கள் ரகுவின் காதுகளை வாடிக்கையாக்கியதனால் அவளின் மூச்சுக்கள் ஓய்வெடுக்கப் பார்த்தன. இதயத்தின் சத்தம் வேகத்தை முத்தமிட்டது. ஏதோ ஒரு பயம் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. ரகு வேதனைகளை வார்த்தான். துயர மலர்களைக் கோர்த்தான்.

“அடக் கடவுளே! இதென்ன அநியாயம்?” அன்னையின் சொற்கள் கடவுளுக்கு மனுச் செய்தன. அவளின் நினைவு கடவுளை விசுவாசித்துக் கொண்டது.

அடுத்த அறைக்குள் மௌனமாக அழுதுகொள்ளும் ரகுவிடம் தாய் தன் கால்களை நகர்த்தி நின்றாள். தாயின் பார்வை கோபப் போர்வை போர்த்தியிருந்தது. ரகுவும் தடுமாற்றத்தைக் கற்றுக் கொண்டான். ஒரு பெரும் சோகம் அவனை விசுவாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அட ரகு, அந்தச் சங்கிலி எங்க? அதெப்படி மாரி ஊட்டுக்கு போய்ச்சி? எனக்கொண்டுமே புரியல்லயே?” சந்தேக நட்சத்திரங்கள் மின்னின. அவளின் கேள்விச் சோலையில் சந்தேகங்கள் பூத்தன. கோபம் அவனைப் பார்த்தது. அறியும் ஆவல் அவளிடம் வாலை ஆட்டியது.

“அது... வந்... வந்த..ம்..மா” அவனின் காட்டில் வார்த்தை மான்கள் துள்ளிக் குதிக்கவில்லை. ஒரு சிக்கலுக்குள் விழுந்த வார்த்தை போலத் தடுமாறின. அவனின் இதயம் இடமாறியது போன்ற பிரமிப்பு. ஆமோதிப்புக் கூறியது.

“நடந்த எல்லாத்தையும் நான் சொல்றன்.” ரங்கசாமியின் திடீர் அறிவிப்பு வெடி. ரகு, தாய் இருவரின் இதயம் அரிப்பையும் எரிப்பையும் தெரிவு செய்து கொண்டன. ஒரு சோகவரம் காரத்துடன் அரங்கேறப் போகும் பீதியின் கைப்பிடிக்குள் அவர்களிருவரும். விதியின் ஓசை மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

“தங்கச் சங்கிலியை ரகு திருடிக்கொண்டு மாரிர மூத்த மகள் வசந்தாவிடம் குடுத்திருக்கான். அத இப்ப பொலிஸ் எடுத்திருக்கு.” ரங்கசாமியின் பேச்சு ஆயிரம் இடிகளைப் பாய்ச்சின. அந்தரங்கங்கள் சந்திரன் போல ஒளிர்ந்தன. ஒளிந்திருந்த செயல்கள் ஈசல் போல வெளிவந்தன. ரங்கசாமி முக்காலம் உணர்ந்தவர் போலானார் அவர்களுக்கு. அவரின் விழி மலர்கள் அர்த்தங்களின் வாரிசுகளாயின. அவர் எண்ணங்களை விதைத்தார். அதில் விசக் கோபம் வசமாகி யிருந்தது.

“அப்...பா!” வியப்பு ஈர்ப்பாகியது ரகுவுக்கு.

“என்னங்க சொல்றீங்க?” ஆச்சரியம் அச்சடிக்கப்பட்டது. இருவரின் வார்த்தைகளும் பயத்தால் வேர்த்தன.

“கமலா! சங்கிலியை ரகுதான் எடுத்தான் எண்டு உனக்குத் தெரியறத்துக்கு முன்னேயே எனக்குத் தெரியும். ஆனா நான் தெரியாதது போல நடிச்சன்.” அவரின் புத்திசாலித்தனம் புன்னகைத்துக் கொண்டது. அவரின் சத்தத்திற்கு முன் சங்கீதம் கூட மரணித்துப் போகும். மௌனங்கூட மயானம் போகும்.

“அப்ப, மாரில பழி சுமத்தி ஏன் பொலிசில புடிச்சிக் குடுத்தீங்க?” மனைவி வினா மீது நடந்தாள். சந்தேகத்தின் மீது கிடந்த ரகுவோ மௌனத்தின் துணைவனானான். கவலை அவனை வலை விரித்துத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டது. அவனின் காலையில் பனி விழவில்லை. வெப்பம் கப்பங்கேட்டு சத்தியாகிரகம் செய்தது.

“எல்லாம் காரணத்தோடுதான். இந்த ரங்கா ஒண்டு செஞ்சா அதில ஆயிரம் கருத்து இருக்கும். இது கூடவா உனக்குத் தெரியாது?” ரங்கசாமி தன் புத்தியின் சக்தியை வெளியில் வைத்தார். ஒரு சத்தியம் நித்திரை செய்ய ஆமோதிப்பு வழங்கினார்.

“ரகு! இப்படி வா!” தந்தையின் அழைப்பு அவனின் இதயத்தில் ஓட்டை போட்டது. என்றாலும் தைரியத்தை இறுதி வரை கைப்பிடிக்கும் முடிவைச் சூடிக்கொண்டான் ரகு.

“உனக்கும் மாரிர மகளுக்குமிடையில் இருக்கிற தொடர்பு எனக்கு மிச்ச நாளாத் தெரியும். அதனால் மாரிக்கிட்ட எத்தனையோ தரம் சொன்னன் மகளைக் கொஞ்சம் அடக்கி வைக்கச் சொல்லி. ஆனா உனக்கிட்ட அதுபத்தி ஒரு வார்த்தை கூட நான் கதைக்கல்ல. அதுக்குக் காரணம் நீ அப்படி நடந்தாலும் பாரதூரமாகத் தப்பு செய்யமாட்டாய் என்கிற நம்பிக்கையினால. மாரியும் என்கதையைக் கணக்கெடுக்கல்ல. அதனால் திருடனாக்கிப் பொலிசில ஒப்படைச்சிட்டன். “ஒரு எறியில எத்தனையோ மாங்காய்கள்.” விஷம்பூசிய வார்த்தைகளினால் கீறினார். ரகுவின் இதயத்தைத் தீட்டினார் தந்தை ரங்கசாமி.

“அப்பா! நீங்க செஞ்சது கொஞ்சங்கூட நல்லாயில்ல.” கோபம் அவனின் வார்த்தைகளை வசப்படுத்திக் கொண்டது. அப்பாவின் வஞ்சனை அவனின் நெஞ்சில் கொஞ்சல் ஊஞ்சல் அடியாகி.

“ரகு! இனிமேல் அவளோட பழகினாய் மகன்எண்டும் பார்க்கமாட்டன். ஆமா... அப்பாவைக் கெட்டவனாக்கிடாதே!” அவரின் எச்சரிக்கை அவனை சித்திரவதைப்படுத்தவில்லை. மாறாக அப்பாவின் அயோக்கியத்தனம் அவமானத்தைப் பூசியது.

“ஐ...ய்ய்...யோ கடவுளே.... என்ன... காப்பாத்துங்க....” ரங்கசாமியின் நெஞ்சுவலி கொஞ்சி விளையாடியது. தரையை அவரின் உடல் உழுது கொள்ளும் முனையே ரகுவும் அவனின் தாயும் தாங்கிப் பிடித்து விட்டனர்.

அது நோயாளிகளின் புனிதத்தலம். அவர்களைச் சலவை செய்யும் அருவி. உயிர்க்குருவியை உடல் கூட்டுக்குள்ளேயே பாதுகாக்கும் முயற்சியாலயமான வைத்தியசாலையில் ரங்கசாமி இறுதி மூச்சுக்களைப் பதிந்து கொண்டிருந்தார்.

“மகன்! ரகு நா...ன் மாரியைப் பார்க்கணும். அதுக்கு முதல்ல ஏற்பாடு செய்.” அவரின் வேண்டுகோள் அவனின் இதயத்தைத் தாண்டும் போது ஒரு தென்றல் ரகுவைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தது போன்றிருந்தது. தந்தையின் கட்டளை சட்டமாக்கப்பட்டதும் ரகுவின் உடல் பொலிஸ் நிலையத்தில் இறங்கியது. நடந்தவைகளை வார்த்தைகளால் அணிவகுப்புச் செய்தான். சுமத்தப்பட்ட குற்றம் ஆவியானது. வாபசானது. மாரி தேன் மாரிக்குள் விழுந்தாலும் ரங்கசாமியின் நிலையை அவனின் செவிகள் சுவாசித்தாலும் சோகத்தின் ஒரு பாகமாக அவனும் ஆகினான்.

மாரியை ரங்கசாமியின் விழிகள் மேய்ந்தது. அவனின் விழிகள் உப்பு மாலைகளை உற்பத்தி செய்தன.

“மாரி! முதல்ல என்ன மன்னிச்சிடு. உனக்கு செஞ்ச பாவந்தான் எனக்கு இப்ப... நான்... இனிப் புழைக்க

மாட்....டன். ஆனா... என்ர ... மகன் ரகுவுக்கும் உன்ட.... மகள் வசந்தாவுக்கும் கல்யாணம்... முடிச்சி வெக்கணும்... இத...நீ... நிறைவேற்றுவாயா...? இது...தான் என்ர.. கைமாறு....” ரங்கசாமியின் இறுதி உச்சரிப்புகள் சித்திரவதைப்பட்டன. அவரின் வார்த்தை நாவல் முற்றுப் பெற்றதும் சுவாசங்களும் அவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டன.

ரகு ஒரு நரகத்தைத் தரிசித்தான். அவனுடைய தாய் தன்னுடைய உலகத்தையே இழந்தார். மாரி வேதனையிடம் வாக்கு மூலம் கொடுத்தான். அப்போது மாரியின் கரங்களும் ரகுவின் கரங்களும் உரிமையோடு சரணடைந்தன. எதிர் காலமோ ஒரு உதயத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தது.

வெண் மல்லிகை

கவிதா நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

3 மணி.

“இன்னும் அரைமணி நேரத்துக்குள் போகணும்!”

சிந்தனை அவளை இயக்கியது.

கல்லூரி மல்லிகை அவள். வெள்ளை யூனிஃபோமில் அழகாக இருந்தாள், புறப்பட்டாள். அவளின் பாதங்கள் நகர்ந்து பாடசாலையில் நின்றன.

எல்லோரும் வந்தார்கள்.

“என்...ன... ரெடியா....? எல்லாம் சரியா...?”

“ஆமாண்டி.....!”

“எங்க பாப்பம்....?”

சில்மியா அந்தப் பார்சலைக் காட்டினாள். கவிதா பிரித்துப் பார்த்தாள். அதற்குள் ஒரு அழகான சுவர்கடிகாரம் குடியிருந்தது. வகுப்பில் மொத்தம் 12 பேர்கள். அத்தனை பேர்களும் சேர்ந்து அந்த சுவர்க்கடிகாரத்தை வாங்கினார்கள்.

தமிழ்ப்பாடம்.

சங்ககாலந் தொடக்கம் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்கள் வரை மேய்ந்திருந்தார்கள். பரீட்சைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் தேவையானவற்றைக் கொய்து மனதில் சூடிக்கொண்டார்கள்.

சுவை; சுவாரச்யம்; அறிவு அத்தனையும் தமிழ்ப்பாடம் அவர்களுக்கு வழங்கியது. இன்னுமொரு விழி முளைப்பது போல அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அகநானூற்றுக் காதல் புறநானூற்று வீரம் என்பன மாணவர்களுக்குப் பூவாக மலர்ந்தன.

“சில பேர் நினைக்கிறாங்க.... தமிழ்ப்பாடம் சுமையானதொன்று.... ஆனா... தமிழ்ப்பாடம் சுகமானது. சுவையானது... அது சுமையா இருக்கிறதும் சுகமா இருக்கிறதும் படிப்பிக்கிற ஆசிரியரப் பொறுத்தது... மொழி படிப்பிக்கிறவங்க உண்மையிலே ஒரு கலைஞனா இருக்கணும்... அப்படி இருந்தா தமிழ்ப்பாடம் சுவையா, சுகமா இருக்கும்...”

ஆசிரியரின் முதல் நாள் உரையினை இதயத்தில் செதுக்கிவைத்தாள். அதைக் கவிதா புதுப்பித்துப் பார்த்தாள்.

“தமிழ்ப்பாடம் எப்படி....?”

“ஜாதியா படிப்பிக்கிறாரிடி.... எதக்கட் பண்ணினாலும் தமிழ்ப்பாடத்தைக் கட் பண்ணவே மாட்டன்..”

இப்படித்தான் தேனாக இனித்தது. அறிவும் கற்பனையும் மாணவர்களுக்குத் தானாகக் கனிந்தன.

“சேர்.... இண்டைக்கு இங்கிலிஷ் தெரிஞ்சவங்க... உலகத்த பயப்புடாம சுத்தலாம். அதப் போல தமிழ் தெரிஞ்சவங்களும் பயப்புடாம உலகத்தச் சுத்தலாம்...”

“ஏன் அப்படி சொல்றீங்க....?”

“உலகம் முழுவதும் தமிழ் பரவி வருது... வளர்ந்து வருது....”

“உண்மைதான்...!”

தமிழின் பெருமையினைக் கவிதா இன்னும் மெருகு படுத்திச் சொன்னாள்.

“சேர்! புகலிட இலக்கியமென்டலாம் சொல்றாங்க... நம்மட சிலபஸ்ஸில இருக்கா....?”

“இதுவர இல்லை... இனித்தான்...”

கவிதாவின் உரையாடல் அவளின் அறிவை விளம்பரப்படுத்தியது.

இப்படித்தான்

அமுதா

சில்மியா

செல்லத்துரை

றிஸ்மியா

றினோஸா

கலா

குமார்

.....

.....

..... இன ஒற்றுமைக்கு அந்தத் தமிழ் வகுப்பை உதாரணமாக ரீவியில் காட்டலாம்.

இளமை; இதயம் எங்கும் பசுமை; பேச்சில் இனிமை; பண்பில் மேன்மை உள்ள மாணவர் கூட்டமே அந்த வகுப்பு.

கவிதா சின்னச்சின்ன கவிதைகள் எழுதுவாள்.

“சேர்! நான் கவிதை எழுதியிருக்கன்....”

பூக்கடைக்கு விளம்பரமா தேவை?

“எங்க..... பாப்பம்.....?”

அவள் கொடுத்தாள்

ஆசிரியர் விழிகளை விதைத்தார். இதயத்தை அதிர்
புதைத்தார்.

“சமாதானமே!

எங்கே

புதைந்து போனாய்.....?

கல்லறைக்குள்ளா.....?

எங்கே

புதைந்து கொண்டிருக்கிறாய்....?

அரசியல்வாதிகளிடமா?

நீ.....

இல்லாத வெற்றிடம்

நரகமாகக் கிடக்கிறது!

எங்கள்

கவனமே

நீ வா.....! ”

இதயத்தில் பூக்கள் மலந்திருக்க வேண்டும். அதனால்
அவரின் முகத்தில் புன்னகை.

“ச.....சா..... அருமையா இருக்கு.... காலத்துக்கு ஏற்ற
பிரதிபலிப்பு.... பத்திரிக்கைக்கு அனுப்புங்க....” அவர்
பாராட்டுப் பூக்களைச் சொரிந்தார்.

“கல்வியின்ர. நோக்கம் நல்ல பிரஜைகளை
உருவாக்குறதுதான். அதுக்கு இலக்கியங்கள் பெரும்

பங்குவகிக்கின்றன. அன்பும் அறனும் பெருகும். மனம் மென்மையாகும். நல்ல கற்பனை உருவாகும்..... படிச்ச கெட்டவங்கள் விட படிக்காத நல்லவங்க மேல்....”

சென்ற வகுப்பில் அவர் சிந்திய முத்துக்கள்.

மாலை நேர ரியூசன் வகுப்பு வைக்க வேண்டுமென்று மாணவர்கள் அவரிடம் விண்ணப்பித்தார்கள்.

“சரி, ஒரு ஆளுக்கு அம்பது ரூபா தரவேணும்...” மாணவர்கள் உடன்பட்டனர்.

“காசு தரமுடியாதவங்க தனிப்பட்ட முறையில சொல்லிட்டு வகுப்புக்கு வரலாம்....”

ஆனால் எல்லோருமே பணங்கொடுத்தார்கள். அவர் ஒவ்வொரு மாதமும் கொப்பி வைத்துக் குறித்துக் கொண்டார். கவிதாவுக்கு மட்டுமல்ல எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“காசுக்கு ஆசப்படாதவங்க..... யாருமில்ல....”

“சேர் இந்த விசயத்தில் ரொம்ப மோசம்....”

மாணவர்களின் விமர்சனம். அவரின் காதில் அரங்கேறாத வார்த்தை.

கவிதாதான் மாணவர்களிடம் ரியூசன் ஃபீஸ் சேர்த்தாள்.

கல்லூரிப் பூக்களுக்கு வாசம் அதிகம். கனவுகளும் கற்பனைகளும் அவர்கள் வாழ்க்கைச் சோலையில் ஏராளம்.

“நீங்க..... எல்லா சேர்மாருக்கும் பட்டம் வைப் பீங்களே.... எனக்கு என்ன பட்டம் வைச்சிருக்கீங்க....?”

“சேர் அதெப்படி ஒண்டும் இல்ல....”

அவர் நம்பவில்லை.

இவர்கள் சொல்லவுமில்லை.

ஃ ஃ ஃ

இன்றைக்குக் கடைசி வகுப்பு.

காசுக்காக ரியூசன் படிப்பித்தாலும் காலம், நேரத்தைத் தங்களுக்காகச் செலவு செய்தவர் ஆசிரியர் என்று கருதினார்கள்.

ஆசிரியர் வகுப்பறையில் மலர்ந்தார்.

எங்கும் சுகங்கலந்த சோகம். பரீட்சை பற்றியும் வினாக்கள் பற்றியும் விளக்கினார்.

வகுப்பு நிறைவு பெறுவதற்கு முன்..... “நீங்கள் நல்லாப் படித்து பரீட்சை எழுதி வெற்றிபெற என் வாழ்த்துக்கள்..... நீங்க..... என்ன ரியூசன் வகுப்பு வைக்கச் சொன்னீங்க. நான் உங்களுக்கிட்ட ரியூசன் ஃபீஸ் வாங்கித் தான் வகுப்பு நடத்தினன். ஆனா.....”

அவர் நிறுத்தினார்.

மாணவர்களின் பொறுமை தவித்தது.

அவர் மாணவர்களிடம் கடித உறைகளைக் கையளித்தார்.

“இதில் உங்கட ரியூசன் ஃபீஸ் அவ்வளவும் இருக்கு.... நான் இத வாங்காம வகுப்பு நடத்திருக்கலாம்.... ஆனா... சும்மா படிப்பிச்சா இந்த காலத்துல மதிப்பில்ல... அப்படித்தான் இந்த சமூகமும் நினைக்குது...”

மாணவர்களுக்கு அவர் இமயமாகத் தெரிந்தார். மாணவர்கள் புரிந்தார்கள்.

டிக்....டிக்....டிக்

அவருக்காக அவர்கள் சேர்த்து வாங்கிய சுவர்க்கடிகாரம் மாணவர்களைப் பார்த்துக் கேலி செய்வது போலிருந்தது..

காதல் ஒரு கவிதை

பூமி மணப்பெண் குளிர்ச்சி நாணத்தால் பூரித்துப் போயிருந்தாள். ஆகாய மணமகன் மழைத்துளி நரம்புகளை மீட்டி ராகமிசைத்துக் கொண்டு இருந்தான். சூரிய தேவனுக்குச் சரியான ஏமாற்றம். பூமியின் தரிசனம் கிடைக்காமல் எங்கோ தொலைந்து போயிருந்தான் அவன். தென்றல் கூட குளிர் ஏந்தும் பல்லக்கானது. தெருக்கள் நீராடை அணிந்து கொண்டிருந்தன.

“இம்.....! குடை ஒன்றிருந்தால் இந்த நேரம் மருந்துக் கடைக்குப் போய் தேவையானதை வேண்டிக்கொண்டு வந்திருக்கலாமே!” வசந்தனின் இல்லாமை மௌனத்தோடு அவனுள்ளத்தில் அரங்கேறுகின்றது. வானம் மழை எச்சிலை உமிழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

அந்த வீதிக்கே பொருட்களை வழங்கும் ஒரு கடையில் வசந்தனின் அடைக்கலம்.

“சே.....! இந்த மழை உபாது போலிருக்கே!” அவனின் பொறுமை, பொறுமை இழந்து அசைக்கின்றது.

மழைக்கு முதல் வாழ்த்துத் தெரிவிக்கும் ஒரு விவசாயி அவன். பயிர்களின் பாதுகாவலன். பசுமையோடு புல்லாங்குழல் வர்சிப்பவன் அவன். ஆனால் மழையை முதல் எதிரியாகப் பிரகடனப்படுத்தினான் வசந்தன். பொறுமை புகையிரதம் தரிக்கவில்லை. சிறகு முளைத்துப் பறக்க மழை அவனின்

உடல் ஆசனத்தை அபிசேகம் செய்து கொண்டிருந்தது. அவனின் கால்கள் ரோதையாயின. விரைவை அமுல்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். ஓட்டமும், நடையும் கலப்படமானது.

அந்தக் கிருமிகளின் எதிரியான மருந்துக்கடை வசந்தனை வணக்கம் சொல்லி வரவேற்றது. அவனின் சுவாசம் சுறுசுறுப்புச்சுருதி வாசித்தது. பணம்-மருந்து கைமாற்றப்படுகிறது. மருந்தையும் மழை நீர் திருடி விருந்தாக்கி விடும் என்ற பயம் மனதை அட்டை போல் பற்றிக்கொண்டது. நீர் துளைக்காத பொலித்தீன் பைக்குள் மருந்து மறைந்து கொள்கிறது.

மீண்டும்

நடையும், ஓட்டமுமாக கலப்படமானது.

வானமோ விசித்திரமாகக் கூத்துப்போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு வினாடிக்குள் பிறந்து மறு வினாடிக்குள் மரணிக்கின்றன மின்னல்கள். வானத்தோலைப் பிளக்கின்றது. நெருப்புத்தசைகள் கோடுகளாக மடிகின்றன. இடி ஒலி உலகத்தைக்கைப்பற்றி உலாவுகின்றது. ஆம்! வானம் தனக்கு உயிர் இருப்பதை உலகுக்கு நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வசந்தனின் மன வயலில் வேதனை விதைகள். காலநிலை கதை பேசி விதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

“கடவுளே.....! இந்த நேரம் என்ன நடந்திருக்குமோ?” அவசரத்தை நேசித்தான் வசந்தன். பாதப்பேனையினால் தூரத்தைச் சுருக்கி எழுதினான். அந்தக்குடிசை சோகத்தினால் செய்யப்பட்டது. வறுமையினால் வேயப்பட்டது. இடவசதிப் பஞ்சம். அத்தியாவசிய பொருட்கள் கூட அந்தக் குடிசையைக் காதலிக்கவில்லை போலும். வறுமை சுலோகம் ஏந்தி விளம்பரம் செய்தது. வயிற்றுப்பசியின் நிரந்தர வாரிசுகள் வசந்தனின் குடும்பம்.

அவரின் உயிரின் பாதி நோயின் மடியில் துவண்டு கிடக்கிறான். ஆனாலும் அன்பு கௌரவமடைந்தது அவர்களைப் பார்த்துதான். அவனது கண்களில், மனைவிதான் பார்வை. அவனின் சுவாசம் அவளால்தான் இயங்குகின்றது. அவளின் சுவாசங்கூட அவனின் பெயரைத்தான் உச்சரிக்கும். வறுமை வரவேற்புக்கீதம் பாடும். அவர்களுக்குப் பொறுமை தான் இசையமைக்கும். அன்பு வாழ்க்கையாகிறது. வாழ்க்கை அன்பாக மாற்றப்படுகிறது.

“சகு....ந்த....லா! சகுந்தலா!” அவளின் பெயர் சந்தோசமடைகிறது. அவனின் குரல் கனிவைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறது. விழிகள் நட்சத்திரங்களுக்குள் விழுகின்றன.

“மழைக்...குள்....நலைஞ்சி..... போயிட்.....டங்களா?”

அன்பு அவசரப்படுகின்றது. உள்ளம் வெள்ளாடையை உரிமையாக்குகின்றது. வேதனையின் விளிம்பிலும் அன்பு விசாரிக்கப்படுகின்றது. பெண்மைக்குப் பொருள் மென்மை என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது. கண் ஆனவன் கணவன் என்ற வேதம் கல்லில் எழுதப்படுகிறது. அது சொல்லில் பூக்கிறது.

“காச்சல்.... தடுமல்.....வந்தி....டுமே...! ஐயோ.... என்னால எவ்வளவு.... கஷ்டம் உங்...களுக்கு....” அவளின் விழி மரத்தில் கண்ணீர்க்காய்கள் உற்பத்தியாகின்றன. வார்த்தைகள் வேதனை வியர்வையோடு புறப்படுகின்றன.

“எனக்கு ஒண்டும் நடக்காது. முதல்ல.... இந்த மருந்தைக் குடி....!” கட்டளை அன்புக்கு விற்பனையானது. பாய்தான் கட்டில். அதில் அவளது முனகல் ஒலிபரப்பப்படுகின்றது. சக்தி யெல்லாம் பிரயோகிக்க அவனின் அன்பும் ஆதரவும் அவளை அமரச்செய்கிறது. மருந்து அவளின் வயிற்றுக்குள் சாமிபாடடைகிறது.

“மெதுவா..... மெ...து...வா.....” மீண்டும் அவள் விழிகள் மொட்டாகின்றன.

“காசுக்கு என்ன..... செஞ்...ச்...ங்க.....?” அவளின் வாய் வாய்க்காலில் வார்த்தை நீர் சலசலக்கின்றது. சோகம் தலை சீவிக் கொள்கிறது. அதற்கு மௌனம் மயானமானது. வசந்தன் பதிலைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான். பொய்ப் புகைக்குள் வார்த்தை ஏலம் போனது.

“கடனுக்கு வாங்கினேன்.....”

அவளும் மௌனத்திற்குள் கரைந்து போனாள். வசந்தனோ நினைவுக் குதிரையில் சவாரி செய்தான்.

பத்து வருடப்பூக்கள் பறிக்கப்பட்டு விட்டன. சகுந்தலாவின் கழுத்தில் வசந்தனின் கரம் பட்டு மூன்று வாரிக் வசந்தங்கள் மலர்ந்தன. முதல் வசந்தம் வலிமையின் இலக்கணம் மிகுதி இரண்டும் மென்மைத்தேன் தேங்கி நிற்கும் நந்தவனங்கள். வசந்தன் நிரந்தரத் தொழில் கயிற்றைப் பற்றிப்பிடிக்க முயன்றும் முயற்சி தோல்விக்குள் சங்கமித்தது.

மானுட ஈக்களின் வயிற்றுப் பசிக்கு வள்ளலாகும் வயலில் தான் வசந்தனுக்குக் கூலி வேலை. உழைப்பின் அத்திவாரம் உத்தரவாதமடையாததால் வாழ்க்கைக் கட்டிடம் வலுவிழந்தது. நாளாந்தக் கூலி அவனின் திருப்தியை நிறைவு செய்யவில்லை. வாழ்க்கைச் செலவு வெள்ளத்தினால் அடித்துச் செல்லப்பட்டான். வேதனைகள் அவனிடம் தலை குனியவில்லை. தோல்விகளின் தொடர் பணத்திற்குள் வழக்கி விழுந்தான். ஒரு சூரியச் சிரிப்பில் ஓய்வை ஓய்யாரமாக்கிக் கொண்டால் குடும்பத்தின் வயிற்றில் தீ முளைக்கும். துன்பம் தளைக்கும். வறுமை இருள் நிரந்தரமாகியது. வாழ்க்கை வானத்தில் அவனால் ஒரு சூரியனைப் பிரசவிக்க முடியவில்லை. கனவுகள் வெறுமனே நித்திரைக்குள்

நீச்சலடிக்கும் மீன்கள்தான். நினைவுகளோ மனதிற்குள் மட்டும் அரங்கேறும் மௌன நாடகந்தான். 'ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனில் இந்த ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்'. பாரதியின் போர்க்குரல் வசந்தனுக்காகவே பிறந்தது. விரக்தியின் பக்கத்தில் நின்று ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டான். அவனின் வீணை முஹாரிக்கு உத்தரவு பிறப்பித்தது.

இரவும் பகலும் இறந்தும், பிறந்தும் கொண்டிருந்தன. சூரியர்களும், சந்திரர்களும் ஒளி விழாக்களுக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். குழந்தைப் புஷ்பங்கள் வசந்தனின் வாழ்க்கைச் சோலையினை அலங்கரித்தன. இந்த உலக நாடகத்திற்கு மூன்று புதிய பாத்திரங்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டதால் மழலைக்குள் மயங்கி நிற்பான். அவனின் வேதனைகள் ஒதுங்கி நிற்கும் அந்த மழலைப் புல்லாங்குழல்களில்.

“அப்....பா! எனக்குப் பாப்பா ஒண்டு வாங்கித்தாங்க.....”

“அப்பா.....! எனக்கு மான் பொம்மை வாங்கித்தாங்க....”

குழந்தைகளின் விண்ணப்பக் கடிதங்கள். ஆசை தீபத்தைச் சொற்களால் ஏந்தும் மழலை வாய்கள். பாசத்தை ஆட்சி செய்யும் சக்ரவர்த்திதான் வசந்தன். அன்பைப் பூஜிக்கும் புனித பக்தன் அவன். இரக்கத்தின் இதயத்தைத் திருடிக் கொண்டவன். ஆனால் பணத்தின் பாதையில் பாதம் பதிக்காதவன். தன் இரத்தத் துளிகளின் ஆசைகளை நிராகரித்தான். அவனால் சுமக்கமுடியாத சுமை. அவசியமானவைகளைக்கூட சிரமத்தின் உச்சியில் நின்றுதான் நிறைவு செய்கின்றான். அவனின் வாழ்க்கைப் புத்தகமெங்கும் ஒரே தத்துவந்தான்.

மனிதன் சந்திரனை முத்தமிடும் யுகமிது. கோள்களுக்குக் கால்கள் பூட்டி பூமிக்கு இழுத்து வந்து நூதனசாலையில் காட்சிக்கு வைக்கும் காலமிது. ஆடம்பரம் நடனம் புரியும்

நவீன நூற்றாண்டிது. ஆனால் ஏழைகளின் வயிறுகள் இன்னமும் தீப்பிடித்து எரிகின்றன. ஏழைகளின் தென்றல் புயலாகத்தான் பிறப்பெடுக்கின்றது. இருளின் ஆயுள் தண்டனைக் கைதிகளா இந்த ஏழைகள்? வசந்தன் ஆயிரந்தடவைகள் இந்த சிந்தனை இறகால் பறந்திருப்பான். கீறல் விழுந்த இசைத்தட்டைப்போல அவனின் வாழ்க்கை பாடுவது இல்லாமை எனும் பாட்டைத்தான். அந்தப் பாட்டின் மெட்டு இருட்டுத்தான்.

“இன்னமும்..... நீங்....க தலயத் தொடக்கல்லையா?” மனைவியின் விசாரணைக் கத்திரிக்கோல் அவன் நினைவு நாடாவைக் கத்தரித்தது. அன்பினால் அவனது இதயம் இரண்டு துண்டானது.

“சாப்பாடு வாங்கிட்டு வாரன். கொஞ்சம் சாப்புடுறியா புள்ள....?”

“இம்....ம்.....!”

ஆமோதிப்பு அவனின் காதை மோதியது. ஏழைகளை உறிஞ்சும் பணக்கார அட்டைகள் போல ஈரத்தை உறிஞ்சி பாரத்தைச் சொந்தமாக்கிய மேனி உறைகளைக் களைந்தான். வேறு உடை அவன் உடலை உடைமை கொண்டது. அப்போது பக்கத்து வீட்டுப் பார்வதியின் தரிசனம். அவளின் குரல் அஞ்சல் செய்யப்பட்டது.

“வசந்தன்! எங்கே போக?”

“கொஞ்சம் வெளியில போயிட்டு வரலாம் எண்டுதான் அக்கா...! கொஞ்சம் சகுந்தலாவைப் பாத்துக்குங்க.....” பொறுப்பை ஒப்படைத்தான் அவன். இறந்த காலத்தில் பார்வதியிடம் பட்ட கடன் கழுத்தை நசுக்கும் என்பதனால், ஒரு தடை உத்தரவுக்காக.

“ அக்கா....! நான் வேலைக்குப்போய் ரண்டு கிழமை யாகுது. கையில் ஒரு சதமும் இல்ல. என்ர சின்ன மகளுக்காக காதுப்பூ வாங்கி வெச்சிருந்தன் அத வித்துதான் மருந்து வாங்கினன்.” அவனின் விழிகள் நீர் பூக்கும் அருவியானது.

முகத்திலோ சோகம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அழகை ஆலயத்தில் குடியிருக்கும் தெய்வம் அவன்.

“இஞ்சப்பாரு? இவள் படுக்கையில் உழுந்து ரண்டு மாசமாகுது, டொக்குத்தரும் கைவிரிச்சாச்சி. ஏன் நீ கஷ்டப் படுகிறாய்? உண்ட புள்ளைகளும் அங்கொண்டும் இங்கொண்டுமா கிடக்குதுகள். இன்னொரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக்கிட்டு சுகமாக வாழப்பாரு!”

பார்வதி பிரசங்கத்தின் சாரதியானாள். உணர்வுகளைக் கோர்த்து மாலையாக்கினாள். அவளின் உள்ளத்துக் கதவுகளை வார்த்தைத் திறப்புகளால் விளக்கி வைத்தாள்.

வசந்தனின் இதயமலர் கருகியது. அன்பிற்காகத் தன்னை சமர்ப்பணம் செய்தவன் துன்பவார்த்தைத் தூக்குக் கயிற்றுக்குள் இறுகித் தொங்கினான். பார்வதி பெண் என்பதை அவன் விழிகள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதயம் அங்கீகரிக்கவில்லை. விசம் ஒன்று உயிர் பெற்று நிற்பதைப் போலிருந்தது அவனுக்கு.

“பா....ர்....வதி.....!” குரல் ஓவியம் கோபவர்ணம் பூசியது.

“உங்...களைத்...தான்” சகுந்தலாவின் குரல் அரங்கேறியதைக் கண்டு அவளின் பக்கத்தில் வசந்தனின் சுவாசம் சோகம் பேசியது.

“பார்....வ...தி.... சொல்றது சரிதான்! இனி... நீங்க.... நம்முட புள்ளைகளைக் காப்பாத்துறதுண்டா இன்....னொரு” சகுந்தலாவின் பேச்சு முற்றுப்புள்ளியை சொந்தமாக்க வில்லை. ஆனால் அவளின் மூச்சு முற்றுப்புள்ளிக்குள் புகுந்தது. வசந்தன் அழகையைத் தொழுதான். தூய அன்பு தாரப் போனதால் துயரம் பற்றி சொற்பொழிவு நடத்தினான்.

தன் குழந்தைப் பூக்களுக்காக வசந்தன் சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். சகுந்தலாவின் நினைவுக்குள் மூழ்கிக் கொண்டே நாட்களில் நகர்வில் நகர்கிறான்.

முற்றுப்புள்ளி

பூமியின் முதுகில் இருள் சவாரி செய்யும் நேரம். அந்தக் கிராமம் அமைதிக்குள் விழுந்து கிடந்தது. நிலவு மங்கை மட்டும் உளவு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒளிவியர்வை சிந்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“சந்தியா!” அப்பா விசுவின் குரல் இரவைக் கிழித்தது; அவள் உணர்வைச் சிலிர்க்க வைத்தது.

“இன்னும் தூங்கல்லையாம்மா---? பன்னண்டு மணியாச்சு.... யோசிக்காம தூங்கு.....” வார்த்தைகள் ரப்பராக நீண்டன.

அவள் மௌன மேடையில் ஊமை நாடகம் நடித்தாள். இதயமோ சூரியனுக்குப் பக்கத்தில் வைத்த மலர்போல் கருகிக் கிடந்தது. தூக்கம் தூர நின்று கொண்டிருந்தது. மனவானில் எண்ணத் தாரகைகள் எண்ணிலடங்காமல் கண்சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தன.

“விடிந்தால்--- என்னைப் பொண்பார்க்க வருகிறார்களாம் இப்ப என்ன செய்யுறது---?” யோசனை பாசங்கொண்டது.

“நான் அப்பா கிட்ட எப்படிச் சொல்வேன்...?” அவளின் மனம் தீக்குள் ஜீவித்தது. அப்பாவின் திடீர் இடியினால் நொடிப் பொழுதுகள் சோகத்தை இலவசமாக அவளிடம் சமர்ப்பித்தது. பூவினால் பின்னப்பட்ட மனம் புண்பட்டுக் கிடந்தது. விழிகள் வேதனைகளை விளம்பரம் செய்து கொண்டது.

அந்தப் பகலின் மறுபக்கம் நீண்ட பகலாகவே கழிந்தது. சூரியனின் சிரிப்பில் சந்தியா உதயத்தைத் தரிசிக்கவில்லை. அது விடிவாக வடிவெடுக்கவில்லை. அவளின் வாழ்க்கை முடிவை அறிவிக்கும் கொடியாகவே கருதினாள். உடலைவிட சுமையான மனதோடு குளியலறைக்குள் மலர்ந்தாள். நீரின் குளிர் அவளிடம் தோற்றுப் போனது. வசந்தமேனியில் நீர் பட்டுச் சூடானது.

“சந்தியா---! உனக்கொரு லெட்டர் வந்திருக்கு.” அப்பாவின் சத்தம் அவளிடம் அரங்கேறியது.

ஒரு தென்றல் அவளை முத்தமிடுவது போல மலர்கள் நகர்ந்து வந்து வாழ்த்துவதுபோல சந்தியா உணர்ந்தாள். மனதில் நட்சத்திரமாலை உற்பத்தியானது. சோகம் விற்பனை செய்யப்பட்டுவிட்டது போன்ற நிலை.

காகித மேனியின் ஆடைமீது அமர்ந்திருந்த எழுத்துக் களை அவளின் விழிகள் பார்க்கவில்லை; பருகியது. ஏதோ ஒரு இனியகானம் அவள் மேனியெங்கும் கேட்டது. முகவாட்டம், மனவாட்டம் ஒட்டம் பிடித்தது.

கடித ஆடையினைக் கழற்றினாள். எழுத்து அங்கங்கள் அவளின் விழிகளை இழுத்துக் கொண்டன.

அந்த மடல் அவளின் இதயத்தில் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டது. முட்களால் வேயப்பட்ட கூரையில் வீசப் பட்டவள் போலானாள். மீண்டும் வேதனை சந்தியாவை உண்டு ஏப்பமிட்டது.

பெண்மேயும் விழிகள் வந்திறங்கின. அவளில் வழிந்தோடும் எழிலைப் பருகின. சந்தியாவோ மௌனமாக புகைந்து கொண்டிருந்தாள். உடலில் மட்டும் அலங்காரக் கவிதைகள். உள்ளத்திலோ துயர விதைகள். சந்தியாவை சங்கீதமாக நினைக்கும் அப்பா மகிழ்ச்சிக்கு மரியாதை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“என்ன ---- பொண்ணப் புடிச்சிருக்கா----?” சந்தியாவின் அப்பா சப்தமின்றி வினாவுக்குள் ஒப்பந்தமானார்.

“புடிச்சிருக்காவா?---- மகாலட்சுமி மாதிரி இருக்குது.” சந்தியாவுக்குப் புகழ்ச்சி சான்றிதழ் வழங்கினார்கள். சந்தியாவின் அப்பா ஒரு வசந்த தேசத்தில் குடியேறினார். அவர் தன் உள்ளத்தினை வெல்லத்திற்கு எழுதிக் கொடுத்தார். ஆனந்த வெள்ளத்தில் துள்ளிக் குதித்தார். இருபக்க வார்த்தைகளும் சரிக்குள் சறுக்கி விழந்தன.

“அப்ப ---- நாங்க போயிட்டு வாரம்----” திருப்திக்குள் நின்று விடை பெற்றார்கள்.

சந்தியாவின் விழிகள் உடைந்தன. அவளின் அறைக்குள் உறைந்தாள். துன்பத்தால் நிறைந்தாள். இடிமுழக்கம் அவளின் இதயத்தில் அணிவகுப்பு நடத்தியது. மேனியெங்கும் மின்சார மின்னல்கள்.

“மகள்---!” அப்பா குரல் கடிதம் வரைந்தார். “நீ இப்படி அழுதுகிட்டிருக்கிறதால பிரயோசனமில்ல---- நீ ஏன் அழுகிறாய் எண்டு எனக்குத் தெரியும் சந்தியா-----” அவரின் வார்த்தைகள் பாரமாக இறங்கின.

“அ- ப் - - பா - - !” ஆச்சரியம் உச்சரிக்கப்பட்டது.

“அப்பா -- நான் சதீசை -- விரும்பினேன்.” அவள் உண்மைக்கு வெள்ளையடித்தாள். உள்ளம் கொள்ளையடிக்கப் பட்டதைத் திறந்து வைத்தாள்.

“ஓ அப்ப--டி--யா சங்கதி---? நீ அம்மாவை --- நினைச்சித்தான் அழுகிறாய் எண்டு நினைச்சன்.---

உண்மை உறங்க மறுத்தது. அவளின் அப்பா அதிர்ச்சிக்குள் மூர்ச்சையானார்.

“அப்பா--- ஏன் என்கிட்ட இதப்பத்தி சொல்லல---?”
வினா நிமிர்ந்து நின்றது.

“அப்பா, சதீசுக்குப் பல பொம்புளைங்களோட தொடர்பு இருக்கிறதா பலமுறை நான் கேள்விப்பட்டன்--- அது உண்மையுந்தான்---! இங்கபாருங்க இண்டைக்கு சதீசுக்கிட்ட இருந்து வந்த கடிதம்---” குற்றம் சந்தியா மீது ஒற்றுமையானதை அப்பாவின் செவிகளில் வாசித்தாள்.

“மகள்----! ஒரு அயோக்கியனிடமிருந்து நீ தப்பியிருக்காய்--- அது போதும்---- இனியாவது சந்தோசமா இரு!” ஆறுதல் ராகமிசைத்தார் அப்பா. சந்தியா தேறுதல் யோகமின்றி அவளின் வாழ்க்கைத் தேர்தலில் தோற்றுப் போனாள்.

காதல் ஒரு வேதம். வசந்தகாலத்துப் பறவைகளின் ஓசையது. சந்தியாவின் நட்சத்திர வசனங்களிவை. இதயத்தின் இருப்பிடம் இடம் மாறியபின் அன்பிற்குள் தடம் புரண்டாள். இதயம் ஒருமுறைதான் பூப்பூக்கும். அந்தப்பூவில் நறுமணம் அமரவில்லை. இதயத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் சதீசுக்குத் தீ வைக்க முயற்சிக்கின்றாள். மறதிக் கடலுக்குள் அவனை மூழ்கடிக்கின்ற போதிலும் அலைகளின் சத்தம் கேட்கிறது அவளிடம்.

அறியாமை குறி வைத்ததினால் இதயம் முறிந்தது. ஆழம் அறியாமல் இறங்கியதால் இன்று சுவாசங்களுக்காக சந்தியா ஏங்குகிறாள். நிலவால் நெய்யப்பட்ட இதயம் புயலால் பின்னப் பட்டுள்ளது. சதீசை அவளால் சுரிக்க முடியவில்லை. வீடு தேடி வந்த திருமண நறுமணத்தை நுகரவும் முடியவில்லை. விடிவில்லாத இரவானாள். ஒரு முடிவில்லாத தொடர்கதையானாள்.

அவள் ஒரு காதல் கைதி. விடுதலை விண்ணப்பம் கேட்டு தனக்குள் தானே பேசுகிறாள். அந்த வாசத்தின் கதவுகளை மூட நினைக்கிறாள். அவளால் முடியவில்லை! காதலை சீலையிலா வரைந்திருந்தாள்? ஓலையிலா தீட்டியிருந்தாள்? இதயம் என்ற வேதத்தில் பொறித்திருந்தாள். இசையாலே ஆசையினை எழுதியிருந்தாள். மௌன பாசையினால் உணர்வு நரம்புகளை வாசித்திருந்தாள் சந்தியா. உள்ளத்தால் களங்கப் பட்டவளுக்கு இனி வாழ்க்கையில் வெல்லமேது?

“சந்--தியா---!” தோழி ரம்யாவின் அழைப்பு.

“ரம்யாவா---? வா வா! வார்த்தை விருந்தோம்பலுக்குள் விழுந்தது. சிறிது நேரத்தை மௌனம் விழுங்கிக் கொண்டது.

“சந்தியா--- நான் குமாரை லவ் பண்ணினன். அது உனக்குத் தெரியும். ஆனா--- இன்னொருத்தியை குமார் மெரி பண்ணிட்டாரு. அதப்பத்தி எனக்குக் கொஞ்சம் கூட வொறி இல்ல. நெக்ஸ்ட் வீக் தேஸ்டே எனக்கு றிஜிஸ்ரேசன் நடக்க இருக்கு--- நீ --- கட்டாயம் வந்துடனும்.”

ரம்யா அமைதியை அப்புறப்படுத்தினாள். அவளின் முகம் செழிப்பை விளம்பரப் படுத்தியது. மகிழ்ச்சி மலர்ந்திருந்தது.

“மாப்பிள்ளை யாரு---?” சந்தியா சோகத்திற்குத் திரை போட்டுக் கொண்டாள்.

“பேரு ஆனந்தன், பேங்க்ல வேர்க் பண்ணாரு---” ரம்யா விபரத்தை திறந்து வைத்தாள். பல கதைகள் பகிரப்பட்டன. ரம்யா விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

“சே----! ரம்யா போல் எனக்கு வாழ முடியல்லயே--- மனசில ஒருத்தனை நினைச்சிக்கிட்டு இன்னொருத்தனோட---? தன் வேதனையை ஒத்திகை பார்த்தாள் சந்தியா. ஒரு

முடிவைப் பிடித்துக் கொள்ள முயன்றாள். அப்போது வெளியில் சென்ற அப்பா உள்ளே நுழைந்தார்.

“மகள்---- சந்தியா---- அந்த மாப்பிள்ளை சரிப்பட்டு வராது.”

“ஏனப்பா----?” வினாக்குறியாகி நின்றாள் சந்தியா.

“இன்னொரு பொம்புளையைக் கூட்டிக்கிட்டு படம் பார்க்கப் போனதை நான் பார்த்தன் மகள்.”

“அப்---பா! இப்ப நான் சொல்றன் அந்த மாப்பிள்ளைதான் எனக்கு வேணும்”. முடிவைப் பிடித்துக் காட்டினாள் சந்தியா. அப்பாவுக்கு ஆச்சரியம் எச்சரிக்கை செய்தது போலிருந்தது.

“அப்பா---! நான் தூய்மை இல்லாதவள். தூய்மையான ஒருத்தர் வாழ்க்கையை என்னால களங்கப்படுத்த முடியாது. என்னப் போலத்தான் அவருக்கும் ஒரு பெண்ணோட பழக்கம் இருக்கு என்ற விசயங்களைத் தெரிஞ்சதுக்கப்புறம் என்ன அவரு தப்பா நினைக்க சந்தர்ப்பமே இல்ல. அவரும் ராமனில்ல, நானும் சீதையில்ல. நியாயத்தை நிரூபித்தாள் சந்தியா.

“சந்தியா----! அப்பாவின் வார்த்தை வியர்த்து ஒலித்தது. “கல்யாணத்துக்குப் பிறகு நான் அவரை மாற்றிக்கிறன். நீங்க பயப்படவேண்டிய அவசியமே இல்ல.” அப்பாவுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். அத்தோடு சதீஸின் நினைவிற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தீர்மானித்தாள். இப்போது அவளில் எழுதப்பட்ட சோகத்தை முற்றுப்புள்ளி வைத்துக் கழுவினாள்.

அந்த நிலா

விழிகள் விழுங்கும் தூரத்தை அந்த மலை தடுத்து நிறுத்தியது. மலைமீது அரிசியைச் சொரிந்தது போல வெண்பனிகள் - மனதுக்குக் கனிகள்தான். விழிகள்தான் கவைக்கும் நாவு. திலீப் ஆனந்தத்துடன் அந்த இயற்கையை இரசித்துக் கொண்டிருந்தான்-- ருசித்துக் கொண்டிருந்தான். இறைவனின் அற்புதம் எவ்வளவு கற்பனை! அதைப் பருகப்பருக அலுப்பதில்லை.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஜூலி வருவதாகக் கூறியிருந்தாள். திலீப் மிகுந்த சந்தோசத்தை உள்ளமெங்கும் பூசிக்கொண்டிருந்தான். அவனின் மனம் அவனுக்கு நறுமணங் கொடுத்தது.

ஃபிரான்ஸ் நிலா! ஃபிரான்சிலா அவனின் நிலா! அவனுக்கே ஆச்சரியம். புகலிட வாழ்வு எதைத்தான் மாற்றவில்லை.

அவனின் இதயத்தையே மாற்றிய வாழ்வு! இலங்கையில் படிக்கும் காலத்தில் அறியாமை இருளைச் சலவை செய்யும் ஒரு ஆசானாக வரவிரும்பினான். ஏ.எல்.கலைப்பிரிவோடு அவனின் கல்விப்பயணம் முற்றுப் பெற்றது.

இலங்கையின் போர்ச்சூழல்! அகதிவாழ்வு! போர் உண்டாக்கிய அவலங்கள்!

நண்பர்களின் இழப்பு.....

உறவினர்களின் இழப்பு.....

ஊரவர்களின் இழப்பு.....

இப்படி எத்தனை இழப்புக்கள்!

“மோன, நீ பிரான்குக்குப் போறியோ?”

அவனின் அப்பாதான் இதயத்தில் எழுதினார். திலீப் பலமாக யோசித்தான். தனக்குள் ஆழமாகப் பேசினான். முடிவெடுத்தான். அந்த முடிவை அப்பாவிடம் கொடுத்தான். இரண்டு மாதங்களுக்குள் அவனின் பிரான்ஸ் பயணம் சரியானது.

“மோன, எனக்கு இப்பத்தான் நிம்மதி! உன்ர தங்கை மார நீதான் ஒரு வழிபண்ணனும்--- எங்க போய்ட்டு எப்படி சீவித்தாலும் நம்முடைய பண்பாட்டை மறந்துடாதே!”

அவனின் அப்பா அவரின் இதயச் சத்தத்தைக் காட்டினார். பண்பாட்டுப் பற்றை ஊட்டினார்.

“அப்பா! நீங்க ஒண்டுக்குமே யோசிக்க வேண்டாம் --- எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும்---”

அப்பாவுக்கு ஒப்புதல் வழங்கினான். அவனின் உண்மை உள்ளத்தை விளக்கினான்.

ஃபிரான்ஸ் வந்தான். நெப்போலியனின் வீரம் -- அவனின் துணிவு - அவனின் போர்த்திறன் - போர்முறை - அத்தனையும் அவனுக்குள் எழுந்து நின்றன. கனகலிங்கம் மாஸ்டர் சமூகக்கல்வி படிப்பிக்கும்போது ஃபிரான்ஸ் பற்றி பக்கம் பக்கமாகக் கூறியவைகள் அவனின் ஞாபகத்தைத் தழுவின. சோகங்களைக் கழுவின.

“ஜேம்ஸ் சுப்பர்மார்க்ட்” அவனின் வேலைத் தளமானது. அந்த மார்க்கட்டுக்கு அழகு வழங்குதல்தான் அவனின் தொழில். சுத்திகரிப்பாளராக வேலை செய்தான்.

அந்த ஜேம்ஸ் சுப்பர்மார்க்கட் அந்த நிலவால் அடிக்கடி வெளிச்சம் பெறும்.

ஒரு விடியலில் அவள் அங்கு வந்தாள். திலீப் பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்தி சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போதுதான் அதைக் கண்டெடுத்தான். அந்த மணிபேர்சில் அவளின் புகைப்படம். இன்னும் சில பொருட்கள், முக்கியமாக மூவாயிரம் டொலருக்கான கேஷ் செக், பிரான்ஸ் நோட்டுக்கள் பல.

அவள் மனேஜருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். திலீப் அருகில் சென்றான்.

“இது உங்களுடையதா----?” ஆங்கிலத்தில் கூறினான்.

அந்த நிலவின் சோகம் விலகியது. அவனுக்கு அவள் நன்றி சொன்னாள். அவனைப் பற்றி அந்த மனேஜரிடம் விசாரித்தாள்.

அவள் அடிக்கடி அங்கு வந்து போனாள். திலீப்புடன் நட்பை வளர்த்தாள்.

அன்று பெளர்ணமி நிலா நாள். அந்த நிலா திலீபின் வாசலுக்கு வந்தது.

“உங்களோடு பேசவேண்டும். வாரீங்களா--?” அவள் ஆங்கிலத்தை அழகு படுத்தினாள்.

ஒரு நிலா அழைக்கும்போது யார்தான் மறுப்பார்கள்?

“ஹேரட்டலுக்குப் போவம்---”

அவனும் அந்தக் காரில் ஏறினான். அவள் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் பேச்சில் அவனைப் பாராட்டி வசீகரித்தாள். அடிக்கடி சிகரட் உறவு பூண்டாள். அவனுக்கும் கொடுத்தாள்.

ஹேரட்டலில் மனந்திறந்து பேசினாள் ஜூலி. “நீங்க இந்த வேலையை விடுங்க--- நான் ஒரு நல்ல வேலை தேடித்தாறன்---”

அவனும் விரும்பினான்.

அதே ஹோட்டலில் வரவேற்பாளர் வேலை பெற்றுக் கொடுத்தாள். கைநிறையச் சம்பளம், மனம் நிறைந்து கொண்டது.

அடிக்கடி சந்தித்தாள். அவளின் விருப்பத்தைக் கூறினாள். ஆரம்பத்தில் அவன் திகைத்தாலும் திகட்டாத நிலைமீது தீவிர அன்பு கொண்டான்.

“குட் மோனிங்---” சொல்லிக் கொண்டே கதவை விலக்கினான் தீவிர.

அவளும் பதிலுக்குச் சொன்னாள்.

“இன்டைக்கு ஒரு முக்கியமான நாள். -- நீங்க என்னோட வரணும்---”

“அப்படி என்ன விஷேசம்---?”

“.....”

இருவரும் புறப்பட்டார்கள். கார்வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. அவளின் இதயமும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“.....”

“.....”

அவளைப்பற்றி இதுவரைக்கும் அவன் அறிந்திருக்க வில்லை. அவன் வினா எழுப்பவும் இல்லை. அவள் விடை சொல்லவும் இல்லை.

அவளின் மலரழகு,

அவளின் தென்றல் பேச்சு !

அவளின் உடையழகு!

அவனுக்குத் தேன் ஊட்டின. அதனால் நீ யார்? எனும் வினா அவசியமற்றுப் போனது.

ஒரு மண்டபத்துக்கு முன்னாள் கார் நின்றது.

“மியூசிக் ஷோ....”

அவள் ரிக்கட் எடுத்தாள். இரண்டு மணிநேரம் இனிமையானது. அவனை அணைத்தாள் முத்தமிட்டாள்.

இருவரும் ஹேராட்டலுக்குச் சென்று உயர்தரமாகச் சாப்பிட்டார்கள். திரைப்படம் பார்த்தார்கள். அவளின் அன்பு அவனுக்குச் சுகம் கொடுத்தது. தனக்குள்தானே பெருமை கொண்டான். மாலைநேரம் அவனை அவனின் இடத்துக்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தாள்.

“.....”

“.....”

“.....”

மௌனம்! கொல்லும் மௌனம்.....

“ஐ.....லி.....”

“ஐயாம் சொறி திலீப்.....!”

அந்த நிலா அழுதது.

“நாளைக்கு எனக்குத் திருமணம்--- இதுதான் கடைசிச் சந்திப்பு.....!”

அவள் எழுந்து சென்றாள்

அவன் இடிந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

வெண் புறா

அந்தக் குழந்தைத் தொட்டில் விழிகளுக்கு மகிழ்ச்சி கொடுத்தது. நாசரின் இதயத்தை வசீகரித்தது. அந்தக் குழந்தை தொட்டில் அவனிடம் வந்து ஒன்னரை வருடங்கள் உதிர்ந்திருந்தன.

நாசரைப் பொருத்தவரைக்கும் அந்தத் தொட்டில் கோடி ரூபாயைவிடப் பெறுமதியானது. அதற்குள் ஒரு இதயத்தின் கதை குடியிருக்கிறது. இன்னுமொரு கவிதை அதனுள் உறங்கி மகிழ்ந்து விளையாடிய வரலாறு வசித்திருக்கிறது.

அவனின் மகள் உறனீக்கா அதற்குள் வளர்கிறாள்; வாழ்கிறாள். ஒரு சந்தோச சுவாசம் அவனின் இதயமாகி உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கிறது.

“வாப்...ப்..பா...”

உறனீக்காவின் மழலைக்குள் நாசரின் இதயத்திற்கு மரியாதை கிடைக்கிறது. தந்தை என்ற பதவியைப் புனிதமாக்கிய ஜீவன் அது.

நாசரின் மனம் அந்த மழலையால் மேன்மையடைந்தது, உண்மையடைந்தது. உலகம் இருப்பதையும் அப்போது தான் அவன் உணர்ந்தான். தன் வாரிசு தன்னைப் போல் இருப்பதை நினைத்துப் பெருமை பூசிக்கொண்டான். தன்னுடைய மழலைப் பருவத்தைக் கற்பனை செய்து தனக்குத்தானே இலவசமாக விற்பனை செய்தான்.

“நீயும் இந்த வயசில இப்படித்தான்....மகன்.... உண்ட குணம் புள்ளைக்கிட்ட அப்படியே இருக்கு....”

நாசரின் உம்மா பெருமையோடு கூறுவார்.

உரிமையோடு அன்பைப் பரிமாறுவார். தன்னுடைய பேத்தி தன்னுடைய குடும்பச்சாயலில் இருப்பதனால் இன்னும் இன்னும் ஆனந்தம் அவளுக்கு.

“வாப்....பா...வாப்....பா...த்தத....த்தத.....தாங்கோ...
தா....ங்...கோ...!”

“மகள்.....அது வேணாம்.....மகள்.....கண்ணுல குத்தும்.....”

அவன் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது உறனீக்கா கேட்பாள். கொடுத்தால்தான் விடுவாள்.

“சரியான பிடிவாதம்..... நெனச்சதச் சாதிப்பாள்.....
போலிருக்கு.....”

நாசர் மனைவியிடம் வார்த்தைகளை வரைந்தான்.

“அதான் வாப்பாட குணம்..... புள்ளக்கிட்டயும் அப்படியே இருக்கு.....”

“வாப்பாட குணமா..... இல்ல உம்மாட குணமா?....”

இதுவும் இன்னொரு சுவர்க்கந்தான்! புதிய சுகந்தான்! குழந்தையை வைத்தே இருவரும் ஊடல் வளர்ப்பார்கள்.

உறனீக்காவின் மழலைப் பேச்சு. அவளின் குறுகுறு நடை. அங்க அசைவுகள்.... எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து இதயம் இன்பத்தால் வேர்த்துப் போகும்.....

“வாப்....பா.....பாட்த்து.....பாட்த்து..... “நேடியோ போடச் சொல்வாள். அவளாகவே “கிளாப்” செய்வாள்.

“முஸ்த்தபா முஸ்த்தபா....” பாடல் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமானது.

“மொஸ்தப்பா.... மொஸ்த்..... தப்பா..... தோன் வொ...றி..... மொஸ்த்தப்.....பா.....” பாடுவாள். கைகால்களை வீசி ஆடுவாள். பார்த்து மகிழ ஆயிரம் விழிகள் வேண்டும்.

அவளின் செய்கைகளை வர்ணிக்க மொழிகளே போதாது. குழந்தையின் மகிழ்ச்சியில் நாசர் மூழ்கி இருந்தாலும் அவளின் இதயத்துள் சோகம் வசித்துக் கொண்டுதான் இருந்தது. அவளின் உயிரைப் புசித்துக் கொண்டுதான் கிடந்தது. வானொலிச் செய்திகளை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. தொலைக்காட்சிச் செய்திகளைப் பார்த்து அவனால் சந்தோசமாக இருக்க முடியவில்லை.

கல்முனை மோதல்....

காத்தான் குடி மோதல்.....

காரை தீவு மோதல்.....

இந்தப் பிரிவினைச் சக்திகளை நினைத்து இதயத்தால் குருதி சிந்தினான் நாசர்.

துரைமனோகரன் சேர்மீது அவனுக்கு அலாதி விருப்பம். மரியாதை.

மானுட நேசம்பற்றி அவனுக்கு அவர்தான் முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்தியவர். துவேசம் துறந்த அறிவு ஞானியான அவரின் அன்பில் ஆனந்தமடைந்திருந்தான் நாசர். காந்தி மீது மிகவும் பக்தியும் மேன்மையும் கொண்டவர். கலாசாலையில் அவரிடந்தான் முழுமையாகத் தமிழ் கற்றான் நாசர் தமிழ்.

தமிழ் மட்டுமல்ல வாழ்க்கையும் கற்றான் அவன். துரைமனோகரன் சேரின் கற்பித்தல் முறை ஆழமானது. அறிவுபூர்வமானது; கலை இலக்கியத்தின் பாலம் போன்றது. சுவை கலந்து அறிவுவிருந்து படைப்பதில் வல்லவர் அவர். அதனால்தான் நாசரின் கற்பித்தலிலும் அவரின் தாக்கம் காணப்படுகின்றது. ஆசிரியத் தொழிலை விருப்பத்தோடு நாசர் தெரிவு செய்வதற்கும் துரைமனோகரன் சேர்தான் காரணம்.

அவரிடம் அவன் கற்று பட்டம் பெற்று திருமணச் சோலைக்குள் நுழைந்து ஒரு குழந்தைக்கு இன்று தந்தையாகி இருப்பது வரைக்கும் அவனின் மனம் அசைபோடும். அதில் இதயம் நனையும். இனிமை நிறையும்.

துரைமனோகரன் சேருக்கும் ஒரு வாரிக இருக்கிறது. பல வருடங்களின் உதிர்வில் பல இலட்சங்களின் செலவில் நவீனன் உதித்தான். இப்போது நவீனனுக்குப் பாடசாலை செல்லும் வயது. அவர்களின் வாழ்க்கையே நவீனன்தான். நாசரும் நவீனன் மீது இதயத்தை வைத்திருந்தார். அவரின் ஓய்வு நேரங்களை நவீனன் திருடிக் கொள்கிறான்.

ஆசிரியர்—மாணவன் என்ற உறவு முறைக்கு அப்பாற்பட்டு நாசர் - துரைமனோகரன் தொடர்பு வளர்ந்தது. ஆல்போல் எழுந்து நின்றது.

நாசரின் மனைவி பிரசவத்திற்காகப் பேராதனை வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாள். தன் உயிரைப் பார்த்து விட்டு நேராகத் துரைமனோகரனின் குவாட்டர்ஸ்ஸூக்குச் சென்றான். நாசரின் இதயமெங்கும் ஆனந்தம். அவனின் வாழ்வில் இன்னுமொரு உதயம் கிடைக்கப் போவதையிட்டு அவன் சோலையாகக் கிடந்தான், அந்தப்புதிய தென்றலின் வருகைக்காக.

“சேர்....மிஸிஸ்ஸ ரீச்சிங் ஹெஸ்பிட்டல்ல அட்மிட் பண்ணிருக்கன்... நாளைக்குத்தான் டேட்....” ●

“ரொம்ப சந்தோசமான செய்தி.... எல்லாம் கடவுள் ... அருளால் நல்லபடியாக முடியும்... என்னுடைய அட்வான்ஸ் வாழ்த்துக்கள்.....”

துரைமனோகரன் சேர் மிகவும் சந்தோசமாகவே தேன் தடவினார்.

“நாசர் ... இன்னுமொரு முக்கியமான விசயம்.... எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும்.... போகேக்க.... இங்க ஒருக்கால் வந்துட்டு போவீரோ.....?”

அடுத்த விடியலில் உறனீக்கா கிடைத்தாள். அவனின் இன்னொரு வாழ்க்கை, அவனின் இன்னொரு உதயம் அவனின் வானத்தில் எழுந்தது.

ரிக்கட் வெட்டினான்.

வேன் ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்தி துரைமனோகரன் சேரின் குவாட்டர்ஸ்ஸைக்குச் சென்றான். அங்கே அந்தப் புனிதமான உள்ளங்கள் அவர்களை வரவேற்றன. வணக்கம் தெரிவித்தன.

நான் நேசிக்கிற மனிசரில நீரும் ஒருத்தர். உந்த பேபி கொட் (தொட்டில்), நவீனனுக்காகப் பயன் படுத்தினதுகள்.... உம்முட பிள்ளை உதுல வளரணும் எண்டு நான் ஆசைப்படுறன்....

“சேர்....ர்....!”

அவன் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தான்.... அவரின் பெறுமதியான பேபி கொட்டில் உறனீக்கா வளர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

நாசரைப் பொருத்தவரையில் அந்த ‘பேபிகொட்’ அன்புச்சின்னம் மட்டுமல்ல; இன்னுமொரு வெண்புறா.

தங்கங்கள்

புனித றமழான் மாதம். இஸ்லாமிய இதயங்கள் எங்கும் பக்திப்பூக்கள். எவ்வளவுக்குக் கூடுதலான நன்மைகளைச் சம்பாதிக்க முடியுமோ அவ்வளவிற்குக் கூடுதலான நன்மைகளைச் சம்பாதிக்கும் மாதம்.

பசித்திருத்தல்,

குர்ஆன் ஓதல்,

தொழுதல்,

ஏழைகளுக்கு வாரி வழங்குதல்,

இப்படி நன்மைகள் நீண்டு செல்லும் மாதம். எண்ணம், சொல், செயல், மூன்றாலும் தீங்கு செய்யாத மாதம்.

அகதி முகாமுக்கு வந்து இரண்டு புனித மாதங்கள் மலர்ந்து கடந்தன. சவாஹிர் குர்ஆன் ஓதும் போதுமட்டும் உண்மையான நிம்மதி கிடைக்கிறது. அதனால் இதயம் சுத்தியோடு குர்ஆனை அவரின் இதயம் மேயும்.

“ஒங்களத்தான் — — — !”

அவரின் பாதி பெரோஸா குரல் வரைந்தாள். விழிகளை அவளில் எய்தார்.

“பளிஸ் ஹாஜியார் -- நெறையக் கொடுக்கிறாராமே -- ?”

நீங்களும் போயிட்டு வாங்களேன் --! ”

“ ----- ”

“ ----- ”

“என்ன பேசாம இருக்கிறீங்க --? ”

“இப்ப சரியான வருத்தமா இருக்கு -- -- அதோட மண்டையப் புழக்கிற வெயிலும் வேற -- -- நோம்பு துறந்த பெறகு போறன்.”

மேற்கொண்டு பெரோஸா பேசவில்லை. அந்த ஓலைக் குடிசைக்குள் பாயை விரித்துப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டார் சவாஹிர்.

இப்போது நாற்பத்தெட்டாவது வருடத்தில் சுவாசிக் கின்றார் சவாஹிர். முகவரி இல்லாத முகமாகிவிட்டதில் கோடி சோகம் இதயம் எங்கும் நிறைந்து கிடந்தது; உறைந்து கிடந்தது. கொஞ்சம் சூடேற்றி உருகவைத்தார் சவாஹிர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மரத்தில் மலர்ந்த பூக்களாகத்தான் சவாஹிரும் சச்சிதானந்தத்தின் குடும்பத்தினரும். இவ்வளவு பெரிய பிரிவு தீண்டும் என்று இரு குடும்பத்தினரும் நினைத்ததில்லை. உண்மையான உறவுக்குள் வெடிப்பு ஏற்படும் என்பது தெரியவில்லை. “ஐ- -யோ! அண்- - ணா- - எங்க போட்டு என்ன செய்வீங்- -களோ- - கடவு- - ளே நாங்கள் என்ன பாவம் செய்தவர்கள்--”

சச்சிதானந்தத்தின் மனைவி ஒப்பாரி வைத்தாள். சச்சிதானந்தம் இரத்தக் கண்ணீர் சிந்தினார்.

“ம்- -ம்- -இம்-ம்- -அண்ணா- -தங்கச்சி- -நீங்க - - கவலைப்படாதீங்க.... அவங்கள் போகச் சொன்னதற்கு....

நீங்கள் ஏன் கவலைப்படவேணும்— —என்று போகச் சொன்னார்களோ— —போய்த்தானே ஆகணும்— —எங்கட உயிரு இருக்கிற வரையிலும் நாங்கள் ஒங்கள ஒரு போதும் மறக்கமாட்டம்— —”

சவாஹிர் இதயத்தை வெளிப்படுத்தினார். அவர்களின் அன்பை உறுதிப்படுத்தினார். மதங்கள் வேறானாலும் முகங்களும் மனங்களும் ஒன்றுதான் என்பதை தெரியப்படுத்தினார்.

“மா-மி- -! மா- -மி- -நீங்கள் போயிடாதீங்கோ ... நாங்கள் போகவிடமாட்டம்... இல்லாட்டி ... நாங்களும் உங்களுக்கு கூட வெளிக்கிடுவினம்....”

சச்சிதானந்தத்தின் ஒரே ஒரு பெண்வாரிக தன் உயிரைப் பிரியும் வேதனையோடு வார்த்தைகளுக்குள் விழுந்து கிடந்தாள். சோகத்தினுள் அழுது உடைந்தாள்.

எடுக்க முடியுமானதை எடுத்தார்கள். முப்பது பவுன் தங்க நகைகள், இன்னும் விலையுள்ள நல்ல வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் சச்சிதானந்தத்திடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

“உதுவெல்லாம் வேணாம் நீங்களே... வெச்சிக்கொள்ளுங்கோ ... இத வெச்சித்தான் நீங்கள் ஏதாவது செய்யணுமில்லே...”

சச்சிதானந்தம் வேண்டாம் என்று மறுத்தார். அந்தக் கொடூரமான நகர சூழ்நிலையை வெறுத்தார்.

“அண்....ண...நக எல்லாம் கொண்டு போக உடமாட்டாங்கள். நீங்களே வெச்சிக் கொள்ளுங்க திரும்பவும் நாம சந்திச்சி இணைஞ்சி வாழக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை வந்தாப் பாப்பம்....”

“.....”

சவாஹிர் துன்பத்தின் எல்லையில் நின்று பேசினார். தன்னுடைய புதினைந்து வயது மகளையும் பத்துவயது மகளையும் இன்னும் சில உடுபிடவை சாமான்களையும் எடுத்துக் கொண்டு உயிரைப் பிறந்த மண்ணிலும் உணர்வுகளையும் உறவினையும் சச்சிதானந்தத்தின் குடும்பத்தின் மீதும் வைத்துவிட்டு வெறும் உடல்களாக கூடுகளாகப் பிரிந்தார்கள்.

சவாஹிருக்கு முத்தவன் கிடைத்தபோது பல சிரமங்களை அணிந்தான். அப்போது அந்தச் சிரமங்கள் அவனை சித்தரவதைப் படுத்தாமல் பாதுகாத்தது சச்சிதானந்தத்தின் மனைவிதான்.

தலைப்பிரசவம் என்பதனால் பெரோசா இன்னுமொரு நரகத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தாள். மயக்கம், வாந்தி, ப்ரெசர், பலஹுனம் --, இறுதியாகச் “சிசர்” செய்துதான் அவர்களின் இன்னுமொரு ஜீவன் வெளியே வந்தது.

“புள்ள ... இந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்கள்தான் தைரியமா இருக்க வேணும் ...”

“.....”

“பொன்மணியக்கா இருக்கும்போது பயப்புடத்தேவல்ல--” சவாஹிர் துணிவு வழங்கினார். தன் மனைவியின் நோவை நீக்க இனிப்பு வார்த்தை வழங்கினார். இரவுபகலாக பத்துநாட்கள் பொன்மணிதான் பெரோசாவுக்குத் துணை.

உறவும் உணர்வுகளும் கற்கண்டுபோல் இனித்தன. சச்சிதானந்தத்தின் வீட்டாருக்குப் பொங்கல் வந்தால் சவாஹிரின் வீடும் இதயமும் பொங்கும்.

தீபாவளி வந்தால் பட்டாசு வெடிக்கும். சித்திரப் புத்தாண்டு பிறந்தால் சர்க்கரையாக இதயங்கள் எல்லாம் இனிக்கும்.

நோன்புப் பெருநாள் வந்தால் சச்சிதானந்தத்தின் வீட்டாருக்கும் பெருநாள். உறஜ்ஜிப் பெருநாள் வந்தால் இரண்டு குடும்பங்களுக்கும் நெருக்கம் இன்னும் இறுக்கமாகும்.

“லுஉறருக்கு பாங்கு சொல்றாங்க...”

பெரோசா ஞாபகங்களைக் கத்திரிக்கவைத்தாள். சுகமான சுகைகளைத் துறந்து உலகத்தில் விழுந்தார். தலையும் இலேசாக வலித்தது. வெயிலும் பூமியை வென்று கொண்டிருந்தது, மென்று தின்று கொண்டிருந்தது.

எழுந்தார். வழுஊச் செய்தார். தொழுதார். “யா அல்லாஹ் .. இந்த நாட்டில் உண்மையான சமாதானத்தைத் தருவாயாக.! எல்லோரும் நல்லபடியாக வாழக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தருவாயாக.! எல்லோரும் சந்தோசமாக ஒற்றுமையாக வாழச் செய்வாயாக! போரும் போராட்டமும், பகையும் பீதியும் நீங்கி சாந்திசமாதானம் தேன்றச் செய்வாயாக! எங்கள் மண்ணில் நாங்கள் மீண்டும் சென்று எங்கள் உறவுகளோடு வாழச் செய்வாயாக.! எங்கிருந்தாலும் சச்சிதானந்தத்தின் குடும்பம் நலமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருக்கச் செய்வாயாக! ஆமீன்....! ஆமீன்.....! யாரப்பல் ஆலமீன்---” இதயத்தின் பாரத்தை இறைவனிடம் இறக்கி வைத்தார் சுவாஹிர்.

“அண்ணே !”

நீண்ட காலப் பழக்கமான அந்தக் குரல்கேட்டு சுவாஹிரும் பெரோசாவும் வெளியே வந்தார்கள்.

சச்சிதானந்தம், பொன்மணி, மகள் மூவரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவரால் அவரையே நம்பமுடியவில்லை. தன்னை ஒரு தரம் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டு அவர்களை அன்பால் அள்ளிக் கொண்டார்.

“நீங்கள் வெளியேறிய கையோடு நாங்களும் கனடாவுக்குக் கிளம்பிட்டம்... வந்து ஒரு மாசம் ... எப்படியோ தேடிக்கண்டு பிடிக்கிறத்துக்குப் பெரும் பாடாப் போட்டுது.”

“எப்படி சுகமா இருக்கிறீர்களா...?”

விசாரணை, குசலம் வார்த்தைகள் எல்லாம் அன்பு சுமந்திருந்தது. அந்தக் குடிசை யாழ்ப்பாணமாக மாறியிருந்தது.

“உங்களின் நகைகள் உதில இருக்கு. பேங்ல போட்டு வெச்சதனால தப்பியிருந்தது. கொழும்பில் வீடு எடுத்து வெச்சிருக்கிறம். அனக்ஸ்கம் இருக்கு. இனிமேல் நீங்கள் இங்கிட்டு சீவிக்கத் தேவையில்ல. நகயவெச்சி ஏதாவது செய்யலாமில்லே....?”

சச்சிதானந்தம் கூறியவைகள் தேனாக ஒலித்தன. அந்தக் குடிசைக்குள் ஒலித்த சிரிப்பொலி இன்னும் மனிதர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்பதை விளக்கியது.

ஒரு புல்லாங்குழல் புகைகிறது

வானமகள் தன் கார்முகில் வாயால் பூமிக்காதலனுக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தாள். செடிகொடி தாவரங்கள், குளிர் மகிழ்ச்சியில் ஆடிப்பாடிக் கொண்டிருந்தன. நாதனின் விழிகள் மழைத்துளிகளுக்குள் மொழி பேசியது. தென்றல் மீது குளிர் சவாரி செய்தது. ஜன்னல் பாதையினை தடை செய்தான் அவன். வானம் பூமிக்கு அடிக்கடி காதல் கடிதம் வரைவதுண்டு. மழைத்துளி எழுத்துக்களை பூமிக்காகிதம் வரவேற்பது இயற்கையின் காதலன். பூமி புன்னகை செய்யும்போது இருவிழிகள் திருப்தி விசாரிப்பதில்லை அவனுக்கு. தென்றல் விரல்களின் ஸ்பரிசத்திற்குள் வசந்தமாகவே மாறியிருக்கிறான். குயிலின் குரல்தாது அவனின் செவிப்புல்லாங்குழலை வாசிக்கும். நிலவு பூமியைப்பார்த்து ஒளிப்பூத் தூவும் போதும், தாரகைக் கூலித்தொழிலாளிகள் ஒளிவியர்வை சிந்தும்போதும் நாதனின் இதயம் இனிமையின் சினேகிதம் ஆகும். இத்தனைக்கும் அவன் கவிதையின் சாரதி. கவி வாகனத்தைச் செலுத்தும் கவிஞன். ஆனால் இந்த விடியலில் மழையின் மொழியையோ, தென்றலின் குளிர் அசைவினையோ அவனால் பருக முடியவில்லை.

இதயம் வியர்ப்பதை அவன் உணர்வு அறிவிக்கிறது. சோகம் அவனிடமே கதை சொல்கிறது. வாழ்க்கையினை வசந்தத்தினால் நெய்வதற்கு முயற்சித்தவன் தீயினால்

பின்னிவிட்டான். அவனின் கற்பனைகள் கதறி அழுதன. காலங்கூட ஏளனமாகத்தான் அவனைப் பார்த்தது. நாதனின் விழிகள் கவிதைக்குத் தீனியாக இப்போதிருக்கவில்லை. சோகம் சுகம் விசாரிக்கிறது. அது சுவாசிக்கும் சத்தமும் கேட்கிறது.

“இப்படியே யோசிக்கா ... ஒரு முடிவும் கிடைக்காது... நான் சொல்லுறபடி செய் மகன்!” நாதனை இந்த உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவள்தான் பேச்சு நிறத்தை காற்றுக்கு பூசினாள்.

“அம்..மா.. நான் .. என்ன தான் செய்ய?” சற்றுக் கடுமை முளைத்துக் கொள்ள அவனின் விழி ஒளிகள் அம்மாவை நோக்கின.

“அவளுக்கு உன்னோட வாழ முடியாட்டி நீ... இன்னொருத்திக்கு வாழ்க்கையைக் கொடு. இந்த உலகத்தில் பொம்புளைகளுக்கா பஞ்சம்? நீ ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதும் அப்புறம் நான் பார்த்துக்கிறேன்.”

அம்மாவின் முடிவு அவனிடம் அரங்கேற்றமானது. ஆனந்தம் அவனைக் கைதட்டி அழைக்கவில்லை. பதிலாக கவலையின் கைப்பிடிக்குள் சிக்கித் தவித்தான் நாதன்.

“அம்..மா... நீங்களே இப்படிச் சொன்னா எப்படி? ஆணா இருந்தாலும் அது பெண்ணா இருந்தாலும் திருமணம் ஒரு தரந்தான். இம்...! என்ன அவள் புரிஞ்சிக்கல்ல அதுக்குப்போய் அவசரப்படலாமா?”

அவன் தன் கொள்கைக் கொடியினை ஏற்றி வைத்தான் தாயிடம். அப்போது ஜன்னலின் இமைகளைக் காற்றின் விரல்கள் விலக்கி வைத்தன. யாரோ வந்திருப்பதை வீட்டு மின்சாரக் குருவி ஒலிப்படியே செய்தது. அவனின் பாதங்கள்

வாசலை நேசித்தன. தினகரன் பத்திரிகை விற்பனைக்காரனின் பாத மரங்கள் வேர்விட்டு நின்றன. பணமும் பத்திரிகைக்குச் சீதனமானது. பக்கங்களை விழி விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனின் உணர்ச்சிகள் அச்ச ஆடைக்குள் பக்குவமாகப் பூத்திருந்தன. 'கடைசிவாரிகள்' மகுடத்தினால் கவிதைப்பெண் அலங்கரிக்கப்பட்டு பார்த்திருந்தாள்.

“இந்த இதயம்

உன்

விதையினால் தான்

செய்யப்பட்டிருக்கிறது!

உன் மூச்சுக்களில்

நான் நெய்யப்பட்டிருக்கிறேன்!

உன்

புன்னகையில்தான்

நான் கண்ணயர்கிறேன்!

நித்திரை

நிரந்தரமாகிட முன்

என் நிஜமே வா!”

அவனின் குரல் கவிப்பூவைப் பறித்தது. விழிகள் கண்ணீரிற்குள் காணாமல் போய்விட்டன. சோக அடுப்பில் அவனின் இதயம் வெந்தது.

“திவ்யா... பார்த்திருப்பாள், என்னை புரிஞ்சி. வருவாளா...?”

அவன் அன்னியன் போல் அவனோடு பரிமாறி. கொண்டான். அப்போது சுவர்க்கயிற்றில் தொங்கு! புகைப்படம் நாதனை நோக்குகின்றது. திவ்யா-நாத

இருவரையும் சட்டம் இணைத்து வைத்த புகைப்படம். பூக்கள் சமுதாயம் இருவர் கழுத்திலும் மகாநாடு நடத்த புன்னகைத் தீர்மானம் நிறைவேறும் காட்சி. அது சாட்சி போல பார்த்திருந்தது. நாதனின் மனவண்டி கரைந்து போன காலங்களை ஏற்றி வந்து கொட்டியது.

நாதன் குடும்பச் செடியில் மூன்றாவதாக மலர்ந்தவன். தாய்க்கு பிள்ளைப் பேற்றுப்பாக்கியத்தின் இறுதிச் சந்தர்ப்பம். அவன் சகோதரிகள் வாசனையை நுகராதவன். அண்ணன்மார்களின் அன்பிற்குள் மூச்சுத்திணறினான். அவர்களின் வியர்வைச்செலவில் கல்வித்தேனை உண்டு ஆசிரியத்தொழிலின் புனிதத்தில் புஷ்பித்தான் அவன். தந்தையின் இறுதிச் சுவாசத்தின் போதுதான் நாதன் அறிமுகமானான். சகோதரர்கள் இருவரும் இல்லற கல்லறைக்குள் நுழைந்து விட்டனர். இறுதி எச்சம் நாதன் மட்டும் மிச்சம். அன்று திங்கள் தாலாட்டுப் பாடிக்கொண்டு மலர்ந்தது. கல்வி பூக்கும் சோலைக்குச் செல்ல நாதனின் அவசரம் விரைந்து கொண்டிருந்தது.

“மகன் இண்டைக்கு உண்ட இளைய அண்ணன் வாறதாகச் சொல்லியனுப்பிருக்கான். கொஞ்சம் நேரத்தோட வா...” தாயின் ஏவல் சேவலாகக் கூவியது.

“அப்படியா...? அண்ணியும் வாராங்களா?” விசாரணையைத் தொடர்ந்தான் நாதன்.

“பெரும்பாலும் ரண்டு பேருந்தான் வருவாங்களாக்கும்” தாயின் ஊகம் உத்தரவாதமடைய நாதன் பாதங்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். பத்து நிமிடங்கள் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டன. அவனின் மூச்சுக்கள் பாடசாலைக்குள் தவழும் காற்றோடு கவிதை வரைந்தது. வகுப்பறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவனின் அறிவு நீர் அருவியானது.

மாணவப் பூக்கள் மகிழ்ச்சியின் வெளிச்சத்தில் அறிவை உழுது கொண்டார்கள். ஓய்வுவேளை அவனுக்காகப் பாய்விரித்தது. ஆசிரிய ஓய்வறைக்குள் அவனின் சிந்தனைகள் மின்னல் வேகத்தைப் பின்னால் வரச்செய்தது. தாளில் எழுத்துக்கள் விதைக்கப்பட்டன. தனிமை கவித்துவத்தை காணிக்கையளித்தது. முப்பது நிமிடங்கள் காத்திருந்து கழித்திருக்கும் கவிதை முத்து அவனைப் பார்த்து வியந்தது.

“என்ன நாதன்...? கவிதை போலிருக்கு.. கென் ஐ சீ” அனுமதி மனுச் செய்தான் சுந்தரசீலன்.

“வாசகர்களுக்காகத்தானே எழுதுறன்...யூ கென் சீ சுந்தர்.”

முதல் வாசகன் ஆசீர்வாதத்திற்காக அந்தக் கவிதை திறந்து கிடந்தது. “மாணவப் பூக்கள்” தலைப்பு கவிதைக்குத் தலைமை தாங்கியது.

“உங்கள்

பாதங்களும்

புதுமையைத் தேடுகின்றன!

எல்லாம்

புதுமை வரங்களால்

அழைக்கின்றன.

உங்கள் வானத்தில்

நாங்கள் நிலாக்கள் தான்

அறிவு வெளிச்சத்தில்

அறியாமை ஒதுங்கிக்கொள்கிறது

சோகம்

கைது செய்வதில்லை!

சுகத்தின் வாரிசுகள்

ஓ மாணவப் பூக்கள்!”

“வெரி...குட்...வெரி..குட்!”

பாராட்டு நீராட்டினான் சுந்தரசீலன்.

“தங்ஸ் சுந்தர்... எனக்குப்.... பாடம் இருக்கு வாறன்...” நன்றிப் பூத்துவினான் நாதன். வகுப்பறையில் புனிதப் பூக்களைச் சலவை செய்யும் வேலை. அந்தப் புனித வேலையில் ஆனந்த ராகம் பாடுவான் நாதன். வெள்ளை உள்ளமென்ற நதியில் படகோட்டி விளையாடுவான் அவன். மணி ஒன்று கண்ணடித்தது.

“ஓ அம்மா இண்டைக்கு நேரத்தோடு வரச் சொன்னார்களே” ஞாபகப்பாடல் மனதில் ஒலித்தது. குறுகிய நேர விடுமுறை அனுமதி அவனை வழியனுப்பி வைத்தது.

வீட்டுக்குள் அவனின் பாதங்கள் பாட்டுப் பாடின.

“நாதனும் வந்திட்டான். வாங்க எல்லோரும் சாப்பிடலாம்.” அம்மாவின் அழைப்பு மணி ஒலித்தது. அண்ணன், அண்ணி வார்த்தைகளின் வார்ப்பில் பூத்து நின்றார்கள். சந்தோஷம் சங்கீதம் பாட வயிறுகள் நிறைந்து கொண்டிருந்தன.

“அண்ணா ஏன் பாபுவைக் கூட்டிக்கரல்ல?” அண்ணனின் வாரிசைப் பற்றி விசாரணை நடத்தினான்.

“ஆயாக்கிட்ட விட்டுட்டு வந்திருக்கிறம். இண்டைக்கே ஏழு மணி பஸ்ஸில போகணும்”

அண்ணன் அவசர ராகமிசைத்தான்.

“தம்பி, உனக்கொரு கல்யாணம் பேசி வந்திருக்கு. நல்ல இடம். நல்லவங்க கௌரவமான குடும்பம். தூர இடத்துச் சொந்தமும் கூட. உண்ட சம்மதந்தான் தேவை. யோசிச்சி நல்ல ஒரு முடிவச் சொல்லு!”

வந்த நோக்கம் வழுக்கி விழுந்தது. அந்தரங்க அதிர்ச்சி நாதனின் உடம்பெல்லாம் படமெடுத்தாடியது. புதிய சோகம் திரை விலக்கிப்பார்த்தது. திருமணம் ஒரு சிறை. அந்தச் சிறையின் கறைகளுக்குள் புதைந்து கொள்ள அவசரம் காட்டவில்லை அவன். ஒரு பறவையைப்போல ஒரு பூவைப் போல வாழ்க்கைச் சீலையினை நெய்ய முனைபவன் நாதன்.

“என்ன பேசாம இருக்காய். அண்ணன் சொன்னா அதில குறையிருக்குமா?”

அம்மாவின் பக்கவாத்தியம் துக்கத்தின் பக்கத்தில் இருந்து அழைப்பு வந்தது.

“இப்ப என்ன அவசரம்?” சமாளிப்பு புகைந்தது. “வயது இருபத்தேழாகுது”.

தேவையின் அவசரத்தை வயது வரவேற்க அம்மாவின் வார்த்தைகள் வழிந்தன.

“யாரையாவது...நீ!”

அண்ணாவின் மனமலர் சந்தேக வாசனையை வீசியது.

“எனக்கு ரு வீக்ஸ் டைம் தாங்க. யோசிச்சிச் சொல்லுறன்” தற்காலிக முடிவுக் கடிதம் வரைந்தான். அதனால் அந்தச் சிக்கலின் விக்கலில் இருந்து தப்பிக் கொண்டான்.

அன்றே அவர்களைப் பயணம் அழைத்துக்கொண்டது. ஊரின் உறவுக்குள் நுழைந்து கொள்ளச் சென்று விட்டார்கள்.

இனிமையின் அந்தப்புரத்தை சொந்தங் கொண்டவன். தொழில் தோழியோடு வாழ்த்தி வாழ்ந்தவன், நண்பர்களின் அன்புக்குள் ஆனந்தம் கண்டவன் இப்போது ஒரு கைதியின் டயாரியைப்போல அழுகிறான். இருள் ஒன்று அவனுக்காக காத்திருப்பது போல உணர்வு நிரூபிக்கிறது. கற்பனை மேடையில் நடிக்கும் கலைஞன் அவன். மொழிச்சோலையில் சொற்பூக்களைப் பறித்துக்கோர்க்கும் கவிஞன் தான் என்றாலும் காதலின் ஓரத்தில்கூட நாதன் நின்றதில்லை. காதல் ஒரு வேதனை என்பது நாதனின் வாக்கியம். சாதல் புத்தகத்தில் காதல் முதல் அத்தியாயம் என்பது அவனது வாதம். சோதனைகள் அணிதிரளும் மயான வெளி காதல். இதுதான் நாதனின் மொழி. அதனால் காதலுக்குக் கைகூப்பி

வணக்கம் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. பெண்ணின் முகத்தில் மலரைப் பார்த்தவன், அவளின் கூந்தலில் இருள் ஊஞ்சலைக் கண்டவன், உடல் நெளியைக் கடலைகளில் நெளியும் படகாகக் கற்பனை செய்தவன் பெண்களை தூரத்தில் இருந்தே கலைக்கண்களால் அளந்தான். பெண்ணின் உறவுச் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றவனாகவே உலாவந்தான் நாதன்.

இப்படிப்பட்டவனுக்கு திருமணச்சொல்லே நறுமணமாக இல்லை. இரவுகள் உறக்கத்தின் சினேகிதனாக இல்லை. ஒரு பயம் அவனை முத்தமிடுவது போல, ஒரு துயரம் அவனுக்குள்ளேயே சத்தமிடுவது போல உணர்ந்தான்.

சூரியன் தன் வேலையில் இருந்து தவறவில்லை. நாதன் இன்னமும் முடிவைக் கைப் பிடிக்கவில்லை. ஆசிரியர் ஓய்வறையில் சோகத்தை வேதமாக்கி ஒதிக்கொண்டிருந்தான்.

“நாதன்...உன்னத்தான் தேடிவாறன். அவசரமா ஒரு கவிதை வேணும் எழுதித்தர முடியுமா?”

சுந்தர சீலன் தேவைத் தோகை விரித்தான்.

“சுந்தர் ... ஐயம் வெரிசொறி.. எனக்கு இப்ப மூட் இல்ல. நான் ஒரு சிக்கல்ல மாட்டிருக்கேண்டா” நாதனின் வார்த்தைகளே வேர்த்துப்போயின.

“இப் யூ லைக் யூ கேன் டெல்...” சுந்தரசீலனின் வார்த்தைகள் ஆங்கில ஈரத்தில் நனைந்து ஒலித்தன.

“எனக்கு திருமணம் பேசிவந்திருக்கு. அண்ணன்தான் பேசியிருக்கார்... என்கெண்டால் இப்ப விருப்பமில்ல. என்ன செய்யுற என்டே தெரியல்ல. வேண்டாமெண்டால் அம்மா, அண்ணன் ரண்டுபேரும் சொக் ஆயிடுவாங்க... அதான்... யோசிச்சி” இதயத்தைத் திறந்து வைத்தான்.

“டோன்ற் வொரி.. எப்ப இருந்தாலும் மெரி பண்ணிக்கத்தானே வேணும். ஆரம்பத்திலே பயமாத்தான் இருக்கும், போகப் போகச் சரியாகிடும். நீ ஒரு கவிஞன். வெரி பியூடிபுலாக லைப் இருக்கும்.”

சுந்தரசீலன் திருமணச் சோலைக்குள் நுழைந்தவன் தன் அனுபவ ஆராதனையை வழங்கிப் பூத்தாவினான்.

“எப்ப இருந்தாலும் திருமணம் செய்யத்தானே வேண்டும். பியூட்டிபுலாக இருக்கும்.”

இந்த வார்த்தைகள் நாதனின் இதயத்தில் வேர்விட்டுத் துளிர்த்தன. சம்மதத்தில் சஞ்சரிப்பதை விட வேறு வழிகள் மூடித்தான் கிடந்தன. அந்தப் புதிய அனுபவத்தின் போதைக்குள் பாதைபோட அவனின் மனம் கட்டளையிட்டது.

பாடசாலை கலைந்ததும் சோகம் அவனின் தேகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டது. குழப்பநிலை அவனின் அழைப்பை விட்டு அகன்றது.

“அம்மா எனக்குச் சம்மதம்... இப்பவே அண்ணன் ஊட்டுக்குப் புறப்படுங்க....”

அன்னை தேன்கிண்ணத்துள் இன்பம் கண்டாள்.

அண்ணனின் வீட்டில் சுவாசம் சுகமானது.

“பெண்ணை நான் பார்க்கணும்” நாதனின் வேண்டுகோள் வெட்கத்தோடு வெளியில் வந்தது. அடுத்த சூரியனின் விழிப்பில் அந்த மலரை நாதனின் விழிகள் முதன்முதலாக வாசித்தன. முதற்பார்வையிலே அவனது கவிதையினை இனங்கண்டு கொண்டான். ஓராயிரம் கவிதைகள் சேர்ந்து அவளை வாழ்த்தும். அவளின் எழிலில் அவனின் கற்பனைகள் தலை நிமிர்ந்து நின்றன. நட்சத்திரங்கள் கூட அற்புதமாக

எட்டிப்பார்க்கும். நிலவு அவளைக்கண்டு பொறாமை
கொண்டு கருமேகத்திரையை இழுத்து முகத்தை
மூடிக்கொள்ளும். எழில் நதியொன்று நாதனின் கடலில்
சங்கமிக்க பூத்திருந்தது.

“என்ன பொண்ணு புடிச்சிருக்கா?”

தேவதையை யாராவது தேவையில்லை என்பாரா?
அவனின் மனம் ஆமோதிப்பு மரியாதை செய்தது. தும்மல்
அவசரத்தில் தூது கொண்டு சென்றது.

திருமணத்தைக்கண்டு அந்த நாளே சிரித்துக்கொண்டு
வாழ்த்தியது. ஒரு வீணைக்கு நிரந்தர சொந்தக்காரனாக
ஆனான் நாதன். தான் சொற்களை ஆளும் அரசன் என்றும்,
மொழியின் பாதுகாவலன் என்றும் மனைவித்தேனிடம்
அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். அவளின் அழகுக்கு வணக்கம்
தெரிவிக்க முதற்கவிதை ஒன்றை அவனின் பேனா ஈன்றது.
அதை அவளிடம் அரங்கேற்றிக் காட்டினான்.

“சங்கீதத்திற்குப் பிறந்தவளே!

உன்நாமம் கேட்டு,

இந்தப் பூமி கீதம் பாடுகிறது,

மௌனம் கூட

சப்தம் போடுகிறது

உன்னைப் பார்த்து,

சந்தோஷம்

உன் ஆசீர்வாதத்துடன்தான் உருவாகிறது.

இந்தக் கவிஞனின் கண்ணகியே!

உன்வார்த்தை அமுதங்களில்

நான் சுவனத்தைக் கண்டெடுக்க காத்திருக்கிறேன்.”

“சே...! இதெல்லாம் எனக்குப் புடிக்காது. கவிதையும் கத்தரிக்காயும்! உங்களுக்கு வேறவேல இல்லையா?”

வீணை சுகராகம் இசைக்கும் என்றுதான் எண்ணினான். ஆனால் விசம் பாய்ச்சுவதை அறிந்ததும் நாதனின் இதயம் துண்டு துண்டானது. அழகின் ஓரத்தில் இருள் உட்கார்ந்து இருப்பதைக்கண்டு உடைந்தான். முதல்பாதம் எடுத்து வைக்கும் போதே முள் குத்தியதனால் மூர்ச்சையானவன் போலானான் அவன்.

அவளின் பார்வைக்கு நாதனின் கவிதைப்பூக்கள் வாசம் வீசுவதில்லை. கவிதரிசனத்தடையை அவள் விழிகள் அமுல்படுத்தியிருந்தன. இரண்டு துருவங்கள் ஒன்றானதன் விளைவு. பேச்சும், மௌனமும் நேசம் பூண்டதால் விதி வேறுபாதை ஒன்றை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு வருடப் புஷ்பம் முரண்பாடுகளால் அவதிப்பட்டு அழிந்து போனது. ஆனால் அவளின் சொற்களின் முட்கள் காயங்களை அங்கீகரித்தது அதிகரித்தன. கோபப் புயலை பொறுமைத் தடையினால் தணித்தான் நாதன். அன்றைய நாள் திட்டம் போட்டே விடிந்திருக்கிறது போலும். வெளியில் நிம்மதி கொஞ்சம் வாங்கச் சென்றவன் சூரியன் உச்சியில் ஆட்சி செய்யும் வேளையில் வீட்டுக்குள் தன் மூச்சுக்களை செலவு செய்தான் நாதன். பசி பின்னணி இசைத்தது. சோர்வு அவனை இரக்கத்துடன் பார்த்தது.

“திவ்வி ... சாப்பாடு ரெடியா?”

“சமைக்கல்ல... கடையில் சாப்பிட்டிட்டு வாங்க”. திவ்யா ஆனந்தப் பதிலில் சமர்ப்பணச்சவாரி செய்தாள்.

“ஏன் சமைக்கல்ல...?” காரணக் கதவைத் திறக்க முயன்றான்.

“சமைக்கல்லண்டா சமைக்கல்ல.”

அடக்கமில்லாத பாம்பு படமெடுத்தாடி அவனின் இதயத்தைக் கொத்தியது. அவன் பொறுமையைத் தூரத் துரத்தினான். கோபம் சாபம் இட்டுச் சஞ்சரித்தது. திவ்யாவின் கன்னம் நாதனின் கைகளின் பலத்துக்குள் சரணடைந்தது.

“இனி உன்னோடு வாழ முடியாது நான் போறன்.” இறுதி வார்த்தைகளை உமிழ்ந்து விட்டு அவனின் தாய் வீட்டில் தனித்து விட்டாள்.

“அம்...மா...! அண்ணனின் குரல் காதில் எழுதியது, சோக வாழ்க்கையின் அத்தியாயங்களைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்த நாதன் சுய நினைவை மீட்டெடுத்தான்.

“நாதன்...! இண்டைக்குத் தினகரனில் வந்த உண்ட கவிதையைப் பார்த்தன். உண்ட வேதனை எனக்குப் புரியுது. இம்...! என்ன செய்ய விதியை யாரலதான் மாற்ற முடியும்.”

அண்ணனின் அனுதாபப் பிரேரணை நிறைவேற்றியது.

திவ்யாவை அவன் விழிகள் தொழுது எட்டுமாதப் பூக்கள் ஏக்கத்தோடு மலர்ந்து இறந்த காலமாகி விட்டன. நாதனின் மனம் பூவிதழ்களால் செய்யப்பட்டதால் சோகத்தினால் கருகிப் போய்விட்டது.

“தம்பி நான் எவ்வளவோ பேசிப்பார்த்தன். திவ்விக்கு உன்னோடு சேர்ந்து வாழ விருப்பமில்லைதான் ஆனா... குழப்பமான நிலையில் தான் இருக்குது. நல்லா மெலிஞ்சி போயிட்டது.” அண்ணனின் வார்த்தைகள் வேதனைக் கோர்வைகளாக அவனின் இதயத்தில் விழுந்தன.

“இன்னொரு வாழ்க்கையைத் தேடுறதுதான் வேதனையைத் தீர்க்க ஒரே வழி. உனக்கு புடிச்ச ஒரு பொண்ணைப் பார்த்துச் சொல்ல..” அண்ணனின் தீர்மானச் சைகையின் அர்த்தங்களால் தீக்குள்ளிருந்து நெளிவது போல நெளிந்தான் நாதன்.

“நானும் அதத்தான் சொல்றன்..” அம்மாவும் ஆதரவுக் கருத்தைத் திறந்து வைத்தாள்.

“இஞ்சப்பாருங்க .. ஒருத்திய குடியிருத்திய இதயத்துல இன்னொருத்தியை என்னால வெக்க முடியாது. அப்படி வெச்சா அது இதயமுமில்ல வெறும் கல்லு. திவ்வி எப்படிப்பட்டவளாக. இருந்தாலும் பராவயில்ல. அவள் தான் என் மனைவி. அவளுக்காகத்தான் நான் காத்திருக்கிறன். அவள் திருந்தி வருவாள் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு.”

மனிதப்புனிதன் தன் ஆத்மாவின் அந்தரங்கங்களைப் பார்வைக்கு வைப்பது போல தன் நம்பிக்கையினை முன்வைத்தான். அப்போது ஒரு காகிதம் சிறகு முளைத்துப் பறந்து வந்து அண்ணனின் கரங்களுக்குள் கௌரவமடைந்தது.

“என்,

சோலையில் பூத்த சொற்களினால்,

நீ

காயப்பட்டுப் போனாய்

மனைவி மகுடத்தில்,

ஒரு

நிலாவுக்குத்தான்

நான்,

உரிமை வழங்கியிருக்கிறேன்

தேய்ந்தாலும் வளர்ந்தாலும்

வானம்

ஒரு நிலவைத்தான்
திருமணம் செய்து கொள்கிறது,
நீ

என் மூச்சு

என் பேச்சு உனக்காக

என்,

ஆயுள் காத்திருக்கும்.”

நாதனின் ஆத்ம வரிகளை அண்ணனின் விழிகள்
தொழுது அழுதன. அப்பொழுது வீட்டின் சைகைக்குயில்
கூவியது. வெளியே ஒரு நிலவு நின்று கொண்டிருந்தது.
நாதனின் எதிர்பார்ப்பு பூத்து நின்றது. திவ்வியா அமைதியைச்
சுமந்து கொண்டிருந்தாள்.

நாதன், அண்ணன், அம்மா மூன்று இதயங்களும் சுழன்று
திவ்வியாவின் கையைப் பிடித்து வரவேற்புக் கீதம் பாடின. அந்த
நிலவு இனி வானத்தை விட்டுச் செல்லாது.

ராநு! நீ எங்கே?

சூரியன் கிழக்குத் தாளில் கடிதம் வரைந்து
கொண்டிருந்தது.

சின்னச் சின்ன ஒளித் துளிகள். பூமியைப் புன்னகை புரிய
வைக்கும் காலை நேரம். ரகு நித்திரைச் சிறையிலிருந்து
மீண்டான். அவசரம் அவனுக்கு ஆணையிட்டது.

காலை வேலைகளை முடித்தான்.

“அம்மா நான் போயிட்டு வாரன்.”

அவனின் பாதங்கள் பஸ் தரிப்பு நிலையத்தை நோக்கி
நடந்தன.

“மாவனல்ல..... மாவனல்ல...”

ஊர்கள் ஏலம் விடப்பட்டன.

அந்த பஸ்ஸில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

எழுத்துக் கோர்வைகள் நிரப்பப்பட்ட வைரமுத்துவின்
“இதனால் சகல மாணவர்களுக்கும்” புத்தகத்தின் அட்டை
இமைகளை விலக்கி அதில் தன் விழிகளை விதைத்தான்.

பஸ் நான்கு பாதங்கள் கொண்டு பாதையை விழுங்கிக்
கொண்டிருந்தது.

புத்தகத்தின் எழுத்துக்களுக்குள் அவனால் இறங்க
முடியவில்லை.

மன தேசமங்கும் நட்சத்திரங்கள். அந்த நட்சத்திரங்களின் ஒளியிலே அவளின் பெயர் வாசிக்கப்பட்டது. நட்சத்திரத்தில் வசிக்கும் அந்த வசீகரத்தின் வண்ணம் ரகுவின் மேனியெங்கும்! அவள் அவனுக்கு மனப்பாடம். அவனின் மௌனத்திற்குள் அவள் நாதசுரம் இசைக்கின்றாள். “உங்களுக்காக எதையும் செய்வன். நீங்க இல்லாம என்னால வாழ முடியாது... என்ன நம்புங்க ரகு... நம்புங்க” இந்த வார்த்தைகளின் ஈரம் அவனின் மனதைத் துண்டு துண்டாக்கின.

அந்த நினைவுக் குளிரில் ஆவியானான் அவன்.

அந்த புத்தகத்திற்குள் இரகசியமாக வைத்திருந்த கவிதையை ஒரு தரம் அருந்த வேண்டும் போல் ஒரு தவிப்பு.

ஒரு மணப் பெண்ணைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தான்.

“உன்

புனித காதல்

என் இதயத்தை

பூந்தோட்டமாக

மாற்றிவிட்டது!

உன்னால்

எனக்குள் நான்

இரகசியம் பேசுகின்றேன்!

என்னில் மலர்ந்துள்ள

இந்தப் பூ

என்றும்

மரணிப்பதில்லை!

உனக்காக

நானே

தாஜ்மஹால் மாறியுள்ளேன்!”

அவனின் இதயத்தில் வடிந்த தேன்.

அவளுக்காக எழுத்துக்களால் பேசுகின்றான் அவன்.

எழுத்துக்களுக்கும் வாய்முளைத்திருப்பதைக் கண்டான்.

அவனுடைய சுவாசத்தின் சத்தத்தை முத்துக்களால் அலங்கரித்துள்ளான்.

கடிதத்தை மீண்டும் அந்தப் புத்தகம் பத்திரப் படுத்தியது.

மாவனெல்லையும் குளிர்பூசி வரவேற்றது.

நேரம் எட்டுக்குள் விழுந்திருந்தது. பஸ்ஸை விட்டு விலகி அவனின் பாதங்கள் தூரத்தைச் சுருக்கின. அவன் வேலை செய்யும் அந்தப் பிரதேச செயலகம் நெருங்க நெருங்க இருதயம் கூவத் தொடங்கியது. கண்களை வெளிச்சத்தினால் கழுவினான் ரகு. அது குயிலின் சத்தமா? சந்தேகத்தின் சின்னமா?

அவனால் அறிவில் ஏறமுடியவில்லை.

காரியாலயத்திற்குள் நுழைந்தான். பல “குட் மோனிங்குகள்” காற்றோடு கைகுலுக்கின. அவனும் புன்னகையோடு “குட்மோனிங் பரிசு” கொடுத்தான்.

எத்தனை காலை வந்தனங்கள் அவனைச் சந்தித்த போதிலும் ரகுவைத் தென்றல் தழுவவில்லை.

அவனின் விழிகள் ஒரே ஒரு மொழிக்காக வழி பார்த்தது.

“ராநு....ராநு....”

அவனின் இதயம் உச்சரித்தது.

விழிகளை மேயவிட்டான்.

அந்த வசந்தம் இன்னும் வரவில்லை. நேரம் அவனுக்குப் பாரத்தைக் கொடுத்தது. அவனின் பார்வைக்கு ஒளியில்லை. அந்த ஒளி விழா வரவில்லை.

அந்த தரிசனத்தில் தான் ரகுவின் இயக்கமே இயங்கும்.

அப்பொழுது தான் மாலதி அவனின் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“சேர்”

“இம்....! என்ன?”

அவளின் முகத்தில் புதுப் பொலிவு பூத்திருந்தது.

மாலதி சேலை கட்டும் அழகே தனி. மொத்தத்தில் அவளொரு சேலைச் சோலை. அவளின் மொட்டு விரல்களில் அழைப்பிதழ். அவளின் அந்த ஆனந்தத்தை ரகுவிடம் கொடுத்தாள்.

“சே....ர் திருமணத்திற்குக் கட்டாயம் வரணும்.”

ஒரு போலிப் புன்னகை மலர்ந்து மறைந்தது ரகுவிடம்.

அழைப்பிதழின் ஜன்னலை விலக்கினான். எழுத்துத் தென்றலை விழிகளினால் ஸ்பரிசித்தான்.

“கட்டாயம் வாரன்.”

மாலதி நமுவ முயன்றாள்.

“மாலதி இன்றைக்கு ராநு வரவில்லையா?”

அவனின் பொறுமைக்குத் தூக்கம் வரவில்லை கேட்டு விட்டான். அவனின் வார்த்தைகளில் சோகம் வியர்த்து நின்றது.

“ஐயம் சொறி சேர்! ராநு நேற்று லீவு லெட்டர் தந்திட்டுப் போனாள். இப்ப எடுத்திட்டு வாரன்.”

மாலதி ஒரு மயக்கத்தை அவனின் மனதிற்குக் கொடுத்து நகர்ந்தாள்.

“சே....ராநு என்னிடம் சொல்லவில்லையே?”

மனக்கடலில் அலைகள் எழுந்து விழுந்தன.

அந்தக் கவிதையினை மீண்டும் அவன் மேய்ந்தான்.

அமைதி அவனிடமிருந்து ஒதுங்குவது போலப்பிரமை.

அந்த புடவைகட்டிய பெளர்ணமி வரவில்லை.

ரகு இப்போது அமாவாசை.

நிலவின் ஒளி இல்லாமல் தவித்தான்.

ஏதோ எழுத வேண்டும். வேதனையை எழுத்துக்களில் சேமிக்க வேண்டும்.

அவனின் இதயம் துடித்து வலித்தது.

“ஒரு இரவு
நீண்டு கிடக்கிறது!

ஒரு பூமி
மழைக்காக
ஏங்கித் தவிக்கிறது!

நான்
தென்றல் பிரவேசிக்காத
சோலை!

நட்சத்திரங்கள்

திருட்டுப் போன
வான வெளி!

உன்

தரிசனத்தில் தான்

என்

ஆத்மா வாழ்கிறது!”

உயிரின் சாறு பிழிந்து, குருதி கலந்து காகிதத்தைக்
கைப்பற்றியது. கலங்கிய மனதில் பால் கசிந்தது. நிம்மதி
கொஞ்சம் அவனைக் கொஞ்சிக் கெஞ்சி அனுமதி கேட்டது.

“உங்கள் என்னால மறக்க முடியாது. நீங்க வெறுத்தாலும்
நான் உங்கள் மறக்க மாட்டன்.”

அவளின் வார்த்தைகள் ரகுவின் இதயத்திலிருந்து
வடிந்தன.

“ராநு!”

அந்த உச்சரிப்பில் அவனக்குச் சக்தி கிடைக்கிறது.

ஒரு கவிதையை உயிருடன் சந்தித்தவன் அவன்.

அவளின் உதட்டில் வழியும் தமிழுக்குள் அர்த்தங்கள்
சப்தம் போடும்.

நீண்ட கூந்தல் அது இருள் ஊஞ்சல் தான்.

விழிகளோ கடிதம் எழுதும்.

மலர்கள் அழைப்பிதழ் கொடுத்து வண்டுகளை
அழைப்பதில்லை!

ஆனால்!

ராநுவின் விழிகள் அழைப்பிதழ் அனுப்பி இழுக்கும்.

அவளின் மேனி பார்த்துத்தான் பசுமை நாகரிகம் அடைந்தது போலும்.

அவனுக்குள் அவள் இறங்கியது இதற்காகவல்ல.

அறிவு மலராகப் புஷ்பித்து ஆற்றல் வாசம் வீசினாள் ராநு.

அவளின் பணிவுப் பணியில் மனம் ஜில்வென்று இருக்கும்.

இதனால் தான் அவனுக்குள் அவளால் நுழைய முடிந்தது.

அவள் விழியாள் அடிப்பாள்.

அன்பை மொழியால் வடிப்பாள்.

அந்த இறந்தகால எச்சங்கள் ரகுவின் மச்சங்கள் தான்.

மேற்கு சூரியனைத் திருமணம் செய்யும் அந்தி நேரம்.

காரியாலயத்திலிருந்து ஊழியர்கள் கூடுகளுக்குச் சென்று விட்டார்கள்.

ராநு மட்டும் ஏதோ ஒன்றை டைப் செய்து கொண்டிருக்கும் சத்தம் ரகுவின் காதுகளுக்குத் தூது வந்தது.

அவன் கையெழுத்திட வேண்டிய காகிதங்களில் அவனின் பேனா கிறுக்கி முற்றுப் பெற்றது.

அந்தச் சோலையின் அறைக்குள் தென்றலாக நுழைந்தான். உளத்திற்குள் இத்தனை நாளாக ஒரு வீணையின் இனிய கானம்.

அரங்கேறும் சந்தர்ப்பம் திறந்தே கிடந்தது.

“என்ன ராநு அவசரமான கடிதமாக்கும்.”

எழுந்து நின்றாள் அந்த மின்னல்!

அவளின் வார்த்தைப் பூக்கள் உதிரவில்லை.

அவன் விழிகளால் ராநுவை வாசித்தான்.

வெட்கம் அவளை வலைக்குள் வீழ்த்தியது.

“இரு.”

அவள் ஆசனத்தில் மீண்டும் அமர்ந்தாள்.

அவளின் பிஞ்சு விரல்கள் விளையாடின.

ராநுவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனின் கண்களில் மின்னலடிப்பது வழக்கம். ராநுவின் மௌனம் கூட சங்கீதம் பாடும்.

தனிமைக்குள் தவழும் வேளைகளில் அவள் அவனிடம் பூத்திருப்பாள்.

ரகுவிற்குள் ராநு.

அவனுக்குத் தெரியாமலேயே அவனுக்குள் அவள் ஓவியம் வரைந்து விட்டாள்.

“ராநு...! உனக்கிட்ட ஒன்று கேட்பன் மறுக்க மாட்டியே?”

வார்த்தைகள் வேர்த்தன.

அவள் மௌனத்திலே கிடந்தாள்.

ரகு பயத்தில் மிதந்தான்.

“ராநு!”

“இம்...ம்”

இருளைத் துளைத்து ஒரு வெளிச்சம் உயிர் பெற்றது போலிருந்தது.

“ஐ லவ் யூ ... ராநு!”

ரகுவின் விருப்பம் அவளில் அரங்கேறியது.

அவன் துணியைத் துணையாக்கிச் சொன்னான்.

“ஐ வில் மீட் டுமாரோ”

ரகு நகர்ந்து விட்டான்.

மனதில் ஒரு மின்னல்.

அந்த மின்னலின் பின்னாடி அவனின் நினைவுகள் பாடிக் கொண்டிருந்தன. அந்த இரவு ரகுவைச் சிநேகம் கொள்ளவில்லை.

விழிகளை விலக்கி வைத்தே சிகரட்டுகளை முத்தமிட்டான்.

புகையோடு பேசினான். அவனும் புகைந்து கொண்டே கிடந்தான்.

“ராநு!”

அவன் அந்த நாமத்தைச் செதுக்கி விட்டான்.

உச்சரிக்கும் போதே வாயில் இனிப்புக் கசிகிறதே!

இலேசான சோகம் மனதை ஆக்கிரமித்தது.

“எனக்கு விருப்பமில்லை... ஐயம் வெரி சொறி”. இந்த வார்த்தைகளை மொழியிலிருந்தே அகற்ற வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

ஏன்?

ராநு அப்படி அடித்து விட்டால்.....?

வேதனை அவனை விசாரித்தது.

“ஃ ... ராநு அப்படிச் சொல்லமாட்டான்.”

தனக்குள் போதனை பூச்சொரிந்தது.

உறக்கம் இரக்கப்படவில்லை. அவளின் நெருக்கம் மனதைப் பனியினால் நெய்தது. ராநுவின் நினைவைக் கொய்வதிலேயே அந்த இரவு தேய்ந்து செல்லக் காத்திருந்தது.

விழியின் இமை இதழ்களை மூடினான். சுமையின் கதவுகள் திறந்தே கிடந்தன. நினைவுகள் விழித்திருந்தன.

அந்த நினைவுகள் அவளைத் தேடி வழிந்தோடின.

படுத்தான்.

ரோஜாப் பஞ்சனை அவனுக்கு வஞ்சகம் செய்தது.

எழுந்தான்.

மனம் தீக்குள் வீசப்பட்டது போலிருந்தது.

நடந்தான்.....

பாதங்களுக்கே விளங்கவில்லை. அவனின் பாதங்கள் அவனையே விளங்கிக் கொள்ளவில்லை.

சிகரட் சுவாசம் செய்தான்.

யோசனைக்குள் யோகாசனம் செய்தான்.

ஒரு கவிதை அவனை விகவாசம் கொண்டது. மனதின் வலிக்கு ஒரு முகவரி கிடைத்தது.

இதயம் கூட குழந்தை பெறுகின்றதே! பேனாவினால் காகிதத்தை உழுதான். அந்த எழுத்துகளைத் தொழுதான் ரகு.

“ராநு.....!”

உன்

வாழ்க்கை நிழலில்

காதல் ஓவியம் எழுத

நான்

பூத்திருக்கிறேன்!

என் ஆசனம்

மலர்களால்

நெய்யப்பட்டிருக்கிறது

உனக்காக!

என்

நினைவுகள் கூட

கவிதைகளால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது!!”

கவிதையில் கற்பனையைக் கலந்து விட்டான். அந்த இரவு நீளமாகவே கிடந்து கழிந்து சென்றது. அந்த விடியல் வெளிச்சக் கொடி பிடித்தது.

காரியாலத்திற்கு விரைந்தான். ரகுவின் மனதில் மூடுபனி முக்காடிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

காரியாலய வாசலிலேயே அந்த முழுநிலவை அவனின் விழிகள் படம் பிடித்தன. ராநு இதயத்தினுள் புன்னகையைப் புதைத்திருந்தான். அது அவனின் முகத்தில் கதை எழுதிக் கொண்டிருந்தது.

அறைக்குள் நுழைந்தான் ரகு. அவனின் பார்வைக்காக “உன் கண்ணால் தூங்குகின்றேன்” அப்துல் ரஹ்மானின் கவிதைப் புதையல் காத்துக் கிடந்தது.

எடுத்தான்.

பக்க சுளைகளைப் புரட்டினான். அதற்குள் கடிதம் கண்ணடித்தது. ராநுவின் இதயம் அதில்!

இன்பம் பொங்கி வந்து அவனை அழைத்துச் சென்றது.

பிரித்தான்.....

படித்தான்.....

எழுத்துக்களைத் தலை எழுத்துக்களாப் பிரகடனப் படுத்தினான்.

அந்த வசந்தம் விருப்பத்தை அதில் பூசியிருந்தான். ரகு மகிழ்ச்சிக்குள் மூர்ச்சையாகினான்.

நாட்கள் உதிர்வில் அவர்களின் அன்புப் பூக்கள் வாசக் கடிதம் வரைந்தது. ஓசையில்லாமல் அவர்களின் ஓடம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஆனால்;

இன்று... ராநு இல்லை!

அவனின் வசந்தம் ஊருக்குச் சென்றதாகத் தகவல் கிடைத்தது.

“எதையும் ராநு எனக்கிட்ட மறைக்கிறதில்லையே! ஏன் அப்படிச் செய்தான்....?”

ரகு ஓசையின்றி ஒப்பாரி வைத்தான்.

பாலைவன வெளியில் அவனின் இதயம் வெந்தது. நொந்தது.

“சேர்.”

ஒபிஸ் பியோனின் குரல் அவனின் செவிக்குள் வாசஞ் செய்தது.

“எஸ் கம்மிங்.....”

“சேர் ராநுவம்மா உங்களுக்கிட்டக் குடுக்கச் சொல்லி ஒரு லெட்டர் தந்துட்டு போனா.”

அவனின் இதயம் விரைவை வரைந்தது.

அதன் சத்தம் உலகம் முழுவதும் கேட்பதுபோல ஓர் உணர்வு அவசரம் அவனை அவசரப்படுத்தியது.

உடைத்தான்.

பிரித்தான்

படித்தான்.....

அவனே உடைந்து நொறுங்கினான். அவனின் விழிகள் வியர்த்தன. உப்பு மாலைகளைக் கைகோர்த்தன.

“அன்பு ரகு!

நான் இனி வேலைக்கு வரமாட்டன். ஏன் என்றால் எனக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. உங்களிடம் அதை மறைத்ததற்கு மன்னிக்கவும். பெற்றோரின் விருப்பத்தை எதிர்க்க என்னால் முடியாது. என்னை மன்னித்து விடுங்க. மறந்து விடுங்க.

இப்படிக்கு

“ராநு”

அவனின் இதயம் தீயாக மாறியது.

பேய் பிடித்தது போல மாறினான்.

அவனின் இதயம் சென்று விட்டது.

“நா...ன்..... நா.....ன்.....யார்.....அவளுக்கு.....? என்னை ஏமாற்றி விட்டாயே ராநு....”

ரகு தன்னைத் தொலைத்தான். வாழ்க்கையைத் தொலைத்தான். ஆசைகளைக் கலைத்தான்.. இனி அவன் பெண்மைக்கு உண்மை நிறந் தீட்டப் போவதில்லை. ஆம். அவன் பெண்களை நம்பப் போவதில்லை.

நன்றிப் பக்கம்

நிந்ததாசனின் சிறுகதைகள் தனித்துவமானவை. சிறுகதைகளைத் தமக்கே உரிய தனித்துவமான பாணியில் அவர் எழுதி வருகின்றார். புதியதோர் அழகிய நடையை அவர் தமது சிறுகதைகளிற் கையாண்டு வருகின்றார். கவிஞராகவும் விளங்கும் அவரின் சிறுகதைகளில் கவிதைச் சாயல்மிக்க உரைநடை இலாவகமாக அமைந்துள்ளது.

நிந்ததாசனின் இச்சிறுகதைகள், அவரின் சிறுகதை படைக்கும் ஆற்றலை நிரூபிப்பன மாத்திரமன்றி, இலங்கையின் சமகாலப்பிரச்சினைகள் தொடர்பான ஒரு வகைப் பதிவேடுகளாகவும் விளங்குகின்றன. அவரின் எழுத்தாற்றல் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. நிந்ததாசனின் முழு ஆற்றலும் சிறுகதை, நாவல், கவிதை என இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகள் வாயிலாகவும் வெளிவர வேண்டும். அதற்குரிய ஆளுமை அவரிடம் உண்டு.

கலாநிதி துரைமனோகரன்

நாட்டில் ஏற்பட்டு வரும் இனவாத பிரச்சினைகள், போர்க்கலவரங்களால் மனித நேயங்கள் படும்பாடு, உயிர்

இழப்புக்கள், நாட்டின் வளச்சேதங்கள், பாதுகாப்பின்மை போன்ற எத்தனையோ நிகழ்வுகளை ஆசிரியர் இச்சிறு கதைகள் சிலவற்றில் புதிய உரை நடையில் அளித்துள்ளார். இச்சிறுகதை இனிவரும் சமுதாயத்திற்கு ஒரு நல்ல அத்தாட்சியாகவும் அமையும்.

ஏ.சி.றாஹில் அவர்கள் எழுதிய இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள அத்தனை சிறுகதைகளும் நிழலாக இல்லாமல் அத்தனையும் நிஜங்களாக உயிர்ப்பித்து எழுதப்பட்டுள்ளதே அவரின் வெற்றிக்குக் காரணம்.

பிரியதர்ஷினி சீவராமன்.

நன்றிப் பக்கம்

எனது

எழுத்துக்களின் வாசத்தை

வாசகர்களுக்கு

அறிமுகப்படுத்திய.....

தினகரன்

தினமுரக

தோழன்

ஜனனி

இந்த மலர்களுக்கு

என்

நன்றித்தென்றல்

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்!

⇒ ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் - *English Poets* ⇐

உலகப் பெருங்கவிஞர்கள் வாழ்வினாலே	10.00
தாசுரின் தன்நிகரில்லாக் கவிதைகள்	11.00
கீட்ஸ், பைரன், ஷெல்லியின் கவிதைகள்	22.00

⇒ அக்காலக் கவிஞர்கள் - *Olden Poets* ⇐

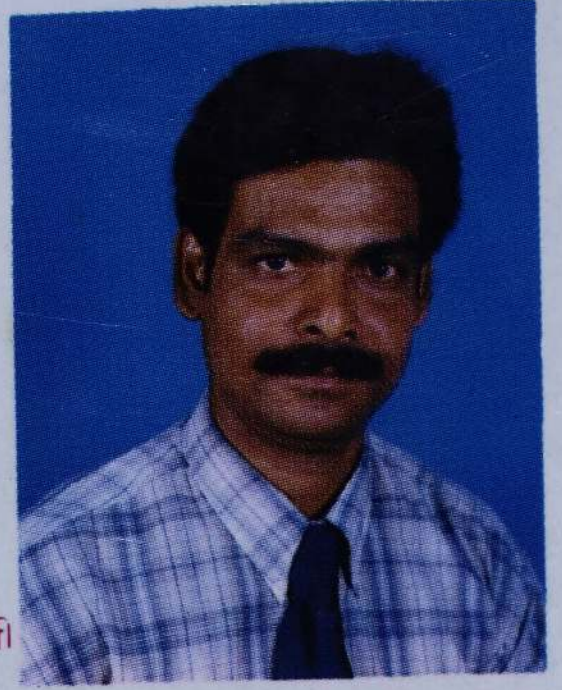
சிறந்த கவிஞர்களும் அவர்தம் கவிதைகளும்	30.50
காளிதாசனின் கவித்திறம்	13.00
பாரதி ஊட்டிய தேசிய உணர்வும் வீர உணர்வும்	9.00
பாரதி ஊட்டிய பக்தி உணர்வும் காதல் உணர்வும்	10.00
பாரதியும் பெண்மையும்	10.50
புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் பாநயம்	14.50
காரைக்கால் அம்மையாரின் பாடல்களும் விளக்கமும் ..	8.00
பாபநாசம் சிவனின் பாட்டுச் சிறப்பு	6.50
பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரத்தின் பாட்டுத் திறன் ..	22.50
உடுமலை நாராயண கவி -	
தஞ்சை ராமையாதாஸ் பாட்டுத் திறன்	12.50
மருதகாசி - கு.மா.பா. பாட்டுத்திறன்	10.50
ஒரு பாரதி - பல பார்வைகள்	50.00

⇒ கவிதைகள் - *Poems* ⇐

கவிதைகள் எழுதுவது எப்படி?	16.00
பல்வேறு வைபவங்களுக்கான வாழ்த்துக்	
கவிதைகள் எழுதுவது எப்படி?	21.00
உலகத்துச் சிறந்த வசனக் கவிதைகள்	19.00
சிறந்த இந்தியக் கவிதைகள்	17.00
கண் இமையில் மறைந்த கனவுகள் (லேனா தமிழ்வாணன்)	9.00
மனுஷ்யபுத்திரனின் கவிதைகள்	6.50
மன்னிக்க முடியாத மனிதர்கள் (புவனா)	12.00
உயிரின் முன்னுரை - சஞ்சிதா	31.00
சந்தோசக் கவிதைப் பூங்கா-டாக்டர் வி.ஜி. சந்தோசம் ..	30.00
கவி மலர்கள் (துருவக் கவிஞர் நக்கீரன்)	24.00

இந்த வீரலும் குரலும் பற்றி!

பெயர் : ஏ.சி. நாஹில்
புனைப்பெயர் : நிந்ததாசன்
கல்வி : பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி

தொழில் : இலங்கை வானொலி வர்த்தக சேவை அறிவிப்பாளர், ஆசிரியர்.

இலக்கிய முயற்சிகள் : தோழன் - கலை இலக்கிய சஞ்சிகை ஆசிரியர், அல்-இன்ஷிறாஹ் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு. பாடலாசிரியர், இலங்கை வானொலி, இலங்கைத் தொலைக்காட்சிகளில் ஒலி/ஒளிபரப்பப்படுகின்றன. 10 நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். நாடகங்கள் பல எழுதியும், நடித்தும் இருக்கிறார். ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல எழுதியுள்ளார். 500-க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். 100 தலைப்புகளில் 1500 நவீன குறள்கள் எழுதியுள்ளார்.

5000-க்கும் அதிகமான கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். கவியரங்குகளில் பிரகாசிப்பவர்.

பெற்ற விருதுகள் : 1996-ல் 'சந்தப்பா வேந்தர்' இலக்கியத்திற்கான தமிழக விருது.

1997-ல் 'ரத்னதீப' பத்துறைக்கான விருது.

1997-ல் சர்வதேச ஆசிரியர் தின கவிதைக்கான விருது.

இவரின் நூல்களை வெளியிடுவதில்
பெருமிதம் கொள்கிறோம்.

- ரவி தமிழ்வாணன்.

